EJDERHALARIN KADERİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 3. KİTAP

MORGAN RICE

EJDERHALARIN KADERİ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 3. KİTAP)

MORGAN RİCE

www.bizimherseyimiz.blogspot.com

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca, Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. kitabı) ve KAHRAMANLARIN GÖREVİ

(Felsefe Yüzüğü 1. kitap) ücretsiz olarak Amazon üzerinde indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice daha başlangıçtan sizi hikâyenin içine çok başarılı bir şekilde çekiyor; betimlemelerinde kullandığı kaliteli üslup size adeta ortamın bir resmini çiziyor. Çok güzel yazılmış ve çok hızlı okunuyor.”
--Black Lagoon Reviews (*Dönüşüm*)

“Genç okurlar için ideal bir hikâye. Morgan Rice enteresan ve baş döndürücü bir

şaşırtmacayla iyi iş çıkartmış. Canlandırıcı ve benzersiz… Seri bir kız etrafında odaklanıyor… Sıra dışı bir kız! Okuması kolay fakat oldukça hızlı… Derecelendirme: PG."
--The Romance Reviews (*Dönüşüm*)

"Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı… Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız."
--Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm*)

"Aksiyon, romantizm, macera ve belirsizlik dolu bir sıkışma. Bu kitabı elinize alın ve yeniden âşık olun."
--vampirebooksite.com (*Dönüşüm*)

"Harika bir hikâye... Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha

sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz.”
--The Dallas Examiner (*Sevilmiş*)

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİ’ne bir rakip ve son sayfasına kadar okumak istemenizi sağlayacak bir kitap! Macera, aşk ve vampirleri seviyorsanız, bu kitap tam size göre!”
--Vampirebooksite.com (*Dönüşüm*)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtlıyor… Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor.”
--The Romance Reviews (*Sevilmiş*)

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)
EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)
GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)
ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)
KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)
KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)
ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)
ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)

GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)

KADER (11. KİTAP)

[Google'dan Morgan Rice Kitaplarını İndirin](#)!

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon
Audible
iTunes

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

ELF YAYINLARI Yayin No: 8 / Fantastik Dizi: 6 Morgan Rice / Krallarin Yürüyüsü Felsefe Yüzügü Serisi 2. Kitap Orijinal Adi: A march of kings Genel Yayin Yönetmeni: Gürsel Caniklioglu Sayfa Tasarimi: Erdal Bektas Kapak Tasarimi: Erdinç Savlig Çeviri: Baris Tanyeri Yayin haklari Nurcihan Kesim/ Filiz Karaman Ajansi'ndan alinmistir. Her hakki saklidir, kaynak gösterilerek tanitim amaçli kisa alintilar disinda yayincinin yazili izni

olmaksizin hiçbir yolla çogaltilamaz. **Yayinci Sertifika No: 29697** ISBN 978-605-85371-1-8 1. baski 2014 Elf Yayinlari Baski ve cilt: Inkilap Kitabevi Yayin Sanayi ve Ticaret A.S. Çobançesme Mah. Sanayi Cad. Altay Sok. No: 8 34196 Yenibosna / Istanbul Telefon ve Belgegeçer: 0 212 496 11 11 Matbaa Sertifika No: 10614 **Elf Yayinlari** Kordon Boyu Mah. Ankara Cad. 76/5Kartal/ Istanbul. Telefon ve Belgegeçer: 0216 621 10 42 **MORGAN RICE** Krallarinyürüyüsü Felsefe Yüzügü Serisi 2. Kitap Çeviri: Baris Tanyeri

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
100 GÜN SONRA
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

“Ejderha ve gazabı arasına girmeyin.”

-William Shakespeare
Kral Lear

BİRİNCİ BÖLÜM

Kral McCloud, yamaçtan aşağıya doğru hücum ederek, Yüksek Topraklar'ı aştı ve Halka'nın MacGil tarafına doğru hızlandı. Yüzlerce adamıyla birlikte atını dörtnala koştururken, can havliyle dizginlere asıldı. Kolunu gererek kırbacını kaldırdı ve atına sertçe vurdu. Atın dürtülmeye ihtiyacı yoktu, ama yine de onu kırbaçlamak hoşuna gidiyordu. Hayvanlara acı çektirmekten zevk alıyordu.

Önündeki manzara karşısında McCloud'un ağzı sulandı; huzurlu bir MacGil köyü… Erkekler silahsız bir şekilde tarlalarda, yazın sıcaklığı

yüzünden yarı çıplak olan kadınlar ise yalnız bir şekilde evlerindeydi. Evlerin kapıları açıktı; tavuklar serbestçe dolaşıyor, kazanların içinde akşam yemekleri kaynıyordu. Kral, vereceği hasarı, toplayacağı ganimetleri, mahvedeceği kadınları düşündü ve gülümsemesi genişledi. Dökeceği kanın tadını şimdiden alabiliyordu.

Gittikçe hızlanarak kırlara dağılan atların toynaklarından gök gürültüsünü andıran sesler çıkıyordu. Ve nihayet, birisi geldiklerini fark etti. Köyün muhafızı olan genç bir çocuk, elindeki mızrakla ayağa kalktı ve yaklaşan seslere doğru döndü. McCloud, çocuğun gözlerindeki korkuyu gördü. Böylesine sakin bir yerde yaşarken, hiç savaş

görmemiş olmalıydı. Ne yazık ki bu duruma hazırlıksızdı.

McCloud hiç vakit kaybetmedi; her savaşta olduğu gibi ilk kanı dökmek istiyordu. Adamları, buna izin verecek kadar iyi tanıyorlardı onu.

Atını, acıyla kişneyinceye kadar kırbaçladı ve daha da hızlanarak adamlarının önüne geçti. Demirden yapılmış ağır mızrağını kaldırdı ve arkaya doğru gerilerek fırlattı.

Her zaman olduğu gibi hedefi tutturdu; mızrak, çocuğun sırtıyla buluştu ve onu ağaca sapladı. Çocuğun sırtından akan kanların görüntüsü, McCloud'un gününün güzel geçmesi için yeterliydi.

MacGil arazilerinden geçerek, köyün kapısına doğru hücum etmeye devam

ederlerken, McCloud küçük bir sevinç çığlığı attı. Sahnelemek üzere olduğu yıkım için neredeyse çok güzel bir gündü.

Köyün artık savunmasız olan kapısından geçtiler. Bu insanlar, Halka'nın sınırında, Yüksek Topraklar'a çok yakın bir bölgede yaşadıkları için aptaldı. *Daha akıllıca davranmaları gerekirdi*, diye düşündü McCloud küçümseyerek, köyün adının yazılı olduğu ahşap tabelaya baltasını savururken. Yakında buraya yeni bir isim verecekti.

Adamları köye girdi ve etraftan, kadınların, çocukların, yaşlı adamların ve bu kahrolası yerde yaşayan herkesin çığlıkları yükseldi. Muhtemelen yüzlerce

şanssız ruh vardı ve McCloud her birine ödetmeye kararlıydı. Can havliyle evinin güvenliğine doğru koşan bir kadına odaklanırken, baltasını havaya kaldırdı. Böyle olamaması gerekiyordu.

Tam da istediği gibi, baltası kadının sırtına çarptı ve kadın bir çığlıkla yere düştü. Onu öldürmek değil, sadece yaralamak istemişti. Nihayetinde, daha sonra onunla yaşayacağı zevkler için onu canlı istiyordu. Kadını iyi seçmişti; uzun sarı saçları ve dar kalçaları vardı, yaşı on sekizin çok da üstünde değildi. Bu kadın onun olacaktı. Ve belki de kadını, onunla işi bittiğinde öldürürdü. Ya da öldürmez, kölesi olarak yanında tutardı.

Kadının yanına doğru dörtnala giderken keyifle haykırdı ve atı

durmadan kadının üzerine atladı. Toprağın üstünde birlikte yuvarlandılar ve McCloud, hayatta olmanın tadını çıkararak gülümsedi.

Sonunda, hayatı yeniden anlam kazanıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Düzinelerce Gümüş üyesiyle etrafı kuşatılan Kendrick, Silahlar Salonu'nda, fırtınanın ortasında durdu ve talihsiz bir göreve gönderilmiş olan kraliyet muhafızlarının generali Darloc'a sakince baktı. Darloc ne düşünüyordu? Silahlar Salonu'na girip, kraliyet ailesinin en sevilen üyesini tüm silah arkadaşlarının önünde tutuklayabileceğini mi düşünüyordu gerçekten? Diğerlerinin öylece durup buna izin vereceklerini mi sanıyordu?

Gümüşler'in, Kendrick'e olan sadakatini hafife almıştı. Darloc, tutuklama emriyle gelmiş olsa bile—ki kesinlikle niyeti bu değildi—Kendrick,

silah arkadaşlarının, götürülmesine izin vermeyeceklerinden emindi. Ölümüne sadıktılar. Gümüşler'in inancı buydu. Kardeşlerinden herhangi biri tehdit edilseydi, Kendrick de aynı şekilde tepki gösterirdi. Neticede, hepsi birlikte eğitilmiş ve hayatları için birlikte savaşmışlardı.

Gümüşler, her geçen an daha rahatsız görünen bir düzine kraliyet muhafızına silahlarını doğrultmuşlarken, Kendrick, sessiz ortamdaki gerginliği hissedebiliyordu. Herhangi biri kılıcına uzanmayı denerse, bunun bir katliamla sonuçlanacağını biliyor olmalıydılar— ve akıllıca davranarak hiçbiri bunu yapmadı. Hepsi yerinde durdu ve komutanları Darloc'un emrini bekledi.

Son derece gergin görünen Darloc yutkundu. Davasının umutsuz olduğunu fark etti.

"Yeterli sayıda adamla gelmemişsin gibi görünüyor," diye sakince yanıt verdi Kendrick, gülümseyerek. "Bir düzine Kraliyet Muhafızı, yüz Gümüş'e karşı. Seninki kaybedilmiş bir dava."

Utançtan kızaran Darloc boğazını temizledi. "Efendim, hepimiz aynı krallığa hizmet ediyoruz. Sizinle savaşmak istemiyorum. Haklısınız; bu, bizim kazanamayacağımız bir savaş. Eğer emrederseniz, burayı terk edip Kral'a geri döneceğiz.

"Ancak Gareth'ın sizin için daha fazla adam göndereceğini biliyorsunuz. Başka adamlar. Ve tüm bunların nasıl

sonuçlanacağını da biliyorsunuz. Herkesi öldürebilirsiniz—ama ellerinizi diğer kardeşlerinizin kanına bulamayı gerçekten istiyor musunuz? Bir iç savaş mı başlatmak istiyorsunuz? Adamlarınız, sizin için hayatlarını riske atarlar, herkesi öldürürler. Ama onlar bunu hak ediyorlar mı?”

Her şeyi boylu boyunca düşünen Kendrick, komutanın bakışlarına karşılık verdi. Darloc haklıydı. Kendisi yüzünden hiçbir adamının zarar görmesini istemiyordu. Kendisi için ne anlama gelirse gelsin, adamlarını korumak için ezici bir arzu hissetti. Kardeşi Gareth ne kadar kötü bir insan ve ne kadar kötü bir hükümdar olsa da, Kendrick, bir iç savaşa neden olmak

istemiyordu. Farklı yollar da vardı; deneyimlerine dayanarak, doğrudan çatışmanın her zaman etkili olmadığını biliyordu.

Kendrick ileri uzandı ve arkadaşı Atme'nin kılıcını indirdi. Ardından diğer Gümüşler'e döndü. Kendisini savunmaya geldikleri için minnettardı.

"Yoldaşlarım," diye seslendi. "Desteğiniz için minnettarım ve çabalarınızın boşuna olmadığına dair sizi temin ederim. Hepinizin bildiği gibi, önceki kralımızın, yani babamın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Ve onun gerçek katilini bulduğumda ki gelen emirler doğrultusunda onu bulmuş olduğumdan şüpheleniyorum, intikam alacak ilk kişi ben olacağım. Asılsız bir

suçlamayla karşı karşıyayım. Bir iç savaş başlatmak istemiyorum. Bu nedenle, lütfen silahlarınızı indirin. Beni götürmelerine izin vereceğim, çünkü Halka'nın hiçbir üyesi birbiriyle savaşmamalıdır. Eğer adalet diye bir şey varsa, gerçek ortaya çıkacak ve ben de derhal size iade edileceğim."

Gümüşler isteksiz bir halde silahlarını indirirken, etrafı kraliyet muhafızlarıyla çevrili olan Kendrick öne çıktı ve gururlu bir şekilde kapıya yöneldi. Darloc, onu kelepçelemeyi denemedi bile—bunun sebebi Kendrick'e olan saygısı veya ondan korkuyor olması olabilirdi ya da belki de onun masum olduğunu bildiği içindi. Kendrick, yeni hapishanesine kendi

isteğiyle gidecekti. Ama kolay kolay pes etmeyecekti. Adını bir şekilde temize çıkaracak, zindandan kurtulacak ve babasının katilini öldürecekti. Bu kişi, kendi kardeşi olsa bile…

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn, abisi Godfrey ile birlikte kalenin zemin katında durdu ve ellerini ovuşturan Steffen'a baktı. Oldukça garip bir adamdı—bunun sebebi kambur olması değildi, sürekli gergin görünmesiydi. Gözleri hiç durmadan hareket ediyordu ve sanki bir kabahati varmış gibi ellerini birbirine sürtüyordu. Ayakta dururken sallanıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Gwen, yıllarca kalenin dibinde yalnız başına yaşamasının onu bu hale getirdiğini düşündü.

Adamın konuşmasını, babasının başına ne geldiğini anlatmasını bekledi. Ancak saniyeler dakikalara döndükçe,

alnı terleyen Steffen'ın ağzından tek bir kelime dökülmedi. Adamın mırıldanışlarını vurgulayan ağır sessizlik devam etti.

Böylesine sıcak bir yaz gününde ateşin yanında durmak zorunda kalan Gwen de terlemeye başladı. Bu konuyu biran önce sonuçlandırmak ve bir daha geri gelmemek üzere oradan gitmek istiyordu. Aklından neler geçtiğini çözmeye çalışarak Steffen'ın yüzünü inceledi. Adam bir şeyler anlatacağına dair söz vermişti, ancak şimdi susuyordu. Gwen, adamı incelemeye devam ederken, onun tereddüde düşmüş olduğunu fark etti. Belli ki korkuyordu ve sakladığı bir şey vardı.

Steffen sonunda boğazını temizledi. “O gece, atık borusundan aşağıya bir şey düştü,” diyerek anlatmaya başladı, yere bakarak, “ama ne olduğundan emin değilim. Madeni bir şeydi. Atık kazanını nehre boşaltırken, bir şeyin suya düştüğünü duydum. Değişik bir şeyin,” dedi, tekrar boğazını temizlerken ellerini birbirine kenetleyerek, “anladığınız üzere, o şey her neyse akıntıya kapılıp gitti.”

“Emin misin?” diye sordu Godfrey.

Steffen kuvvetli bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Gwen ve Godfrey bakıştılar.

“Ne olduğunu görebildin mi bari?” diye sordu Godfrey.

Steffen başını salladı.

“Ama bir hançerden bahsetmiştin. O şeyin ne olduğunu görmediysen, bir hançer olduğunu nereden bildin?” diye sordu Gwen. Adamın yalan söylediğinden emindi; sadece nedenini bilmiyordu.

Steffen boğazını temizledi. “Öyle söyledim, çünkü onun bir hançer olduğunu sandım,” dedi. “Küçüktü ve madeni bir şeydi. Başka ne olabilirdi ki?”

“Kazanın dibini kontrol ettin mi?” diye sordu Godfrey. “Boşalttıktan sonra? Belki de hala kazanın içindedir.”

Steffen başını salladı. “Kontrol ettim. Her zaman ederim. Hiçbir şey yoktu. Boştu. İçindeki her neyse, gitti. Suda yüzüp gittiğini gördüm.”

“Eğer madeni bir şeyse suyun üzerinde nasıl kaldı?” diye sordu Gwen.

Steffen boğazını temizledi, ardından omuzlarını silkti. “Nehir gizemlidir. Akıntı güçlüdür.”

Gwen ve Godfrey, şüphe içinde bakıştılar ve Gwen, abisine baktığında onun da bu adama inanmadığını gördü.

Giderek sabırsızlanmaya başlamıştı. Sadece dakikalar önce adam her şeyi anlatacağını söylemişti. Ama şimdi sanki fikrini değiştirmiş gibiydi.

Adamın bir şeyler sakladığını hissetti ve kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. Steffen’ın bildiği şey her neyse onu öğrenmeye kararlıydı. Özellikle de o şey, babasının katilini bulmalarını sağlayacaksa.

“Yalan söylüyorsun,” dedi, buz gibi bir sesle. “Kraliyet ailesine yalan söylemenin cezasının ne olduğunu biliyor musun?”

Steffen ellerini ovuşturarak bir an için Gwen’e baktı, ardından bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim,” dedi. “Üzgünüm. Lütfen, başka bir şey bilmiyorum.”

“Bildiklerini anlatırsan, hapse atılmaktan kurtulup kurtulamayacağını sormuştun,” dedi Gwen. “Ama bize hiçbir şey anlatmadın. Madem söyleyecek bir şeyin yoktu neden böyle bir soru sordun?”

Steffen yere bakarak dudaklarını yaladı. “Ben… Ben…” diye başladı, ancak sustu. Boğazını temizledi.

“Endişeliydim… Atık borusundan düşen şeyi bildirmediğim için başımın belaya gireceğini sandım. Hepsi bu. Üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum. O gitti.”

Gwen gözlerini kısarak, bu garip adamı anlamaya çalıştı. “Efendine tam olarak ne oldu?” diye sordu. “Bize onun kaybolduğu ve senin bu işle bir ilgin olduğu söylendi.”

Steffen defalarca başını salladı. “O gitti,” diye cevapladı. “Bildiklerim bu kadar. Üzgünüm. Size yardımı dokunabilecek hiçbir şey bilmiyorum.”

Odada aniden bir gürültü koptu ve sese doğru döndüklerinde, atık kazanına dökülen çöpleri gördüler. Steffen, kazana doğru aceleyle koştu, borudan inen çöplerle dolmasını izledi.

Gwen, abisine baktı. O da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. “Her ne saklıyorsa, söylemeyecek.”

“Onu hapse atabilirdik,” dedi Godfrey. “Bu konuşmasını sağlayabilirdi.”

Gwen başını salladı. “Sanmıyorum. İşe yaramaz. Feci derecede korkmuş görünüyor. Efendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Belli ki bir şey yüzünden içi içini yiyor ve ben, bunun, babamın ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Bir şey biliyor—ama onu köşeye sıkıştırırsak tamamen içine kapanabilir.”

“Öyleyse ne yapacağız?” diye sordu Godfrey.

Gwen biraz düşündü. Küçükken, bir arkadaşının yalan söylerken yakalandığını hatırladı. Ailesi, doğruyu söyletmek için kıza baskı yapmıştı ancak kız doğruyu söylememişti. Sadece haftalar sonra, kendi haline bırakıldığında, her şeyi anlatmıştı. Gwen, Steffen'ın da aynı şeyi yapacağını hissediyordu. "Ona zaman verelim," dedi. "Başka şeyler arayalım. Neler bulabileceğimize bir bakalım ve daha fazlasını öğrenince ona geri dönelim. Sanırım o zaman bize açılacaktır. Şimdi hazır değil."

Kazanın başında duran adamı izledi. Onları babasının katiline götüreceğinden emindi. Sadece nasıl olacağını bilmiyordu. Adamın zihninin

derinliklerinde ne tür sırlar yattığını merak etti.

Çok garip bir adam, diye düşündü. Gerçekten çok garip…

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şiddetli akıntının altında kalan Thor, gözlerine, burnuna ve ağzına dolan sulardan kurtulurken nefes almaya çalıştı. Güvertede kaydıktan sonra, ahşap korkuluklara tutunmayı başarmış ve acımasız suların karşısında can havliyle sarılmıştı. Bedenindeki tüm kaslar titriyordu ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Etrafındaki çocuklar da bulabildikleri ne varsa can havliyle sarılarak aynısını yapmışlardı.

Kulakları sağır eden bir gürültü vardı ve önlerindeki birkaç metreden fazlasını görebilmelerine imkan yoktu.

Mevsimin yaz olmasına rağmen yağmur buz gibiydi.

Yağmur duvarından etkilenmiyormuş gibi görünen Kolk, kaşlarını çatarak ellerini beline koydu ve bağırmaya başladı. “YERLERİNİZE GERİ DÖNÜN! KÜREKLERE!”

Kendisi de bir yere oturdu ve kürek çekmeye başladı. Çocuklar, saniyeler içinde, yerlerine geçmek üzere güvertede kaymaya ve sürünmeye başladılar. Güvertede yürümek için korkulukları bırakmak zorunda kalan Thor’un kalbi hızlandı. Ayakları kayıp da yere düşünce, gömleğinin içinde duran Krohn inledi.

Thor, yolun geri kalanını sürünerek aştı ve sonunda yerine geçmeyi başardı.

“KENDİNİZİ BAĞLAYIN!” diye bağırdı Kolk.

Thor, aşağıya baktı ve bankın altındaki düğümlü halatları gördü. Onların ne işe yaradığını artık anlamıştı; kendini oturduğu yere bağladı ve küreği de bileğine sabitledi.

İşe yaramıştı. Artık kaymıyordu.

Çevresindeki çocuklarla birlikte kürek çekmeye devam etti. Geminin hareket ettiğini hissedebiliyordu. Dakikalar içinde, yağmur duvarı sakinleşmeye başladı.

Kürek çekmeye devam ettikçe, bu garip yağmur duvarı yüzünden tüm derisi yanıyor, bedenindeki tüm kaslar sızlıyordu. Sonunda yağmurun gürültüsü dinmeye başladı ve Thor, başından

aşağıya dökülen suların azalmaya başladığını hissetti. Birkaç dakika sonra, güneşli bir havaya çıktılar.

Thor şok içinde etrafına baktı. Gökyüzü tamamen kuru ve parlaktı. Bu, şimdiye kadar deneyimlediği en garip şeydi. Geminin yarısı kuru ve güneşli bir gökyüzünün altındayken, diğer yarısı sular altındaydı.

Nihayet geminin tamamı, açık mavi ve sarı bir gökyüzünün altındaydı, güneşin sıcaklığı üzerlerine vuruyordu. Etraf sessizdi, yağmur duvarı hızla kaybolmuştu ve tüm çocuklar afallamış bir halde birbirlerine bakıyordu. Sanki bir perdenin arkasına geçip, farklı bir dünyaya giriş yapmışlardı.

“BIRAKIN!” diye bağırdı Kolk.

Soluk soluğa kalan çocuklar, inildeyerek küreklerini bıraktılar. Thor da aynı şeyi yaptı. Bedenindeki tüm kasların titrediğin hissediyordu ve mola verdikleri için minnettardı. Kendini yere bıraktı, gemileri, bu yeni sularda süzülmeye devam ederken, nefes almaya ve ağrıyan kaslarını rahatlatmaya çalıştı.

Sonunda kendini toparlayarak ayağa kalktı ve etrafına baktı. Suyun renginin değişmiş olduğunu gördü; açık ve parlak bir kırmızıydı.

"Ejder Denizi," dedi Reece, şaşkınlıkla suya bakarak. "Kurbanlarının kanıyla aktığı söyleniyor."

Thor, suya baktı. Garip yaratıklar arada bir yüzeye çıkıyor, ardından tekrar fokurdayan suların içine batıyorlardı.

Hiçbiri net bir şekilde görülecek kadar dışarı çıkmıyordu, ama Thor, şansını zorlayıp daha fazla yaklaşmak istemiyordu.

Etrafındaki her şey son derece yabancı ve farklı görünüyordu. Hatta havada kırmızı renkli hafif bir sis vardı. Thor, ufku inceledi ve basamak gibi yayılmış olan düzinelerce ufak adayı fark etti.

Güçlü bir rüzgâr çıktığında, Kolk öne çıkarak bağırdı. "YELKENLERİ AÇIN!"

Thor, diğer çocuklarla birlikte harekete geçerek halatları yakaladı ve rüzgârı yakalamak için yelkenleri açtı. Gemi her zamankinden daha hızlı hareket etmeye başladı ve adalara doğru

yöneldi. Aniden ortaya çıkan dev dalgaların üstünde salınarak yol almaya devam etti.

Thor, geminin pruvasındaki korkuluklara yaslandı ve uzaklara baktı. Reece ve O'Connor da yanına geldi. Adalara doğru yaklaşırken, sessizce bakmaya devam ettiler. Nemli esintinin tadını çıkarırken bedeni rahatlayan Thor, arkadaşlarıyla birlikte uzun bir süre orada durdu.

Sonunda, özellikle tek bir adaya yöneldiklerini fark eden Thor, ürperdi.

"Pus Adası," dedi Reece, korkuyla karışık saygıyla.

Thor, merakla adayı inceledi. At nalına benzeyen uzun ve dar şekliyle kilometrelerce uzanıyordu. Dev dalgalar

adanın kıyılarıyla buluşuyor, dağ gibi kayalıklara çarpıyordu. Kayalıkların ardında ufak bir arazi parçası ve gökyüzüne doğru yükselen sarp uçurumlar vardı. Thor, güven içinde kıyıya nasıl çıkacaklarını merak etti.

Tüm ada kırmızı bir sisle kaplıydı. Bu, adaya uğursuz bir görünüm veriyordu. Thor, bu yerle ilgili doğaüstü, insanlık dışı bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

"Bu adanın milyonlarca yıldır burada olduğu söyleniyor," dedi O'Connor. "Halka'dan, hatta İmparatorluk'tan bile daha eskiymiş."

"Ejderhalara ait," diye ekledi Elden, Reece'in yanına gelerek.

Onlar bakmaya devam ederken, ikinci güneş aniden battı; güneşle parlayan gökyüzü neredeyse saniyeler içinde kırmızı ve mora boyandı. Thor, gözlerine inanamadı; daha önce güneşin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti.

"Adada yaşayan bir ejderha var mı?" diye sordu.

Elden başını salladı. "Hayır. Ama buraya yakın bir yerde yaşadığını duydum. Kırmızı sisin, ejderhanın verdiği soluk yüzünden kaynaklandığı söyleniyor."

Aniden gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu; gemiyi sallamaya yetecek kadar gürültülüydü.

Çocuklar ufka doğru baktılar ve alevlerin, günbatımını yaladığını, ardından patlayan küçük bir yanardağ gibi siyah dumanı tüterek kaybolduğunu gördüler.

"Ejderha," dedi Reece. "Şuanda onun bölgesindeyiz."

Şaşkına dönen Thor, yutkundu.

"Peki o halde burada nasıl güvende olacağız?" diye sordu O'Connor.

"Hiçbir yerde güvende değilsiniz," diyen bir ses yankılandı.

Thor arkasını döndü ve ufka doğru bakan Kolk'u gördü.

"Yüzlüğün amacı bu; her gün ölüm riskiyle yaşamak... Bu bir eğitim değil. Ejderha yakınlarda yaşıyor ve saldırmasını engelleyecek hiçbir şey

yok. Büyük olasılıkla saldırmayacaktır, çünkü kendi adasındaki hazineyi koruyor ve ejderhalar, hazinelerini korunmasız bırakmayı sevmezler. Ama kükremelerini duyacaksınız ve geceleri alevlerini göreceksiniz. Eğer onu kızdıracak olursanız, neler yapacağı hiç belli olmaz."

Thor, başka bir kükreme sesi daha duydu ve başka bir alev topu daha gördü. Sarp uçurumlara doğru baktı ve tepedeki araziye nasıl çıkacaklarını merak etti. "Gemiyi yanaştırabileceğimiz bir yer göremiyorum," dedi.

"Bu çok kolay olurdu," dedi Kolk.

"O halde adaya nasıl çıkacağız," diye sordu O'Connor.

Kolk şeytani bir tavırla gülümsedi. “Yüzeceksiniz,” dedi.

Thor bir an için, onun şaka yapıp yapmadığını merak etti; ama sonra yüzündeki ifadeye baktığında şaka yapmadığını anladı.

“Yüzmek mi?” diye tekrarladı Reece, duyduklarına inanamayarak.

“Bu sular yaratıklarla dolu!” dedi Elden.

“Ah, sorunların en küçüğü bu,” diye devam etti Kolk. “Su sıcaktır; akıntılar tehlikelidir; girdaplar sizi suyun içine çekecektir; dalgalar sizi kayalara çarpacaktır. Kayaları aşmayı başarsanız bile, uçurumun tepesindeki araziye ulaşmak için yukarı tırmanmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaksınız.

Tabi deniz yaratıkları sizi yakalamazsa… Yeni evinize hoş geldiniz.”

Thor, diğer çocuklarla birlikte küpeştenin kenarında durarak, fokurdayan sulara baktı. Akıntı, her geçen saniye güçleniyordu ve geminin dengede durmasını zorlaştırıyordu. Ancak en kötüsü, arada bir yüzeye çıkan ve dişlerini gıcırdattıktan sonra tekrar suyun içine batan deniz canavarlarıydı.

Gemileri, kıyıya uzak bir noktada aniden demir atınca, Thor yutkundu. Adanın etrafını saran kayalıklara baktı ve oraya ulaşmayı nasıl başaracaklarını merak etti.

Birkaç küçük kayık denize indirildi ve komutanlar tarafından en az otuz

metre uzağa götürüldüler. İşleri kolaylaştırmayacaklardı; kayıklara ulaşmak için yüzmek zorundalardı.

Bunu düşünmek bile Thor'un midesini bulandırdı.

"ATLAYIN!" diye bağırdı Kolk.

Thor ilk defa korktu. Savaşçıların her zaman korkusuz olmaları gerektiğini biliyordu, ancak şuanda korktuğunu itiraf etmek zorundaydı. Bundan nefret ediyordu ve tam tersi olmasını diliyordu. Ama korkuyordu.

Ancak diğer çocukların da korku dolu yüzlerini görünce, kendini daha iyi hissetti. Çocuğun biri öyle korkmuştu ki, tir tir titriyordu. Kalkanlarla çalıştıkları gün korkan ve birkaç tur koşmaya zorlanan çocuktu bu.

Kolk da çocuğun korktuğunu hissetmiş olmalıydı ki, çocuğun yanına gitti. Saçlarını dalgalandıran rüzgârdan hiç etkilenmiyormuş gibi yürürken, doğanın kendisini fethetmeye hazırmış gibi görünüyordu. “ATLA!” diye bağırdı, kaşlarını çatarak.

“Hayır,” diye cevap verdi çocuk. “Yapamam! Atlamayacağım! Ben yüzemem! Beni eve geri götür!”

Kolk, uzaklaşmaya başlayan çocuğu yakaladı ve havaya kaldırdı. “O halde yüzmeyi öğrenmek zorundasın!” dedikten sonra, çocuğu küpeştenin üzerinden denize fırlattı.

Çığlıklar atarak havaya uçan çocuk, etrafına sular sıçratarak denize düştü.

Suyun üzerinde kalmak için çırpınarak, "YARDIM EDİN!" diye bağırdı.

"Lejyon olmanın ilk kuralı nedir?" diye bağırdı Kolk, suyun içindeki çocuğu görmezden gelerek.

Thor, doğru cevabı belli belirsiz hatırlıyordu, ancak suda çırpınıp duran çocuk yüzünden dikkati dağılmıştı.

"Yardıma ihtiyaç duyan bir Lejyon üyesine yardım etmek!" diye cevapladı Elden.

"Peki onun yardıma ihtiyacı var mı?" diye bağırdı Kolk, denizdeki çocuğu göstererek.

Suyun içindeki çocuk kollarını kaldırarak, bir batıp bir yüzeye çıkarken, diğer çocuklar suya dalmaya korkar bir halde izlemeye devam ettiler.

O anda Thor'a garip bir şey oldu. Artık kendisini düşünmüyordu. Ölebileceği gerçeği aklına bile gelmedi. Deniz, canavarlar, akıntı… Hepsini unuttu. Düşünebildiği tek şey, başka birini kurtarmaktı.

Küpeştenin üzerine çıktı ve hiç tereddüt etmeden, altında fokurdayan kırmızı sulara doğru balıklama atladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gareth, Büyük Salon'da, babasının tahtında oturuyor ve karşısındaki sahneye bakıyordu; Halka'nın her bir köşesinden gelen binlerce insan, Hanedan Kılıcı'nı kaldırıp kaldıramayacağını, onun Seçilmiş Kişi olup olmadığını görmek için odaya akın etmişti. Babasının genç olduğu zamanlarda, insanlar böyle bir şeye şahit olma şansını elde edememişti ve kimse bunu kaçırmak istemiyor gibi görünüyordu.

Gareth da büyük bir beklenti içindeydi. Oda insanlarla dolup taşmaya devam ederken, babasının danışmanlarının haklı olup olmadığını,

bu işi burada yaparak odayı halka açmanın yanlış bir fikir olup olmadığını merak etti. Danışmanlar, bu işlemin Kılıç Odası'nda yapılmasını teklif etmişlerdi; eğer başarısız olursa daha az kişinin şahit olacağını gerekçe olarak göstermişlerdi. Fakat Gareth, onlara güvenmiyordu ve herkesin bu olaya şahitlik etmesini istiyordu.

Tacını takmış ve pelerinini giymiş olan Gareth, danışmanları eşliğinde elindeki asasıyla odaya girmişti. Gerçek kralın, gerçek MacGil'in, babası değil de o olduğunu herkesin bilmesini istiyordu. Tahmin ettiği gibi, burayı kendi krallığı, insanları da kendi halkı olarak hissetmesi çok da uzun sürmemişti. Halkının da bunu

hissetmesini, bu güç gösterisinin görülmesini istiyordu. Bugünden itibaren, Gareth'ın tek ve gerçek kral olduğunu herkes öğrenecekti.

Ancak şimdi tahtında yalnız başına oturan Gareth, kılıcın yerleştirileceği demir çubuklara bakarken, kendinden o kadar da emin değildi. Yapmak üzere olduğu şeyin ağırlığı omuzlarına çökmüştü; bunun geri dönüşü olmayacaktı. Peki ya gerçekten başarısız olursa? Bunu aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Odanın büyük kapısı gıcırdayarak açıldı ve odadaki tüm insanlar heyecanlı bir sessizliğe büründü. Kalenin en güçlü askerlerinden oluşan bir düzine adam,

tuttukları kılıcın ağırlığı altında sallanarak odaya girdi.

Kılıcın yaklaşmasını izleyen Gareth'ın kalbi hızlandı. Kısa bir an için, kendine olan güveni sarsıldı— şimdiye dek görmüş olduğu en iri on iki adam bile kılıcı zar zor tutabilmişken, kendisinin hiç şansı var mıydı? Ancak bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Neticesinde, kılıç güçle değil, kaderle ilgiliydi. MacGiller'in ilk doğan oğlu olarak Kral olmanın kendi kaderi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kalabalığın içinde Argon'u aradı. Nedense aniden onu bulmak gibi bir arzuya kapılmıştı. Şuan ona en çok ihtiyaç duyduğu zamandı. Nedense başka

kimseyi düşünemiyordu. Ancak elbette, Argon ortalarda yoktu.

Sonunda, kılıcı taşıyan on iki adam odanın ortasına ulaştı ve kılıcı demir çubukların üzerine yerleştirdi. Kılıç, odada yankılanan bir çınlama sesiyle yerine yerleşti ve tüm oda da sessizliğe gömüldü.

Kalabalık içgüdüsel olarak ikiye ayrıldı ve Gareth'ın ilerlemesi için yol açtı.

Gareth, tüm ilginin tadını çıkararak tahtından yavaşça kalktı. Tüm gözlerin, üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Yaptığı her hareketin incelenerek, büyük bir ilgiyle izlendiği böyle bir anın bir daha gelmeyeceğini biliyordu. Küçüklüğünden beri bu anı defalarca

hayal etmişti ve işte şimdi o an gelmişti. Bu sürecin ağır ağır ilerlemesini istiyordu.

Her adımın keyfini çıkararak, tahtın basamaklarından indi. Ayakları altındaki yumuşacık halının üzerinde yürüyerek, kılıca biraz daha yaklaştı. Sanki bir rüyada gibiydi. Daha önce bu halının üzerinde birçok kez yürümüş ve o kılıcı milyonlarca kez kaldırmış gibi hissetti.

Nasıl olacağını zihninde canlandırdı. Cesur bir şekilde ilerleyecek, tek eliyle uzanacak ve halkı, önünde eğilirken, kılıcı başının üzerine kaldıracaktı. Herkesin soluğu kesilecek ve onu, Seçilmiş Kişi olarak, şimdiye kadar hüküm sürmüş MacGil krallarının en önemlisi olarak ilan edeceklerdi. Sevinç

gözyaşları dökeceklerdi. Korkudan sineceklerdi. Bu olaya şahit edebildikleri için Tanrı'ya şükredeceklerdi. Bir tanrı gibi ona tapacaklardı.

Gareth, kılıca yaklaştı, şimdi sadece birkaç adım uzaktaydı ve içten içe titrediğini hissetti. Kılıcı daha önce birçok kez görmüş olmasına rağmen, güzelliği karşısında afalladı. Daha önce kılıca bu kadar yaklaşmasına hiç izin verilmemişti ve bu onu şaşırttı. Etkileyiciydi. Kimsenin çözemediği bir malzemeden yapılmış olan uzun parlak kılıcın kabzası ipek bir kumaşla sarılıydı ve her çeşit mücevher ve şahin armasıyla süslenmişti. Bu, Gareth'ın, o güne dek görmüş olduğu en süslü şeydi.

Kılıca bir adım daha yaklaştığında, ondan yayılan güçlü enerjiyi hissetti. Zar zor nefes alıyordu. Sadece birkaç saniye içinde kılıç avuçları arasında olacaktı. Tüm dünyanın görmesi için onu yukarıya kaldıracaktı ve kılıç güneş ışığında parlayacaktı.

Uzandı ve sağ elini kabzanın üzerine yerleştirdi, parmaklarını yavaşça etrafına sardı. Üzerindeki her mücevheri, her girintiyi hissedebiliyordu. Avucundan koluna, oradan da tüm bedenine yoğun bir enerji yayıldı. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, onun anıydı.

Gareth riske girmeyecekti. Diğer eliyle de kabzayı kavradı. Gözlerini kapattı, solukları düzensizleşti.

Lütfen Tanrım, kaldırmama izin ver. Bana bir işaret ver. Benim, Kral olduğumu göster. Hükmetmek için doğduğumu göster.

Gareth, bir cevap, bir işaret ve doğru anı bekleyerek, sessizce dua etti. Ancak tüm krallık izlerken saniyeler geçti ve Gareth, hiçbir şey duymadı.

Sonra, aniden, kaşlarını çatarak kendisine bakan babasının yüzünü gördü.

Gareth, bu görüntüyü zihninden silmek isteyerek dehşet içinde gözlerini açtı. Kalbi hızla atmaya başladı ve bunun korkunç bir işaret olduğunu hissetti.

Şimdi ya da asla…

Eğildi ve tüm gücüyle kılıcı kaldırmaya çalıştı. Tüm bedeni titreyinceye kadar, tüm gücüyle mücadele etti.

Kılıç kımıldamadı bile.

Gareth, daha çok çaba harcadı. Sonunda fark edilir bir şekilde inliyor ve çığlık atıyordu.

Dakikalar sonra, yere yığıldı.

Kılıç bir milim bile oynamamıştı.

Gareth yere düşerken, insanlar şaşkınlıkla soludu. Birkaç danışmanı, iyi olup olmadığını görmek için yardımına koştu ve Gareth onları şiddetle uzaklaştırdı. Utanmış bir halde kendi kendine ayağa kalktı.

Gururu kırılan Gareth, onun için ne düşüneceklerini görmek için halkına

baktı.

Çoktan arkalarını dönmüş, odadan çıkıyorlardı. Gareth, onların yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyor, onların gözünde, sadece başka bir başarısızlık örneği olduğunu hissedebiliyordu. Şimdi her biri, Gareth'ın, gerçek bir kral olmadığını biliyordu. O, Seçilmiş olan MacGil değildi. Gareth bir hiçti. Sadece, tahta el koymuş olan bir başka prensti.

Gareth, utançtan kızardığını hissetti. Daha önce, o andaki kadar yalnız hissetmemişti. Çocukluğundan beri hayal etmiş olduğu her şey bir yalandı. Bir rüyaydı. Kendi masalına inanmıştı.

Ve bu, onu kahretmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Gareth, kılıcı kaldırmadaki başarısızlığı yüzünden sersemlemiş bir halde odasında dolanıyordu. Uyuşmuş gibiydi. Yedi nesildir hiçbir MacGil'in kaldıramamış olduğu kılıcı, Hanedan Kılıcı'nı kaldırmaya teşebbüs etmek gibi bir aptallık yapmış olduğuna inanamıyordu. Neden atalarından daha iyi olacağını düşünmüştü ki? Neden farklı olacağını zannetmişti ki?

Bilmesi gerekirdi. Dikkatli olmalı, kendini gözünde büyütmemeliydi. Sadece babasının tahtına sahip olmakla yetinmeliydi. Neden daha fazlasını zorlamak zorundaydı ki?

Şimdi tüm insanlar, onun Seçilmiş Kişi olmadığını biliyordu; bunun yüzünden hükümdarlığı zarar görecekti; belki de babasının ölümü için ondan şüphelenmelerine zemin hazırlayacaktı. Şimdiden herkesin, sıradaki kralın gelmesine kendilerini hazırlıyorlarmış gibi, daha farklı baktığını görüyordu.

Daha da kötüsü, hayatında ilk kez, Gareth kendine güvenmiyordu. Tüm hayatı boyunca, kaderinin ne olduğunu biliyordu. Babasının yerini almak, hükmetmek ve kılıcı kullanmak için doğduğundan emindi. Ama şimdi güveni tamamen yerle bir olmuştu. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

En kötüsü ise, kılıcı kaldırmadan hemen önce gördüğü babasının yüzünü

zihninden silemiyordu. Bu onun intikamı mıydı?

"Aferin," diyen alaycı bir ses duyuldu.

Gareth arkasını döndü ve odada başka birisinin olduğunu görünce şaşırdı. Sesi anında tanıdı; yıllar geçtikçe aşina olduğu ve hor gördüğü bir sesti. Karısının sesiydi.

Helena.

Odanın uzak bir köşesinde durmuş, afyon piposunu tüttürürken, kocasını inceliyordu. Dumanı derin bir şekilde içine çekti, ardından yavaşça üfledi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gareth, onun çok uzun bir süredir afyon çekmekte olduğunu görebiliyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

“Ne de olsa burası benim zifaf odamdı,” diye yanıtladı Helena. “Burada istediğim her şeyi yapabilirim. Ben senin karınım ve kraliçenim. Unutma. Ben de bu krallığa senin kadar hükmediyorum. Ve bugünkü fiyaskondan sonra, *hükmetmek* terimini takriben kullanacağım.”

Gareth’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Helena, en uygunsuz anlarda küçücük bir darbeyle ona saldırmanın bir yolunu her zaman bulmuştu. Gareth, ondan hiç hoşlanmıyordu. Onunla evlenmeyi kabul etmiş olduğuna hala inanamıyordu.

“Öyle mi?” diye sataştı, öfkeyle karısına doğru yürüyerek. “Benim Kral olduğumu ve karım olsan da olmasan da

krallığımdaki diğer herkes gibi seni de hapse attırabileceğimi unutma, fahişe.”

Helena, alaycı bir şekilde güldü. “Peki ya sonra? Yeni halkın cinsel faaliyetlerini merak etmez mi? Hayır, sanmıyorum. Gareth’ın entrikalarla dolu dünyasında bu olmaz. İnsanlar tarafından nasıl algılandığını herkesten çok önemseyen bir adamın zihninde olmaz.”

Karısının önünde duran Gareth, tehdidi gördü ve onunla tartışmanın hiçbir işe yaramayacağını fark etti. Bu yüzden, ellerini yumruk yaparak sessizce bekledi. “İstediğin nedir?” diye sordu yavaşça, düşüncesizce bir şey yapmamak için kendini kontrol etmeye çalışarak. “Bir şey istemediğin sürece bana gelmezsin.”

Helena, alaycı bir şekilde kahkaha attı. "İstediğim ne olursa olsun alacağım. Senden bir şey istemek için gelmedim. Sana bir şey söylemek için geldim. Tüm krallık, kılıcı kaldırmadaki başarısızlığına şahit oldu. Bu bizi nasıl bir duruma sokuyor?"

"*Biz* mi?" diye sordu Gareth, Helena'nın nereye varacağını merak ederek.

"Halkın, benim her zaman bildiğim şeyi öğrendi: senin bir başarısızlık olduğunu. Senin Seçilmiş Kişi olmadığını. Tebrikler. En azından artık bu, bir resmiyet kazandı."

Gareth kaşlarını çattı. "Babam da kılıcı kullanma konusunda başarısız

olmuştu. Ama bu, Kral olarak hükmetmesine engel olmadı."

"Ama kral olarak konumunu etkiledi," diye çıkıştı Helena. "Her anını."

"Eğer beceriksizliklerim yüzünden mutsuzsan," diyerek burnundan soludu Gareth, "neden buradan gitmiyorsun? Terk et beni! Bu evlilik komedisinden vazgeç. Şimdi Kral benim. Artık sana ihtiyacım yok."

"Bu konuyu açtığına sevindim," dedi Helena, "çünkü buraya gelmemin sebebi tam olarak bu. Evliliğimizi resmi olarak sonlandırmanı istiyorum. Boşanmak istiyorum. Sevdiğim biri var. *Gerçek* bir erkek... Senin şövalyelerinden biri… O bir savaşçı. Birbirimize gerçekten

aşığız. Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir aşka benzemiyor. Beni boşa ki bu ilişkiyi gizlilik içinde sürdürmekten kurtulabileyim. Aşkımızı herkesin öğrenmesini istiyorum. Ve onunla evlenmek istiyorum."

Gareth, göğsüne bir hançer saplanmış gibi hissederek, şaşkınlıkla karısına baktı. Helena neden gün yüzüne çıkmak zorunda kalmıştı ki? Hem de şimdi? Bu, Gareth için çok fazlaydı.

Hiç istemese de, Helena'ya karşı derin duygular beslediğini fark ederek şaşırdı, çünkü karısının boşanmak istediğini duymak ona bir şeyler yapmıştı. Onu üzmüştü. Karısından boşanmak istemediğini fark etmesini sağlamıştı. Boşanmak isteyenin kendisi

olması bir şeydi, bunu karısının istemesi ise başka bir şeydi. Karısının, istediğini bu kadar kolayca elde etmesini istemiyordu.

Hepsinden önemlisi, bir boşanmanın, konumunu nasıl etkileyeceğini merak ediyordu. Boşanmış bir Kral çok fazla soruya neden olacaktı. Gareth, bu şövalyeyi kıskandığını hissetti. Karısının, erkekliğine laf etmesi yüzünden kızmıştı. İntikam istiyordu. Her ikisinden de.

"İstediğini elde edemezsin," diye tersledi. "Sen bana bağlısın. Sonsuza kadar karım olarak kalacaksın. Seni asla serbest bırakmayacağım. Ve eğer beni aldattığın bu şövalye ile karşılaşacak olursam, onu idam ettiririm."

Helena öfkeyle karşılık verdi. “Ben senin karın *değilim*! Sen benim kocam değilsin. Bizimki kutsanmış bir birliktelik değil. Güç için düzenlenmiş olan bir ortaklık. Bundan tiksiniyorum. Gerçekten evlenebilme şansımı yitirmeme neden oldu.”

Helena soluklandı, öfkesi artıyordu. “Ya benden boşanacaksın ya da tüm krallığa senin nasıl bir adam olduğunu göstereceğim. Kararını ver.”

Gareth’a arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapatmaya tenezzül bile etmeden odadan çıkıp gitti.

Tüm bedeni ürperen Gareth, karısının ayak seslerinin yankısını dinleyerek, odasında tek başına durdu.

Tutunabileceği sağlam bir dalı kalmış mıydı?

Karşısındaki açık kapıyı izlerken, içeri başkasının girdiğini görünce şaşırdı. Oldukça tanıdık olan bu yüzü gördüğünde, daha Helena ile yaptığı konuşmayı ve onun tehditlerini sindirmeye vakit bulamamıştı. Her zamanki gibi sekerek yürümeyen Firth'ün yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

"Gareth?" diye seslendi, güvensiz bir sesle.

Gareth, irileşmiş gözlerle kendisine bakan Firth'ün ne kadar kötü hissettiğini görebiliyordu. Kötü hissetmeli de zaten, diye düşündü. Sonuçta, kılıcı kaldırması fikrini veren, onu ikna eden ve daha

büyük biri olduğuna inanmasını sağlayan kişi de Firth'tü. Onun imaları olmasa, kim bilir? Belki de Gareth kılıcı kaldırmaya asla kalkışmazdı.

Öfkeyle Firth'e doğru döndü. Nihayet tüm öfkesini yöneltecek birini bulmuştu. Sonuçta, babasını öldüren de oydu. Tüm bu karmaşanın içine girmesine neden olan kişi de yine aptal bir seyis yamağı olan Firth'tü. Şimdi Gareth, MacGil soyu için sadece başarısız mirasçılardan biri olmuştu.

"Senden nefret ediyorum," dedi öfkeyle. "Şimdi ne sözler vereceksin? Kılıcı kaldıracağıma dair verdiğin güvenceye ne oldu?"

Son derece gergin görünen Firth yutkundu. Konuşamadı. Belli ki

söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. “Özür dilerim, Lordum,” dedi. “Yanılmışım.”

“Birçok şey hakkında yanıldın,” diye tersledi Gareth.

Gerçekten de, Gareth bu konuda ne kadar çok düşünürse, Firth’ün ne kadar yanılmış olduğunu daha çok fark ediyordu. Aslında, Firth olmasaydı, babası bugün hala yaşıyor olurdu ve Gareth, bu karmaşayı yaşamazdı. Krallığın tüm yükü omuzlarında olmaz, hiçbir şey yanlış gitmezdi. Gareth, Kral olmadığı, babasının hayatta olduğu o basit günlere özlem duydu. Her şeyi eski haline döndürmek için apansız bir arzu hissetti. Ama yapamazdı. Ve tüm bunlar için suçlayacağı kişi Firth’tü.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu tekrar.

Firth, boğazını temizledi. “Hizmetçilerin fısıldadığı bazı söylentiler duydum. Erkek ve kız kardeşinin sorular sorduğuna dair. Hizmetçilerin kaldığı yerde görülmüşler. Cinayet silahı için atık borusunu inceliyorlarmış. Babanı öldürmek için kullandığım hançer için.”

Firth’ün sözleri karşısında Gareth’ın bedeni buz kesti. Şaşkınlık ve korkudan donup kalmıştı. Bu gün daha da kötüleşebilir miydi? Boğazını temizledi. “Peki, ne bulmuşlar?”

Firth, başını salladı. “Bilmiyorum, Lordum. Tek bildiğim bir şeyden şüphelendikleri.”

Gareth, karşısındaki adamdan bir kez daha nefret etti. Eğer beceriksizce davranmasaydı, silahtan doğru düzgün kurtulmuş olsaydı, Gareth bu durumda olmazdı. Firth, onu savunmasız bırakmıştı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedi Gareth, son derece sert bir yüzle Firth'e yaklaşarak. "Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Huzurumdan ayrıl ve bir daha geri gelme. Seni buradan uzakta bir yere göndereceğim. Bir daha bu kalenin içine adım atacak olursan, seni tutuklatacağımdan emin olabilirsin. ŞİMDİ DEFOL."

Gözleri dolan Firth, arkasını döndü ve odadan koşarak çıktı, ayak sesleri o

gittikten çok sonra bile hala yankılanıyordu.

Gareth, başarısız girişimini düşünmeye geri döndü. Kendisi için büyük bir felakete neden olmuş gibi hissetmesine engel olamıyordu. Sanki kendisini bir uçurumdan atmış ve şu andan itibaren sadece çöküşüyle yüzleşecekmiş gibi hissediyordu.

Babasının odasındaki sessizliğin içinde, titreyerek, ne başlatmış olduğunu merak ederek, zemine kök salmış gibi öylece duruyordu. Daha önce hiç bu kadar yalnız, bu kadar güvensiz hissetmemişti.

Kral olmanın anlamı bu muydu?

*

Gareth, kalenin üstündeki siperliklere giden sarmal merdivenin basamaklarını hızla çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana ve yalnız olmaya ihtiyacı vardı. Hepsinin *kendisine* ait olduğunu hatırlamak için, sarayını ve insanlarını görebileceği bir noktada durmalıydı. Gün içinde yaşanan kabus gibi olaylara rağmen, hala kral olduğunu hatırlamak için.

Zorlukla soluyan Gareth, yardımcılarını başından atarak tüm basamakları yalnız başına hızla çıkmaya devam etti. Katların birinde durarak eğildi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Nereye baksa, babasının

kaşlarını çatmış yüzünü görmeye devam ediyordu.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı havaya doğru.

Karşılığında alaycı bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi. Babasının kahkahası.

Gareth'ın oradan uzaklaşması gerekiyordu. Zirveye ulaşıncaya kadar koşmaya devam etti. Kapıdan dışarıya fırladı ve temiz yaz havası yüzüne çarptı.

Güneşin ve ılık esintinin tadını çıkararak, derin bir nefes aldı. Pelerinini, babasının pelerinini çıkardı ve yere fırlattı. Hava çok sıcaktı ve artık o şeyi giymek istemiyordu.

Siperin kenarına koştu ve taş duvara tutunarak, aşağıya baktı. Kaleden dışarıya çıkan sonsuz kalabalığı görebiliyordu. Töreni terk ediyorlardı. Onun törenini. İnsanların hayal kırıklığını neredeyse oradan hissedebiliyordu. Çok küçük görünüyorlardı. Hepsinin, kendi kontrolü altında olmasına hayret etti.

Ama ne zamana kadar?

"Kral olmak komik şey," dedi kadim bir ses.

Gareth arkasını döndü ve birkaç metre uzakta duran Argon'u görünce şaşırdı. Üzerinde kapüşonlu beyaz bir pelerin vardı ve asası elindeydi. Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmış olmasına rağmen, gözlerinde o

gülümsemeden iz yoktu. Direk Gareth'a bakıyorlardı ve o gözler çok şey görüyordu.

Gareth'ın, Argon'a sormak istediği, söylemek istediği bir sürü şey vardı. Ama hali hazırda kılıcı kaldırmada başarısız olmuşken, aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu çaresiz bir sesle. "Kılıcı kaldıramayacağımı bana söyleyebilirdin. Beni, yaşadığım utançtan kurtarabilirdin."

"Peki neden bunu yapacaktım?" diye sordu Argon.

Gareth kaşlarını çattı. "Sen gerçek bir danışman değilsin. Babama içtenlikle

danışmanlık yapmış olabilirsin. Ama bana değil."

"Belki de o bunu hak etmiştir," diye cevapladı Argon.

Gareth'ın öfkesi derinleşti. Bu adamdan nefret ediyordu. Ve onu suçluyordu. "Seni etrafımda istemiyorum. Babamın seni neden işe aldığını bilmiyorum, ama ben, seni Kraliyet Sarayı'nda istemiyorum."

Argon, korkutucu bir sesle kahkaha attı. "Beni baban işe almadı, aptal çocuk. Ya da onun babası. Ben buraya aittim. Aslında, *onları* benim işe aldığımı söyleyebilirsin."

Argon aniden öne doğru bir adım attı ve sanki Gareth'ın içini görebiliyormuş gibi baktı. "Aynı şey senin için de

söylenebilir mi?" diye sordu. "Sen buraya ait misin?"

Argon'un sözleri, Gareth'ın kanını dondurdu. Bu, kendisinin de en çok merak ettiği şeydi. Gareth, bunun bir tehdit olup olmadığını merak etti.

"Kanla egemen olan, kanla hüküm sürecek," diye ilan etti Argon ve bu sözlerle birlikte, hızla arkasını dönerek yürümeye başladı.

"Bekle!" diye bağıran Gareth, cevaplara ihtiyaç duyduğu için artık onun gitmesini istemiyordu. "Bununla ne demek istedin?"

Gareth, Argon'un, uzun bir süre saltanat sürmeyeceğine dair kendisine bir mesaj verdiğini düşünmeden

duramıyordu. Onun bunu kastetmiş olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Argon'un arkasından koştu, ama tam yaklaşırken, adam gözleri önünde kayboldu.

Gareth, arkasını dönüp etrafına bakındı, ama hiçbir şey görmedi. Sadece bir kahkahanın yankılandığını duydu.

"Argon!" diye bağırdı.

Tekrar arkasını döndü, gökyüzüne baktı ve tek dizinin üstüne çöküp başını arkaya atarak bağırdı.

"ARGON!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Erec, Dük, Brandt ve Dük'ün maiyeti ile birlikte, Savaria'nın dolambaçlı sokaklarında yürüyordu. Hizmetçi kızın evine doğru giderlerken, kalabalık giderek artıyordu. Fazla gecikmeden kızla tanışmak için ısrar etmişti ve Dük de bizzat öncülük etmek istemişti. Dük nereye giderse, herkes de peşinden geliyordu. Erec, gitgide artan kalabalığa baktı ve kızın evine onlarca kişiyle birlikte varacağını fark ederek utandı.

Kızı gördüğünden beri, başka hiçbir şey düşünememişti. Bu kadar asil görünmesine rağmen, Dük'ün sarayında bir hizmetçi olarak çalışan bu kızın kim

olduğunu merak ediyordu. Neden aceleyle kaçmıştı? Bunca yıl birçok asil kadınla tanışmış olmasına rağmen, kalbini ele geçirenin neden bir tek bu kız olduğunu merak ediyordu?

Bir kralın oğlu olarak tüm hayatı boyunca asillerin etrafında olan Erec, diğer asilleri anında saptayabiliyordu ve kızı ilk gördüğü andan beri onun üst tabakadan gelmiş biri olduğunu hissediyordu. Kızın kim olduğunu, nereli olduğunu ve burada ne yaptığını merak ediyordu. Tüm bunları hayal edip etmediğini ya da hala aynı şekilde hissedip hissetmediğini görmek için kıza bir kez daha bakmaya ihtiyacı vardı.

"Hizmetçiler, kızın şehrin eteklerinde yaşadığını söylüyorlar," diye

açıkladı Dük. Onlar yürürken, yolun her iki tarafındaki insanlar, kepenkleri açıyor ve şaşkınlığıyla aşağıya bakıyordu.

"Görünüşe göre bir handa hizmetçilik yapıyor. Kimse onun nereden geldiğini bilmiyor. Tek bildikleri, bir gün bizim şehre geldiği ve bu handa sözleşmeli hizmetçilik yapmaya başladığı. Öyle görünüyor ki, kızın geçmişi bir muamma."

Hep birlikte başka bir ara sokağa döndüler. Yollar iyice bozulmuştu, küçük evler birbirlerine daha yakındı ve yıkık dökütü.

Dük boğazını temizledi. "Kızı, özel günlerde hizmetçilik yapması için tuttum. Sessiz sakin biri. Kimse onun hakkında

pek fazla şey bilmiyor. Erec," dedi, sonunda Erec'in bileğini tutarak, "bundan emin misin? Bu kadın, her kim olursa olsun, sadece halktan biri. Seçimini krallıktaki herhangi bir kadından yana yapabilirsin."

Erec, aynı ciddiyetle Dük'e baktı. "Bu kızı tekrar görmem gerek. Kim olduğu umurumda değil."

Dük onaylamaz bir halde başını salladı ve birbiri ardına dar sokakları geçerek yürümeye devam ettiler. İlerledikçe, Savaria'nın bu mahallesi daha köhne bir yer haline geldi. Pislik içinde olan sokakları sarhoş tiplerle doluydu, etrafta tavuklar ve vahşi köpekler koşturuyordu. Birbiri ardına geçtikleri barların içindeki müşterilerin

çığlıkları sokaklara taşıyordu. Önlerinde yürüyen birkaç sarhoş tökezledi ve hava kararmaya başlarken, sokaktaki meşaleler yanmaya başladı.

"Dük için yolu açın!" diye bağırdı maiyete öncülük eden hizmetli, ileriye koşup, sarhoşları yoldan ittirerek. Sokaklardaki rezil tipler, Dük ve Erec geçerken, yolun iki kenarına ayrıldılar ve hayretle izlediler.

Sonunda, dış cephesi sıva kaplı olan küçük ve mütevazı bir hana vardılar. Alt katında elli müşteri ağırlayabilecek bir meyhanesi ve üst katında da birkaç odası bulunan bir yere benziyordu. Ön kapısı hasarlıydı, tek penceresi kırıktı ve titreşerek yanan giriş lambası yamuk bir şekilde asılmıştı. Dük ve maiyeti kapının

önünde durduklarında, sarhoşların bağırışları pencerelerden dışarıya taşıyordu.

Onun gibi iyi bir kız böyle bir yerde nasıl çalışıyor olabilirdi? İçeriden gelen bağırış ve yuhalama seslerini duyan Erec, merak etti. Kızın böyle bir yerde yüz kızartıcı şeylere maruz kalması düşüncesiyle yüreği sıkıştı. *Bu adil değil*, diye düşündü. Kızı buradan kurtarmaya kararlıydı.

"Neden bir gelin seçmek için, olabilecek en kötü yere geldin?" diye sordu Dük, Erec'e dönerek.

Brandt de Erec'e döndü. "Son şansın, arkadaşım. Senin geri dönmeni bekleyen bir kale dolusu asil kadın var."

Ancak Erec, kararlı bir şekilde başını salladı. “Kapıyı aç,” diye buyurdu.

Dük’ün adamlarından biri öne çıktı ve kapıyı çekip açtı. Dalgalar halinde dışarıya taşan bayat bira kokusu, adamın irkilmesine neden oldu.

İçeride, sarhoş adamlar, barın üstüne abanıyor, ahşap masalarda oturuyor, yüksek sesle bağırarak kahkaha atıyor, yuhalıyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Hepsi ilkel ve kaba tiplerdi. Erec, bunu, iri göbekleri, tıraşsız yüzleri ve kirli kıyafetleri sayesinde tek bakışta görebiliyordu. Hiç biri savaşçı değildi.

Mekanın içinde kızı arayarak birkaç adım attı. Onun gibi bir kadının bu tip

bir yerde çalışabildiğini hayal bile edemiyordu. Yanlış hana gelip gelmediklerini merak etti.

"Affedersiniz, efendim, bir kadını arıyorum," dedi, yanında dikilen koca göbekli, uzun boylu ve iri yapılı, sakallı adama.

"Ah, öyle mi?" diye bağırdı adam, alay ederek. "Eh, yanlış yere geldin! Burası bir genelev değil. Ancak sokağın karşısında bir tane var, oradaki kadınların güzel ve dolgun olduklarını duydum." Adam, Erec'in yüzüne karşı kahkaha atmaya başladı ve birkaç arkadaşı da ona katıldı.

"Aradığım şey bir genelev değil," diye cevapladı Erec, hiç de

eğlenmeyerek, “burada çalışan tek bir kadın.”

“O zaman hancının hizmetçisinden bahsediyor olmalısın,” diye seslendi başka birisi, başka bir sarhoş adam. “Muhtemelen arka taraflarda yerleri ovalıyordur. Çok kötü, burada, benim kucağımda olmasını dilerdim!”

Adamların hepsi kendi esprileriyle kendilerini kaybederek, kahkahalara boğuldular ve Erec bu düşünce karşısında kıpkırmızı kesildi. Kız adına utandı. Bu tip adamlara hizmet etmek zorunda kaldığı için. Bu, Erec’in düşünemeyeceği kadar onur kırıcı bir durumdu.

“Sen kimsin?” diye soran başka bir ses geldi.

Diğerlerinden daha iri olan, kara sakallı ve kara gözlü bir adam, hırpani kılıklı birkaç adamıyla birlikte, kaşlarını çatarak öne çıktı. Vücudunda kilodan çok kas vardı ve tehditkar bir şekilde Erec'e yaklaştı. "Benim hizmetçimi çalmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Hadi dışarı çıkalım!"

İleriye doğru birkaç adım attı ve Erec'i yakalamak için uzandı.

Ancak, yılların deneyimiyle kuvvetlenmiş olan, krallığın en büyük şövalyesi Erec, bu adamın hayal bile demeyeceği kadar iyi reflekslere sahipti. Adamın elleri değer değmez, Erec harekete geçti. Adamı bileklerinden kavrayarak, şimşek hızıyla çevirdi,

tişörtünün arkasından yakaladı ve odanın ortasına fırlattı.

İri adam bir gülle gibi fırladı ve birkaç adamı da yanında götürdü, hepsi lobut gibi, küçük odanın zeminine yığıldı.

Adamlar durup, olanları izlerken, tüm oda sessizliğe gömüldü.

"DÖVÜŞÜN! DÖVÜŞÜN!" diye tezahürat yapan oldu.

Şaşkına dönen hancı sendeleyerek ayağa kalktı ve bağırarak Erec'in üzerine doğru koştu.

Erec, bu kez beklemedi. Saldırganı karşılamak için ileriye çıktı, kolunu kaldırdı ve dirseğini adamın yüzüne geçirerek, burnunu kırdı.

Hancı geriye doğru sendeledi, ardından kıçının üstüne yere düştü.

Erec, adamı tutarak yukarı kaldırdı. Birkaç adım ilerleyerek adamı fırlattı ve adam, odanın yarısını da kendisiyle birlikte götürerek havaya fırladı.

Odadaki tüm adamlar donup kaldı, aralarında özel biri olduğunu fark etmeye başlayarak sessizleştiler. Buna rağmen, barmen, elinde kaldırdığı şişeyi Erec'e doğru hedefleyerek aniden öne fırladı.

Erec, bunun geldiğini çoktan görmüştü ve elini kılıcına atmıştı, ancak kılıcını çekemeden, arkadaşı Brandt yanına geldi, belindeki hançeri çıkardı ve hançerin ucunu barmenin boğazına dayadı.

Barmen donup kaldı, bıçak tenini delmek üzereydi. Gözleri korkudan kocaman açılmış bir halde, elindeki şişeyle öylece durdu. Bu meydan okuma karşısında oda öyle sessizleşti ki, bir iğne düşse bile duyulabilirdi.

"Bırak onu," dedi Brandt.

Barmen de aynen öyle yaptı ve şişe yere düşerek parçalara ayrıldı.

Erec, kılıcını çekti ve yerde yatarak inleyen hancıya doğru yürüyüp, kılıcı adamın boğazına dayadı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye duyurdu. "Tüm bu ayaktakımını buradan gönder. Şimdi. Hanımefendiyle bir görüşme yapmayı talep ediyorum. Yalnız."

"Dük!" diye bağırdı birisi.

Tüm oda döndü ve nihayet, etrafı adamlarıyla çevrilmiş olan Dük'ün kapının girişinde durduğunu fark etti. Adamlar aceleyle şapkalarını çıkarıp, başlarını eğdiler.

"Konuşmamı bitirdiğim anda oda boşalmamış olursa," diye duyurdu Dük, "buradaki herkes derhal tutuklanacak."

Tüm adamlar içmekte oldukları biraları bırakıp, Dük'ün yanından geçerek, odayı boşaltmak için ön kapıya doğru hızla kaçışırken, oda tam bir kaosa döndü.

Barmene, "sen de dışarıya," diyen Brandt, hançerini indirerek, adamı saçından tuttuğu gibi dışarıya attı.

Dakikalar önce son derece gürültülü olan oda, şimdi boş ve sessizdi. İçeride

sadece Erec, Brandt, Dük ve onun en yakın adamları kaldı. Dışarı çıkan kalabalığın ardından kapıyı gürültüyle kapattılar.

Erec, hala şaşkın bir halde yerde oturarak burnundan akan kanı silen hancıya döndü. Adamı iki eliyle tutarak ayağa kaldırdı ve boş banklardan birine oturttu.

"Bu gece işimi mahvettiniz," diye sızlandı hancı. "Bunu ödeyeceksiniz."

Dük öne çıktı ve adama elinin tersiyle vurdu. "Bu adama elini sürmeye çalıştığın için seni öldürtebilirdim," diye azarladı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun? O Erec, Kral'ın en iyi şövalyesi, Gümüşler'in şampiyonu.

İsterse, seni şimdi kendi elleriyle öldürebilir.”

Hancı, Erec’e baktı ve ilk defa, yüzünde gerçek bir korku belirdi. Neredeyse oturduğu yerde titredi. “Hiçbir fikrim yoktu. Kendinizi tanıtmadınız.”

“O nerede?” diye sordu Erec, sabırsız bir sesle.

“Arka tarafta, mutfağı temizliyor. Ondan istediğiniz nedir? Sizden bir şey mi çaldı? O sadece sözleşmeli çalışan bir hizmetçi kız.”

Erec, hançerini çekti ve adamın boğazına dayadı. “Ona bir daha ‘hizmetçi’ dersen,” diye uyardı, “boğazını keseceğimden emin

olabilirsin. Anlıyor musun?” diye sertçe sorarak, hançeri adamın tenine bastırdı.

Gözleri yaşlarla dolan adam yavaşça başını salladı.

“Kızı buraya getir ve çabuk ol,” diye buyurdu Erec ve adamı ayağa kaldırarak arka kapıya doğru sertçe itti.

Hancı gittiğinde, kapının arkasından tencerelerden çıkan şangırtı sesleri ve sessiz bağırışlar geldi, ardından, saniyeler sonra, kapı açıldı ve dışarıya, eski püskü giysiler, yağla kaplı önlükler ve başlıklar giyen birkaç kadın çıktı. Altmışlı yaşlarda olan üç kadın vardı ve Erec, kimden bahsettiğini hancının bilip bilmediğini bir an için merak etti.

Ve sonra, kız dışarı çıktı ve Erec’in kalbi durdu.

Yağ lekeleriyle kaplı bir önlük giyiyordu ve bakmaktan utandığı için başını eğik tutuyordu. Saçı topluydu ve başında bir örtü bağlıydı, yanakları kirle kaplıydı, ama yine de Erec, ondan etkilenmişti. Teni mükemmeldi. Yüksek elmacık kemikleri, keskin bir çenesi, çillerle kaplı küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Geniş bir alnı vardı ve güzel sarı saçları başındaki örtünün altından dışarıya dökülüyordu.

Bir an için başını kaldırıp baktı ve ışıkta renk değiştirerek kristal maviye dönüşen iri, çağla yeşili gözleri, Erec'i yerine sabitledi. Erec, şuan, onunla ilk karşılaştığı andan daha çok büyülenmiş olduğunu fark ederek şaşırdı.

Kaşlarını çatan hancı, burnundan akan kanı silmeye devam ederek kızın arkasından dışarı çıktı. Kız, etrafı yaşlı kadınlarla çevrilmiş bir halde Erec'e doğru kararsız adımlarla yürüdü ve yaklaştığı zaman reverans yaptı. Erec, Dük'ün maiyetindeki birkaç kişinin de yaptığı gibi ileri çıkarak kızın önünde durdu.

"Lordum," diyen kızın tatlı ve yumuşak sesi, Erec'in kalbini doldurdu. "Lütfen, sizi kızdırmak için ne yaptığımı söyleyin. Ne olduğunu bilmiyorum, ama yaptığım şey her neyse özür dilerim."

Erec gülümsedi. Kızın sözleri, konuşması ve ses tonu—hepsi, yenilenmiş hissetmesini sağladı. Kızın susmasını hiç istemiyordu.

Uzandı ve kızın çenesini tutarak, gözleri buluşana kadar yukarı kaldırdı. Kızın gözlerine bakarken, kalbi hızlandı. Mavi bir denizde kaybolmak gibiydi.

"Leydim, beni kızdırmak için hiçbir şey yapmadınız. Bunu yapabilmenizin mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Buraya öfkeyle değil, aşkla geldim. Sizi gördüğümden beri, başka hiçbir şey düşünemiyorum."

Kız şaşırmış gibi göründü ve gözlerini birkaç kez kırpıştırarak, bakışlarını yere eğdi. Mahcup ve gergin görünerek, ellerini kıvırdı. Belli ki bu onun için yepyeni bir şeydi.

"Lütfen Leydim, söyleyin bana. İsminiz nedir?"

“Alistair,” diye cevapladı kız, mütevazı bir şekilde.

“Alistair,” diye tekrarladı Erec, etkilenerek. Şimdiye kadar duymuş olduğu en güzel isimdi.

“Bunu öğrenmenin sizin için neden gerekli olduğunu bilmiyorum,” diye ekledi kız, yumuşak bir sesle, yere bakmaya devam ederek. “Siz bir lordsunuz. Bense sadece bir hizmetçiyim.”

“Doğrusu, o *benim* hizmetçim,” dedi hancı, öne çıkarak. “Sözleşmeyle bana bağlı. Yıllar önce bir sözleşme imzaladı. Yedi yıl için söz verdi. Karşılığında ona yemek ve kalacak yer verdim. Henüz üç yılını tamamladı. Gördüğünüz üzere, bu tamamen zaman kaybı. O benim. Onun

sahibi benim. Onu alamazsınız. O benim. Anlıyor musunuz?"

Erec, daha önce hiçbir adamdan nefret etmediği kadar nefret etti hancıdan. Kılıcını çekip, tam kalbine saplamak ve onun işini bitirmek gibi bir ahmaklık yapmak üzereydi. Ancak adam bunu ne kadar hak ediyor olsa da, Erec, Kral'ın kanununa karşı gelmek istemiyordu. Sonuçta, davranışları Kral'a yansıyordu.

"Kral'ın kanununa," dedi Erec, sert bir sesle, "karşı gelmeye niyetim yok. Ancak, yarın turnuva başlıyor. Ve ben de, her erkek gibi, eşimi seçmeye hak kazandım. Şimdi, burada bilmenizi istiyorum ki, ben, Alistair'ı seçiyorum."

Herkes şaşkınlık içinde birbirine dönerken, oda soluk sesleriyle doldu.

"Yani," diye ekledi Erec, "Alistair, razıysa."

Kalbi hızla çarpan Erec, yüzünü yerden kaldırmayan Alistair'a baktı. Kızın kızardığını görebiliyordu. "Rıza gösteriyor musunuz, Leydim?"

Oda sessizliğe gömüldü.

"Lordum," dedi kız, yumuşak bir sesle, "kim olduğumu, nereli olduğumu, neden burada olduğumu bilmiyorsunuz. Ve korkarım, bunlar, size anlatamayacağım şeyler."

Erec, şaşırmış bir halde Alistair'a baktı. "Niçin bana anlatamazsınız?"

"Geldiğimden beri kimseye anlatmadım. Bir yemin ettim."

“Ama neden,” diye ısrar etti Erec, son derece merak ederek.

Ancak Alistair, sessiz kalarak, başını eğik tutmaya devam etti.

“Bu doğru,” diye araya girdi hizmetçi kadınlardan biri. “Bu kız, kim olduğunu bize asla söylemedi. Ya da neden burada olduğunu… Söylemeyi reddediyor. Yıllarca denedik.”

Erec’in kafası son derece karışmıştı, ancak bu sadece kızın gizemini artırıyordu. “Eğer kim olduğunuzu öğrenemiyorsam, o halde öyle olsun,” dedi. “Yemininize saygı duyuyorum. Ama bu, size olan sevgimi değiştirmeyecek. Leydim, kim olursanız olun, bu turnuvayı kazanırsam, ödülüm olarak sizi seçeceğim. Tüm krallıktaki

kadınların arasından, sizi... Tekrar soruyorum, rıza gösteriyor musunuz?”

Alistair, yere bakmaya devam etti ve Erec, onu izlerken, yanaklarından akan gözyaşlarını gördü.

Aniden, kız koşarak odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Erec, diğerleriyle birlikte şaşkına dönmüş bir halde sessizce durdu. Kızın tepkisini nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

“Kendi zamanınızı ve benimkini boşa harcadığınızı gördünüz,” dedi hancı. “Kız hayır dedi. Şimdi yaylanın bakalım.”

Erec kaşlarını çattı.

“Kız hayır demedi,” diyerek araya girdi Brandt. “Cevap vermedi.”

“Biraz düşünmeye hakkı var,” dedi Erec, kızı savunarak. “Sonuçta, düşünmesi gereken birçok şey var. O da beni tanımıyor.”

Erec, ne yapacağını düşünerek öylece durdu. Sonunda, “bu gece burada kalacağım,” diye duyurdu. “Bana burada bir oda vereceksin. Sabah, turnuvalar başlamadan önce, ona tekrar soracağım. Eğer rıza gösterirse ve ben kazanırsam, o, benim gelinim olacak. Bu durumda, onu senin hizmetinden alacağım ve buradan götüreceğim.”

Hancının, Erec’i çatısının altında istemediği son derece belliydi, ama bir şey söylemeye cesaret edemedi. Bu yüzden, kapıyı arkasından çarparak hızla odadan çıktı.

“Burada kalmak istediğinden emin misin?” diye sordu Dük. “Bizimle birlikte kaleye dön.”

Erec, ciddi bir şekilde başını salladı. “Hayatımdaki hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor, Ateş Denizi'nin çalkantılı sularına balıklama atladı ve suyun sıcak olduğunu hissederek şaşırdı.

Suyun içinde gözlerini kısa bir süreliğine açtı ve açmamış olmayı diledi. Sıra dışı ve acayip yüzleriyle, irili ufaklı, her türden garip ve çirkin deniz yaratığını gördü. Okyanus bunlarla doluydu. Kayığın güvenliğine ulaşana kadar, kendisine saldırmamaları için dua etti.

Soluk soluğa yüzeye çıktı ve hemen boğulan çocuğu arandı. Ve onu tam zamanında gördü. Suya batıp çıkan çocuğun birkaç saniye içinde boğulacağı kesindi.

Thor, çocuğun arkasından dolanıp, onu sırtından yakaladı ve başlarını suyun üstünde tutmaya çalışarak yüzmeye başladı. Bir hayvanın iniltisini duydu ve arkasını döndüğünde Krohn'u görerek şaşırdı: arkasından atlamış olmalıydı. Leopar ayaklarını oynatarak, Thor'a doğru yüzdü. Thor, onun bu şekilde tehlikeye atılması yüzünden korkunç hissetti, ancak elleri doluydu ve yapabileceği bir şey yoktu.

Çalkalanan kırmızı sulara, çevresinde bir görünüp bir kaybolan garip yaratıklara bakmamaya çalıştı. Dört kolu ve iki başı olan çirkin görünümlü mor bir yaratık, yakınlarda yüzeye çıkıp tıslayarak, korkmasına neden oldu ve ardından suya battı.

Thor, yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki kayığı gördü ve çocuğu çekerken tek kolunu ve bacaklarını kullanarak, çılgınca yüzdü. Çocuk direnerek çırpındı ve çığlık attı. Thor, onunla birlikte suyun dibine batmaktan korktu.

"Kıpırdama," diye bağırdı sertçe, çocuğun dinleyeceğini umarak.

Sonunda, çocuk dinledi. Thor bir an için rahatladı, ta ki bir su sesi duyup, başını diğer yöne çevirinceye kadar. Tam yanında, sarı bir başı ve dört dokunacı olan küçük bir yaratık yüzeye çıktı. Kare bir kafası vardı ve hırlayıp sallanarak, üstüne doğru yüzüyordu. Kafasının kare olması dışında, denizde yaşayan bir çıngıraklı yılan gibi

görünüyordu. Thor, kendini ısırılmaya hazırladı, ancak yaratık aniden ağzını genişçe açtı ve deniz suyu tükürdü. Thor, sudan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı.

Yaratık, çevrelerinde daireler çizerek yüzdü ve Thor, daha hızlı yüzerek kaçma çabalarını ikiye katladı.

Diğer yanında başka bir yaratık suyun üstüne çıkarken, Thor, ilerleme kaydederek kayığa yaklaşıyordu. Ağzında iki pençesi bulunan ve on iki küçük bacağı olan yaratık, uzun, ince ve turuncuydu. Aynı zamanda, her yönü kamçılayan uzun bir kuyruğu vardı. Dik duran bir ıstakoza benziyordu. Bir su böceği gibi, suyun üzerine uzandı ve Thor'a yaklaşarak, yana dönüp

kuyruğunu savurdu. Kuyruğun, koluna sertçe çarpması sonucu, Thor acı içinde bağırdı.

Yaratık hızlı bir şekilde kuyruğunu öne arkaya savurmaya devam etti. Thor, kılıcını çekip ona saldırmak istedi, ancak sadece tek bir eli boştaydı ve yüzmek için ona ihtiyacı vardı.

Yanında yüzen Krohn, yaratığa döndü ve tüyleri diken diken bir sesle hırladı. Korkusuz bir şekilde yaratığa doğru yüzdü ve canavarı korkutarak suların altında kaybolmasına neden oldu. Thor, rahat bir nefes aldı, ta ki yaratık diğer yanından çıkıp, kuyruğunu savurana kadar. Krohn, yaratığı kovalayarak, yakalamaya çalıştı ve

yaratığa dişlerini geçirdi, neredeyse kaçırıyordu.

Thor, bu karmaşadan kurtulmanın tek yolunun denizden çıkmak olduğunu fark ederek, hayatı pahasına yüzdü. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, her zamankinden çok daha hızlı yüzerek, dalgaların arasında şiddetle sallanan kayığa yaklaşmayı başardı. Bu esnada, onunla asla konuşmayan daha büyük iki Lejyon üyesi ve sınıf arkadaşları, yardım etmek için bekliyorlardı. Öne eğildiler ve ellerini uzattılar.

Thor, ilk olarak çocuğun kayığa çıkmasına yardım etti. Büyük çocuklar, çocuğu kollarından yakaladılar ve kayığa çektiler.

Thor, arkasına uzandı, Krohn'u yakaladı ve sudan dışarı, kayığa doğru fırlattı. Üstünden sular damlayan ve titreyen Krohn, dört ayak üstüne düştü. Islak zeminde, kayığın diğer ucuna doğru kaydı. Sonra aniden ayakları üzerine sıçrayarak döndü ve kayığın kenarına koşarak Thor'u aradı. Orada, suya bakarak durdu ve acıyla haykırdı.

Thor uzandı ve çocuklardan birinin elini yakaladı. Tam kendini yukarı çekecekken, ayak bileğine ve kalçasına sarılan güçlü ve kaslı bir şey hissetti. Dönüp aşağıya baktı ve bacağına dolanmış dokunacın sahibi, kalamara benzeyen küf yeşili yaratığı gördüğünde kalbi durdu.

İğnelerin bacağını deldiğini hissettiğinde, acıyla bağırdı.

Eğer hızla bir şey yapmazsa, işinin biteceğini fark etti. Boştaki eliyle kemerine uzandı, küçük bir hançer çıkardı ve yaratığa vurdu. Ancak dokunaçlar öyle kalındı ki, hançer onu delemedi bile.

Bu, yaratığı kızdırdı. Gözleri olmayan yaratığın yeşil kafası aniden yüzeye çıktı, jilet keskinliğindeki dişlerini ortaya çıkardı ve Thor'a uzandı. Thor, kesilen bacağından akan kanı hissettiğinde hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Büyük çocukların onu tutma çapalarına rağmen, elleri kayıyordu ve tekrar suya batıyordu.

Sürekli haykıran Krohn, suya atlamaya hazırmış gibi eğildi. Ancak bu şeye saldırmanın yararsız olacağını o bile anlamış olmalıydı.

Büyük çocuklardan biri öne çıktı ve bağırdı: "EĞİL!"

Çocuk bir mızrak fırlatırken, Thor başını eğdi. Ancak mızrak, yaratığı ıskaladı ve zararsız bir şekilde suya battı. Yaratık çok zayıf ve çok hızlıydı.

Aniden, Krohn ağzını açarak suya atladı ve keskin dişlerini yaratığın boynuna sapladı. Dişlerini kenetleyerek, yaratığı bir sağa bir sola salladı.

Ama bu kaybedilen bir savaştı: yaratığın derisi çok sert ve çok kaslıydı. Yaratık, Krohn'u yanlara doğru atmaya çalıştı ve sonunda suyun içine düşürdü.

Bu arada yaratığın, Thor'un bacağındaki tutuşu sıkılaştı ve Thor, nefes alamadığını hissetti. Dokunaçlar öyle kötü yakıyordu ki, Thor bacağı kopacakmış gibi hissetti.

Son bir umutsuz çabayla, Thor, çocuğun elini bıraktı ve aynı anda kemerindeki kısa kılıcına uzandı. Ancak zamanında yakalayamadı, kaydı ve suya düştü.

Kayıktan uzaklaştırıldığını, yaratık tarafından çekildiğini hissetti. Her geçen an daha hızlı bir şekilde geriye doğru sürükleniyordu ve çaresiz bir şekilde elini uzattığında, kayığın gözden kaybolduğunu gördü. Farkında olduğu son şey, suyun içine, Ateş Denizi'nin derinliklerine çekildiğiydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn, açık çayırda koşuyordu, yanında babası Kral MacGil vardı. On yaşlarında olabilirdi ve babası da çok gençti. Sakalı kısaydı, beyaz değildi ve cildi gençlikle parlıyordu. Mutlu ve umursamazdı, kızının elini tutup onunla birlikte tarlaların içinde koşarken coşkuyla gülüyordu. Bu, Gwendolyn'in hatırladığı, bildiği babaydı.

Kızını kaldırıp, omzuna attı ve kahkahalar atarak döndürdü, Gwendolyn deli gibi kıkırdıyordu. Babasının kollarında güvende hissediyordu ve birlikte geçirdikleri bu zamanın bitmesini hiç istemiyordu.

Ama babası onu yere bıraktığında, garip bir şey oldu. Aniden, güneşli öğleden sonrası, alacakaranlığa döndü. Gwen'in ayakları yere değdiği zaman, çayırdaki çiçeklerin içine girmedi, bileğine kadar çamura battı. Birkaç metre uzağındaki babası, şimdi çamurun içinde sırt üstü yatıyordu, çok daha yaşlıydı ve sıkışıp kalmıştı. Biraz daha uzakta, çamurun içinde parıldayan şey de babasının tacıydı.

"Gwendolyn," diye soludu. "Kızım. Bana yardım et." Çamurun içindeki elini kaldırdı ve çaresizce kızına uzattı.

Gwen, babasına yardım etme isteğiyle zayıf düştü ve onun yanına gitmeye, elini yakalamaya çalıştı. Ama ayakları kımıldamıyordu. Aşağıya baktı

ve ayaklarının etrafındaki çamurun kuruyup, sertleştiğini gördü. Serbest kalmaya çalışarak, kıpırdanıp durdu.

Gwen gözlerini kırpıştırdı ve kendini, kalenin siperliklerinden aşağıya bakarken buldu. Bir şeyler yanlıştı: yere bakarken, her zamanki ihtişamı ve cümbüşü değil, etrafa yayılmış bir mezarlığı görüyordu. Bir zamanlar ihtişamla parıldayan Kraliyet Sarayı, şimdi gözün görebildiği mesafeye kadar yeni mezarlarla kaplıydı.

Bir ayak sesi duydu ve arkasını döndüğünde, kapüşonlu siyah bir pelerin giyen suikastçının kendisine yaklaştığını görünce kalbi durdu. Kapüşonunu indiren adam, Gwen'e doğru hızla koştu. Tek gözü yoktu ve göz boşluğunda kalın

ve pürüzlü bir hançer yarası vardı. Hırlayarak, elini ve kabzası parlak kırmızı olan pırıltılı hançerini kaldırdı.

Adam öyle hızlı hareket ediyordu ki, Gwen zamanında tepki gösteremedi. Adam hançeri tüm gücüyle indirirken, Gwen, ölmek üzere olduğunu bilerek kendini hazırladı.

Hançer, yüzünden sadece birkaç santim uzakta aniden durdu ve Gwen gözlerini açtığında, adamın bileğini havada yakalayan, ceset halindeki babasını gördü. Babası, hançer düşene kadar adamın elini sıktı, ardından adamı omuzlarına kaldırdı ve siperden aşağıya attı. Gwen, aşağıya düşen adamın çığlıklarını dinledi.

Babası döndü ve ona baktı; yüzünde sert bir ifade vardı, çürüyen elleriyle kızının omuzlarını tuttu. “Burası senin için güvenli değil,” diye uyardı. “Güvenli değil!” diye bağırdı, ellerini daha sıkı bastırarak ve Gwen’in çığlık atmasına sebep oldu.

Gwen çığlık atarak uyandı. Saldırganını görmeyi bekleyerek, odasına bakındı ve yatağında dimdik oturdu.

Ancak, şafak öncesindeki yoğun sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

Soluk soluğa kalmış bir halde yataktan kalktı ve küçük, taş bir lavaboya koşarak, yüzüne defalarca su çarptı. Bu sıcak yaz sabahında,

ayaklarının altındaki serin taşı hissederek duvara yaslandı ve kendini toplamaya çalıştı.

Rüyası çok gerçekçiydi. Bir rüyadan fazlası olduğunu hissediyordu. Babasından gelen gerçek bir uyarıydı, bir mesajdı. Kraliyet Sarayı'ndan derhal ayrılmak ve bir daha geri dönmemek gibi ani bir dürtüye kapıldı.

Bunu yapamayacağını biliyordu. Kendini toplamak ve aklını başına almak zorundaydı. Ancak ne zaman gözünü kırpsa, babasının yüzünü görüyor ve uyarısını hissediyordu. Bu rüyadan sıyrılmak için bir şey yapmak zorundaydı.

Dışarı baktı ve ilk güneşin yükselmeye başladığını gördü. Kendini

toparlamasına yardımcı olacak tek bir yer düşündü: Kraliyet Nehri. Evet, gitmek zorundaydı.

*

Gwendolyn, Kraliyet Nehri'nin dondurucu sularına tekrar tekrar daldı. Küçük bir çocukken bulduğu ve sık sık gittiği, kayadan oyulmuş küçük ve doğal havuzun içinde oturdu. Soğuk akıntının, çıplak vücudunu yıkadığını ve temizlediğini hissederek suyun altında kaldı.

Bir gün, dağın tepesindeki bir ağaç yığınının ortasında gizlenmiş bu kuytu yeri bulmuştu. Nehrin akışının yavaşladığı ve derin bir havuz

oluşturduğu küçük bir düzlüktü. Yukarı ve aşağı taraflarda nehir tüm hızıyla akmaya devam ediyordu, ancak bu düzlükte hafif bir akıntı vardı. Havuz derindi, kayalar pürüzsüzdü ve yer öyle iyi gizlenmişti ki Gwen çıplak bir şekilde yıkanabiliyordu. Yaz mevsiminde neredeyse her sabah güneş yükselirken, zihnini boşaltmak için buraya gelirdi. Özellikle de böyle günlerde, rüyalar tarafından ele geçirildiğinde, burası onun sığınma yeriydi.

Bunun sadece bir rüya mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak Gwen için çok zordu. Bir rüyanın, mesaj ya da alamet olduğunu nasıl bilebilirdi? Aklının oyun mu oynadığını yoksa

harekete geçmesi için bir şans mı verildiğini nasıl bilebilirdi?

Gwendolyn, sıcak yaz sabahında nefes almak için yükseldi ve ağaçlardaki kuşların cıvıltılarını duydu. Arkasındaki kayaya yaslanarak, suyun içindeki doğal çıkıntıya oturdu. Boynuna kadar suyun içindeydi. Düşünüyordu. Yüzüne su çarptı ve ardından ellerini, alev rengi uzun saçlarında gezdirdi. Gökyüzünü, doğmakta olan ikinci güneşi, ağaçları ve yüzünü yansıtan suyun kristal yüzeyine baktı. Parlayan mavi gözleri, sudaki yansımasından bakışlarına karşılık verdi. Gözlerinde, babasından bir şeyler görebiliyordu. Tekrar rüyasını düşünerek, başını çevirdi.

Babasının suikastı, casuslar, komplolar ve özellikle de Gareth'ın kral olması yüzünden, Kraliyet Sarayı'nda kalmasının tehlikeli olduğunu biliyordu. Abisi, sağı solu belli olmayan biriydi. Kindardı. Paranoyaktı. Ve oldukça kıskançtı. Herkesi, özellikle de Gwen'i bir tehdit olarak görüyordu. Her şeyi yapabilirdi. Gwen, orada güvende olmadığını biliyordu. Kimse güvende değildi.

Fakat Gwen kaçacak biri değildi. Babasının katilinin kim olduğunu bulması gerekiyordu ve eğer o kişi Gareth ise, adaleti sağlayana kadar kaçıp gidemezdi. Katili yakalanana kadar, babasının ruhunun huzur bulmayacağını biliyordu. Adalet, hayatı

boyunca babasının düsturu olmuştu ve bunu tüm insanlar içinde bir tek o hak ediyordu.

Gwen, abisi Godfrey ile birlikte Steffen'la karşılaşmalarını tekrar düşündü. Steffen'ın bir şey sakladığından emindi ve ne olduğunu merak ediyordu. Bir parçası, onun zamanla kendiliğinden açılacağını hissediyordu. Ama ya açılmazsa? Babasının katilini hemen bulmak istiyordu, ancak başka nereye bakacağını bilmiyordu.

Gwendolyn, suyun altındaki oturma yerinden kalktı ve sabah havasında titreyerek, çıplak bir şekilde kıyıya tırmandı. Kalın bir ağacın arkasına saklandı ve her zaman yaptığı gibi, bir

dala astığı havlusunu almak için yukarı uzandı.

Ancak uzandığında, havlusunun orada olmadığını fark ederek, şok oldu. Orada çıplak ve ıslak bir şekilde dururken ne olduğunu anlayamadı. Her zamanki gibi havlusunu oraya astığından emindi.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak, şaşkın ve üşümüş bir halde orada dururken, aniden, arkasında bir hareket hissetti. Öyle hızlıydı ki tıpkı bir bulanıklık gibiydi ve sadece bir saniye sonra, arkasında bir adamın durduğunu fark ettiğinde kalbi durdu.

Çok hızlı olmuştu. Rüyasındaki gibi kapüşonlu siyah bir pelerin giymiş olan adam, Gwen'i sıkıca yakaladı ve

çığlıklarını susturmak için kemikli eliyle uzanıp, ağzını kapattı. Diğer eliyle kızın beline sarıldı ve kendine çekerek, havaya kaldırdı.

Gwen, adam kendisini yere bırakana kadar çığlık atarak, havayı tekmeledi. Adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama adam çok güçlüydü. Adam öne uzandığında, Gwen, tıpkı rüyasındaki gibi parlak kırmızı kabzası olan bir hançer tuttuğunu gördü. Sonuçta rüyasının bir uyarı olduğu ortaya çıkmıştı.

Hançerin, boğazına dayandığını hissetti ve adam o kadar sıkı bastırıyordu ki hareket edecek olsa boğazı kesilirdi. Nefes almaya çalışırken, gözlerinden yaş aktı.

Kendisine çok kızıyordu. Aptalca davranmıştı. Daha tedbirli olması gerekirdi.

"Yüzümü tanıyor musun?" diye sordu adam, öne uzanarak.

Gwen, adamın korkunç nefesini yanağında hissetti ve adamın yüzünü gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Rüyasındakiyle aynı yüzdü, gözü olmayan ve yüzü yaralı olan adam.

"Evet," diye cevap verdi, titreyen sesiyle.

Bu, çok iyi bildiği bir yüzdü. Adamın adını bilmiyordu, ama onun bir infazcı olduğunu biliyordu. Çocukluğunda Gareth'ın yanında dolaşan bayağı tiplerden biriydi. Gareth'ın ulağıydı. Gareth, korkutmak, işkence

etmek ya da öldürmek istediği herkese onu yolluyordu.

"Sen, abimin köpeğisin," dedi hiddetle, meydan okuyarak.

Adam, olmayan dişini ortaya çıkararak gülümsedi. "Ben onun ulağıyım. Ve mesajım, onu asla unutmaman için özel bir silahla birlikte geliyor. Abinin bugünkü mesajı, sorular sormayı bırakman. Seninle işim bittiğinde o güzel yüzünde bırakacağım yara, tüm hayatın boyunca bunu hatırlamanı sağlayacak." Adam kahkaha attı, ardından hançeri yukarı kaldırdı ve kızın yüzüne doğru indirmeye başladı.

"HAYIR!" diye çığlık attı Gwen. Hayatını değiştirecek olan yara için kendini hazırladı.

Ancak hançer aşağıya inerken, bir şey oldu. Çığlık atan bir kuş birdenbire gökyüzünden dalışa geçti. Gwen yukarı baktı ve kuşu tanıdı: Estopheles.

Şahin pençelerini çıkararak adamın yüzüne saldırdı.

Gwen'in yüzünü çizmeye başlamış olan hançer aniden yön değiştirdi; adam hançeri bırakıp ellerini kaldırırken, çığlık attı. Gwen, gökyüzünde parlayan beyaz bir ışık gördü; güneş dalların arasından parlıyordu. Ve Estopheles uçarak uzaklaşırken, Gwen, şahinin babası tarafından gönderilmiş olduğunu biliyordu.

Hiç zaman kaybetmedi. Arkasını döndü ve eğitmeninin öğretmiş olduğu gibi, çıplak ayağıyla mükemmel bir

şekilde hedef alarak adamı karnından sertçe tekmeledi. Başka bir tekme daha attığında, adam dengesini kaybedip dizlerinin üstüne düştü.

Adam öylece dururken, Gwen öne çıktı, adamı saçından yakaladı ve dizini adamın burnuna geçirdi. Tatmin edici bir çatırtı duydu ve adamın burnundan fışkıran kanı hissetti. Adam yere yığılırken, Gwen, onun burnunu kırdığını biliyordu.

O hançeri alıp, adamı öldürmesi gerektiğini biliyordu. Ancak, çıplak bir şekilde orada dururken, içgüdüleri, giyinip oradan gitmesini söylüyordu. Ne kadar hak etmiş olsa da, ellerini, bu adamın kanına bulamak istemiyordu.

Bu yüzden onu yapmak yerine, yerdeki hançeri aldı, nehre fırlattı ve kıyafetlerini giydi. Kaçmaya hazırdı, ancak kaçmadan önce arkasını döndü ve adamın kasıklarına sert bir tekme atarak işi bitirdi.

Adam acıyla haykırdı ve yaralı bir hayvan gibi kıvrandı.

Gwen, öldürülmeye ya da en azından sakatlanmaya ne kadar yaklaştığını hissederek, içten içe titriyordu. Yanağındaki kesiğin acıdığını hissetti ve ne kadar hafif olsa da bir yara izi taşıyacağını fark etti. İncinmişti. Ancak bunu, adama göstermemişti. Çünkü aynı zamanda, içinde yükselen bir güç, babasının, MacGil krallarının yedi neslinin gücünü hissetmişti. Ve ilk defa,

ne kadar güçlü olduğunu fark etmişti. Tıpkı erkek kardeşleri gibi güçlü olduğunu…

Oradan uzaklaşmadan önce, adamın yanına eğildi ve iniltileri arasında sesini duyurabilmek için iyice yaklaştı. “Bir daha yanıma yaklaşırsan,” dedi kızgın bir sesle, “seni kendi ellerimle öldürürüm.”

ONUNCU BÖLÜM

Thor, suyun içine doğru çekildiğini hissetti. Saniyeler içinde derinlere batıp boğulacağını biliyordu, tabi ilk önce canlı canlı yenmezse. Sahip olduğu her şeyle dua etti.

Lütfen, şimdi ölmeme izin verme. Burada olmaz. Bu yerde olmaz. Bu yaratık yüzünden olmaz.

Thor, güçlerini çağırmaya çalıştı. Bu yaratığı yenmek için, o özel enerjiyle dolmayı isteyerek, elinden geldiğince denedi. Gözlerini kapattı ve bunun işe yaramasını diledi.

Ancak çağırdığı güç gelmedi. Hiçbir şey olmadı. O da diğer herkes gibi, güçsüz ve sıradan bir çocuktu. En çok

ihtiyaç duyduğu zaman güçleri neredeydi? Güçleri gerçek miydi? Yoksa ortaya çıkmış olduğu diğer zamanlar sadece bir tesadüf müydü?

Bilincini kaybetmeye başlarken, zihninde bir sürü görüntü belirdi. Sanki yanındaymış gibi Kral MacGil'i gördü; Argon'u gördü ve sonra Gwendolyn'i gördü. Ancak Thor'a yaşama azmi veren, gördüğü o son yüzdü.

Aniden, arkasında bir su sesi duydu ve sonra yaratıktan bir çığlık yükseldi. Tekrar suyun içine batmadan önce arkasına döndü ve suyun içindeki Reece'i gördü. Kılıcını çekmişti ve yaratığın kesik kafasını elinde tutuyordu. Bedenden sarı kan fışkırırken, kesilmiş olan kafa çığlık atmaya devam etti.

Thor, bacağındaki tutuşun yavaşça gevşediğini hissetti. Bacağı sanki yanıyor gibiydi ve kalıcı bir hasar gelmemiş olması için dua etti.

Reece'in kollarını, omuzlarına doladığını ve kendisini kayığa doğru çektiğini hissetti. Bilinci bir açılıp, bir kapanan Thor, gözlerini kırpıştırdı, etrafındaki dalgaların yükselip alçaldığını belli belirsiz görebiliyordu.

Kayığa ulaşmayı başardılar ve Thor, diğer çocuklar tarafından yukarı çekildiğini hissetti. Krohn da oradaydı. Reece de yanına düştü ve sonunda hepsi güvendeydi.

Thor, zar zor nefes alarak yerde yattı, dalgalar yüzünden kayık bir yükselip bir alçalıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Reece, Thor’un üstüne eğilerek.

Thor yukarıya baktı ve üzerine eğilen Krohn’u gördü, ardından onun, yüzünü yaladığını hissetti. Uzanarak, Krohn’un ıslak tüylerini okşadı. Reece’in elini yakaladı ve oturur bir pozisyona geçmek için kendini yukarı çekti.

Bacağına baktı ve yaratığın bırakmış olduğu izleri gördü. Yaralı bacağındaki pantolonu parçalara ayrılmıştı. Dokunacın yapıştığı yerlerdeki yuvarlak izleri görebiliyordu. İzlerin bulunduğu yerlerdeki girintileri hissederek, bacağını ovuşturdu. Fakat artık dokunaçtan kurtulmuş olduğu için, bacağındaki yanma anında geçiyordu.

Dizini bükmeye çalıştı ve başardı. Neyse ki göründüğü kadar kötü değildi ve hızla iyileşecek gibiydi.

"Sana borçlandım," dedi Thor, Reece'e gülümseyerek.

Reece de gülümseyerek karşılı verdi. "Sanırım eşitlendik."

Thor etrafına baktı ve büyük çocuklardan birkaçının kürek çekerek, kayığın kontrolünü sağlamaya çalıştıklarını gördü.

"YARDIM EDİN!" diye bir bağırış geldi.

Thor, büyük gemiye doğru baktı ve birkaç çocuğun kenardan atladığını ya da Kolk ve diğer komutanlar tarafından itildiklerini gördü. İçlerinde, O'Connor, Elden ve ikizlerin bulunduğunu fark etti.

Hepsi etrafa sular sıçratarak denize düştü ve birdenbire ortaya çıkarak çırpınmaya başladılar. Bazıları diğerlerinden daha iyi birer yüzücüydü. Birbirinden farklı rengi, şekli ve boyutu olan bir sürü yaratık, çevrelerinde suyun yüzeyine çıktı.

"YARDIM EDİN!" diye tekrar bağırdı bir çocuk, geniş ve düz pulları olan bir yaratık yüzgeçlerini ona geçirirken.

Reece, kayığın içinde koşarak bir ok ve yay aldı ve suya doğru nişan alarak oku yaratıkların üzerine fırlattı. Ancak ıskaladı.

Fakat bu, Thor'a bir fikir verdi ve Thor hemen harekete geçti. Güvenilir sapanının hala belinde olduğu görerek

heyecanlandı; sapanı aldı, kesesindeki düzgün taşlardan birini yerleştirdi, nişan aldı ve fırlattı.

Taş havada uçarak, yaratığı tam kafasından vurdu ve Lejyon üyesinin üstünden düşerek uzaklaşmasını sağladı.

Thor başka bir haykırış duydu ve başka bir yaratığın, O'Connor'ın sırtına çıkmış olduğunu gördü. Bu canavar bir kurbağaya benziyordu, ancak beyaz benekleri olan canavar siyah renkliydi ve bir kurbağanın on katı kadardı. Uzun dili ağzından dışarı çıktı ve O'Connor'ın boynuna doğru kaydı. Garip bir hırıltı sesi çıkardı ve ağzını genişçe açtı. O'Connor, dehşet içinde arkasına baktı.

O'Connor'ın çevresindeki tüm çocuklar oklarını fırlatıyor, ama ıskalıyorlardı. Thor, sapanına bir taş daha yerleştirdi, nişan aldı ve fırlattı.

Mükemmel bir vuruştu. Yaratıktan garip bir ciyaklama sesi çıktı ve ardından dönüp Thor'a baktı. Sinirle tısladı ve sonra Thor'u şaşırtarak, üstüne doğru zıpladı.

Thor, bu yaratığın ne kadar uzağa zıplayabildiğine inanamadı: havada uçan yaratık, bacaklarını genişçe açtı ve Thor'un yüzünü hedefledi.

Thor, sapanını hemen doldurdu ve tekrar ateşledi.

Yaratık kayığa varmadan hemen önce, ikinci atışında onu vurdu. Taş,

yaratığın sıçrayışının tam ortasında ona çarptı ve denize düşmesine neden oldu.

Thor, derin bir nefes aldı.

Birisi, "DİKKAT ET!" diye bağırdı.

Thor döndü ve nereden çıktığı belli olmayan kocaman bir dalganın kayığa çarptığını gördü. Ellerini kaldırarak bağırdı, ancak çok geç kalmıştı. Dalga hepsini yuttu.

Kayığı batıran dalga aynı hızla kayboldu.

Hala bir bütün halinde olan kayık tekrar suyun üstüne çıktı. Thor, etrafındaki diğer çocuklar gibi öksürerek ve tuzlu su tükürerek güçlükle soluk aldı. Neyse ki, kayıkları büyüktü ve dalganın büyük bir kısmı da köpükten oluşuyordu. Thor etrafına baktığında,

kayığın kenarına tutunan Krohn'u gördü ve kayıp düşmeden hemen önce onu yakaladı.

Kayıkları tekrar dengedeydi ve Thor, dönüp baktığında adaya yaklaşmış olduklarını gördü. Aradaki mesafe neredeyse yirmi metre kadardı ve bu, Thor'u rahatlattı.

Ama aynı zamanda, kıyının sivri kayalardan oluştuğunu fark etti. Kayığı yanaştıracakları güvenli ve düzgün bir yer yoktu. Dev dalgalar, kayaların üstünü aşıyordu. Aniden gelen başka bir dalga, kayığı havaya kaldırdı ve onları doğruca kayaların üstüne fırlatırken, tüm çocuklar aynı anda çığlık attı.

Herhangi bir şey yapacak vakit yoktu. Bir an sonra, kayalara çarpan

kayığın tümü parçalara ayrıldı. Çarpışmanın şiddeti, Thor'un çenesini titretecek kadar güçlüydü. Çocukların hepsi kayıktan dışarı fırladı.

Tepetaklak olan Thor, kendini yine kırmızı suların içinde buldu. Doğrulmak için çabalayarak, çırpınıyordu. Bu kez Krohn da yanındaydı ve Thor, onu yakalamayı başardı. Başka bir dalga daha geldi ve ikiliyi alıp, kıyıya çarptı.

Thor, son anda kenara kaçarak, sivri bir kayaya çarpmaktan kurtuldu. Ancak başka bir dalga geliyordu ve hemen bir şey yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Diğerlerinden daha düz olan bir kaya gördü ve ona doğru yüzdü. Bir dalga geri çekilirken, kayaya uzandı ve üstüne tırmanmaya çalıştı; ancak kaya yapışkan

bir yosunla kaplıydı ve Thor'un eli kayıp duruyordu. Gelen başka bir dalga yüzünden karnını kayaya çarptı fakat aynı zamanda dalga sayesinde kayanın düzlüğüne ulaşmayı başardı.

Sonunda kayanın tepesinde olan Thor, döndü ve suyun içinde Reece'i aradı. Onun, aşağılarda çırpındığını gördü ve arkadaşını yakalamak için uzandı. Fakat Reece, çok uzaktaydı.

"YAYIN!" diye bağırdı Thor.

Reece, Thor'un ne dediğini anladı. Sırtına uzanıp yayını çıkardı ve ucunu Thor'a uzattı. Thor, yayı yakaladı ve Reece'i kayanın üstüne çekmek için kullandı. Başka bir dalga gelmeden önce, arkadaşını güvenle yukarı çekmeyi başardı.

“Teşekkürler,” dedi Reece, gülümseyerek. “İşte şimdi sana borçlandım.”

Thor da gülümseyerek karşılık verdi. Krohn’u gömleğinin içine soktu ve hep birlikte bir sonraki kayanın üstüne atladılar, ardından bir sonrakine. Kıyıya yaklaşıncaya kadar böyle devam ettiler, ta ki Thor’un ayağı kayıp da denize düşene kadar. Ancak şimdi kıyıya daha yakındı ve bir sonraki dalga geldiğinde, ayakta durabildiğini fark etti. Su sadece beline geliyordu. İnce, siyah kumların oluşturduğu dar bir yoldan kıyıya doğru ilerledi ve sırtına çarpan son bir dalga sayesinde ileriye doğru sürüklendi.

Thor, kumların üzerine yığıldı, Reece de yanındaydı ve gömleğin

içinden çıkan Krohn da yanlarına yattı. Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştü. Ama başarmıştı.

Oturup çevresine baktı ve suyun içindeki Lejyon üyesi arkadaşlarının da sırtlarına çarpan dalgalar yüzünden kıyıya doğru zar zor yürüdüklerini gördü. Bazıları, Thor'un izinden giderek kayadan kayaya atlıyordu; diğerleri ise dalgaların içinde ayakta durmaya çalışarak, kayalara çarpmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Thor, O'Connor'ı, Elden'ı, ikizleri ve tanıdığı diğer çocukları görebildi ve iyi oldukları için rahatladı.

Diğer yöne döndü ve gökyüzüne doğru yükselen sarp uçurumlara baktı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu, kıyıdaki bu dar kayalıklı yolda mahsur kaldıklarını fark ederek.

“Tırmanıyoruz,” diye cevapladı Reece.

Thor, kayalıkları tekrar inceledi; neredeyse yüz metreye kadar yükseliyorlardı ve okyanus suları yüzünden ıslak görünüyorlardı. Nasıl tırmanabileceklerini bilmiyordu. “Ama nasıl?” diye sordu.

Reece omuzlarını silkti. “Çok fazla seçeneğimiz yok. Burada kalamayız. Bu sahil çok dar ve gelgitler giderek yükseliyor. Eğer hareket etmezsek, kısa bir zaman içinde dalgalar tarafından yutulacağız.”

Dalgalar şimdiden yaklaşmaya başlıyordu, küçük sahil şeridi daralıyordu ve Thor, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Kaybedecek zamanları yoktu. Kayalıklara nasıl tırmanacaklarına dair hiçbir fikri yoktu, ancak denemek zorunda olduklarını biliyordu. Başka bir seçenek yoktu.

Thor, Krohn'u gömleğinin içine sokarak kayalıklara döndü, bulabildiği her türlü girinti ve çıkıntıya elleri ve ayaklarıyla tutunarak, tırmanmaya başladı. Yanındaki Reece de aynı şeyi yaptı.

Tırmanmak son derece zordu, kayanın üstü, el ve ayak parmaklarını koyabilecekleri çıkıntılar dışında neredeyse pürüzsüzdü. Thor, sadece

birkaç metre ilerlemişti ve elleriyle ayakları şimdiden titriyordu. Yukarıya baktı ve önünde en azından bir yüz metre olduğunu gördü; aşağıya baktı ve yerden sadece on metre yükselmiş olduğunu gördü. Zar zor nefes alıyordu ve yukarıya çıkmayı nasıl başaracağını bilmiyordu. Kıpırdanıp duran Krohn, gömleğinin içinde inildedi.

Reece de aynı hızla tırmanıyordu ve dinlenmek için Thor'un yanında durup, aşağıya baktığında, yüzünde aynı sersemlemiş ifade vardı.

Thor, bir adım daha attı ve ayağı kaydı. Birkaç metre aşağı kaydı. Reece, onu yakalamak için uzandı, ancak çok geçti.

Thor, kumsala yapacağı sert darbe için kendini hazırlayarak, geriye doğru uçtu. Gömleğinin içinden çıkarak havaya atlayan Krohn da acıyla bağırdı.

Thor, kumsala vuran dalganın sesini duydu ve neyse ki, Krohn ile birlikte suyun içine düştüler.

Kalkıp oturdu ve Reece'in de hakimiyetini kaybedip, çok da uzak olmayan bir yere düşmesini izledi. İki çocuk birlikte oturdular ve ne yapacaklarını merak ettiler. Etraftaki diğer çocuklar da kıyıya geliyor ve kayalıklara korkuyla bakıyorlardı.

Thor, zirveye çıkmayı ve adaya ulaşmayı nasıl başarabileceklerini bilmiyordu.

O’Connor, kumun üzerinde yürüyerek durdu ve arkasına uzanıp yayını almadan önce kayalığı uzun bir süre dikkatle inceledi. Belinden uzun bir halat çıkardı ve Thor izlerken, halatı okun ucuna bağladı.

Thor ne yaptığını soramadan, O’Connor yayı ateşledi.

Ok, halatı yükseklere taşıdı, ta ki kayalığın tepesine ulaşıp, küçük bir ağacın etrafına dolanana kadar. Mükemmel bir atıştı, ucu boş olan ok, kayadan aşağıya doğru kaydı. O’Connor, ipe asıldı ve sağlam olup olmadığını kontrol etti; ağaç eğildi ancak yerinde kaldı. Thor etkilendi.

“Tam bir kayıp sayılmam,” dedi O’Connor, gururlu bir gülümsemeyle.

O’Connor tırmanmaya başlarken, diğer Lejyon üyeleri de onun ve halatın etrafında toplandı.

Zirveye ulaşıncaya kadar, kolay ve hızlı bir şekilde kendini yukarıya çekti. Ulaştığında, oku ağacın çevresine bağladı ve diğerleri için halatı sağlamlaştırdı. “Her seferinde bir kişi!” diye bağırdı aşağıya doğru.

“Sen git,” dedi Reece, Thor’a.

“Önden buyur,” dedi Thor.

Reece tepeye ulaşana kadar Thor bekledi ve ardından onu takip etti. Bu şekilde tırmanmak çok daha kolaydı ve kısa bir sürede zirveye ulaştı.

Zorlukla nefes alıyordu, terlemişti ve tükenmişti; gerçek, yumuşak çimenlerin üstüne yığıldı ve atlattığı tüm şeylerden

sonra, yatakların en rahatında yatıyormuş gibi hissetti.

Bu garip yerin üstüne gizemli bir ışık saçan gün batımını görebilecek kadar başını kaldırdı. Sarp kayalıklarla dolu, ıssız, kimsesiz bir yerdi, ürkütücü ve sevimsiz bir sisle kaplıydı. Sis, her şeye bulaşmış gibi görünüyordu, herkesi yutmakla tehdit eder gibiydi. Davetkâr denilebilecek bir yer değildi.

Thor yutkundu. Hiçliğin ortasındaki bu ıssız yer, önlerindeki yüz gün boyunca evleri olacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Kraliyet Sarayı'nın arka sokaklarında dönüp dolaşarak, meyhaneye giden yolu hatırlamaya çalıştı. Hayatında sadece bir kez, bir durum yüzünden Godfrey'i bulmaya çalıştığı zaman oraya gitmişti ve o zamandan beri de Kraliyet Saray'ın bu kısmına hiç uğramamıştı. Burası onun için çok keyifsizdi ve sokaklar asi tiplerle dolmaya başladığında üzerine atılan bakışlardan son derece rahatsız oluyordu. Godfrey'in, hayatının büyük bir kısmını burada harcamış olması Gwen'i üzüyordu. Bu, kraliyet ailesinin onuruna leke sürüyordu ve Gwen,

abisinin bundan daha iyi olduğunu biliyordu.

Nehirde neler yaşandığını tekrar tekrar zihninde oynatırken, gözlerinden hala yaşlar akıyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Yüzüne uzandı ve yanağındaki küçük kesiği hissetti, hala acıyordu, hala tazeydi. Gwen, iz kalıp kalmayacağını merak etti. Eline baktı ve kanla kaplı olduğunu gördü. Sarmaya zamanı olmamıştı, ama şimdi bu en önemsiz şeylerden biriydi. Öldürülmediği veya sakatlanmadığı için ne kadar şanslı olduğunu fark etti; Estopheles'i düşündü ve babası tarafından kurtarıldığından emin oldu. Geçmişi düşündüğünde, rüyasına daha çok dikkat etmesi gerekirdi. Ama nasıl?

Rüyalar, onun için hala bir gizemdi. Açıkça göründüğü zamanlarda bile, yapılacak en doğru hareketin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Gareth'in köpeğinin katliamlarıyla ünlü olduğunu, kaç kişiyi sakat bırakmış olduğunu biliyordu ve ondan kaçabilmiş olmasına şaşırıyordu. Adamı, Gareth'ın göndermiş olduğunu düşünerek ürperdi. Eğer babasının katiliyle ilgili saklayacak bir şeyi yoksa o adamı göndermeyeceği açıktı. Gwen, her zamankinden daha çok emindi. Ama asıl soru, bunu nasıl kanıtlayacağıydı. Ancak kanıtlayana kadar vazgeçmeyecekti, bunun anlamı hayatını riske atmak olsa bile. Gareth, o adamın, Gwen'i korkutup kaçıracağını düşünmüş olmalıydı, ama tam tersi

olmuştu. Gwen, geri adım atacak biri değildi. Ve birisi onu korkutmaya ya da tehdit etmeye çalıştığında, her zaman iki katıyla karşılık verirdi.

Başka bir köşeyi daha döndü ve sonunda meyhaneyi gördü. Kapısı kısmen açıktı ve iki sarhoş tökezleyerek dışarıya çıktı. İçlerinden biri Gwen'i görünce neşelendi.

"Hey, şuna bak!" diyerek dürtükledi kendisinden daha sarhoş olan arkadaşını, sonra döndü ve Gwen'e doğru geğirdi.

"Hey bayan, bizim için mi geldin?" diye bağırdı ve kendi şakasına kahkahalarla güldü.

Gwen'e doğru sürüklendiler, ancak bugünkü yaşadıklarından sonra, Gwen korkmuyordu. Bu gerzeklerle uğraşacak

halde değildi ve onları sertçe iterek yolundan çekti. Gafil yakalanan sarhoşlar, geriye doğru sendelediler.

"Hey!" diye bağırdı bir tanesi, öfkeyle.

Fakat Gwen, aceleyle onların yanından geçti ve doğruca meyhanenin açık kapısına gitti. Şu anda bulunduğu ruh halindeyken, içlerinden biri onu takip edecek olursa, içi boş bir fıçıyı alır ve adamın kafasına indirirdi. Bu, kraliyet ailesinden birine bu kadar saygısızca davranan adamların iki defa düşünmelerini sağlardı.

Gwen, meyhaneye girdiğinde, içerideki koku yüzüne çarptı ve gürültülü kalabalık birden sessizleşerek, tüm kafalar ondan yana döndü. İçeride

bulunan hırpani kılıklı düzinelerce adamın hepsi içiyordu; Gwen, günün bu erken saatinde ne kadar çok adamın içtiğini görünce inanamadı. Tatilde değillerdi, en azından Gwen'in hatırlayabildiği kadarıyla. Ama sonra, bu adamlar için her günün bir tatil olduğunu düşündü.

Barda oturan bir adam, diğer adamların baktığı yere doğru döndü ve Gwen'i görünce gözleri kocaman açıldı. "Gwen!" diye seslendi, şaşırmış bir halde.

Gwen, tüm duyguların içinden taştığını hissederek, Godfrey'in yanına koştu. Godfrey, gerçek bir endişeyle kardeşine baktı ve bar taburesinden kalkarak, yanına koştu ve bir kolunu

koruyucu bir şekilde Gwen'in omzuna attı.

Kardeşini diğerlerinden uzağa, meyhanenin köşesindeki küçük bir masaya yönlendirdi. Arkadaşları Akorth ve Fulton, diğer adamları uzakta tuttu ve iki kardeş için biraz mahremiyet sağladı.

"Ne oldu?" diye sessizce sordu Godfrey, kardeşinin yanına otururken. "Yüzüne ne oldu?" diye sordu, Gwen'in yanağındaki kesiğe uzanarak.

Sırtı diğer herkese dönük olan Gwen, abisin yanına oturdu ve içini dökmeye başladı. "Gareth beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?" diye bağırdı Godfrey, dehşete düşerek.

“Saldırı köpeklerinden birini peşimden gönderdi. Kraliyet Nehri’nde banyo yapıyordum. Beni gafil avladı. Daha dikkatli olmam gerekirdi. Aptallık ettim. Savunmasız yakalandım.”

“Bir bakayım,” dedi Godfrey, Gwen’in elini yaranın üzerinden çekerek. Kardeşinin yanağına baktı ve ardından arkasını dönüp, Akorth’a doğru parmaklarını şıklattı. Akorth, barın arkasına koştu ve kısa bir sürede temiz ve ıslak bir bezle geri döndü. Bezi verdiği Godfrey, Gwen’in yanağını dikkatlice sildi. Soğuk su yarasını acıttı, fakat Gwen, abisinin yardımına minnettardı. Godfrey, bezi kardeşine verdi ve Gwen, yarasının üstüne bastırdı.

Gwen, abisinin yüzünde gerçek bir endişe gördü ve hayatında ilk kez onun için gerçek bir kardeşlik sevgisi hissetti. Godfrey abisi olduğu için gurur duydu, onun, güvenebileceği birisi olduğunu hissetti. Onun bu yerde kalıyor olması, Gwen'in kalbini kırdı.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Her yerde seni aradım ve bana, buraya geri döndüğün söylendi. Söz verdin. İçtiğin günlerin sona erdiğine dair söz verdin."

Godfrey, üzgün gözlerle masaya baktı. "Denedim," dedi, sıkkın bir sesle. "Gerçekten denedim. Ama içkinin çekiciliği çok güçlü… Dünden sonra, hizmetçilerin bölümündeki başarısızlıktan sonra… Bilmiyorum.

Çok umutluydum. Steffen'ın, gerekli kanıtı vereceğinden emindim. Ama başarısız olduktan sonra, umudumu kaybettim. Moralim bozuldu. Sonra Kendrick'le ilgili haberleri duydum ve bu, sınırlarımı zorladı. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Üzgünüm. Kendimi kontrol edemedim. Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Ama geldim."

"Ne haberi?" diye sordu Gwen, endişelenerek. "Kendrick'le ilgili ne haberi?"

Godfrey, şaşırmış bir halde kardeşine baktı. "Duymadın mı?"

Gwen kaygıyla başını salladı.

"Gareth, onu tutuklatmış. Babamızın cinayetiyle suçlanıyor."

“Ne?” diye bağırdı Gwen, korkmuş bir halde. “Bu, Gareth’ın yanına kar kalamaz. Bu çok saçma!”

Gareth, yere baktı ve yavaşça başını salladı. “Çoktan kaldı bile. O, Kral. Artık ne isterse yapabilir. Kralın kararını sorgulamak bir suç, öyle değil mi? Ve daha da kötüsü: Kendrick, idam edilmek için hazırlanıyor.”

Gwen, midesinin bulandığını hissetti. Bu sabahkinden daha kötü hissedebileceğini düşünmüyordu. Ama şimdi hissediyordu. Herkesten çok sevdiği Kendrick, öldürülmek üzere hapse atılmıştı. Onun gibi iyi bir adamın zindana atıldığını ve azılı bir suçlu gibi idam edileceğini düşünmek, Gwen’i

hasta etti. “Bunu durdurmalıyız. Onun ölmesine izin veremeyiz!”

“Katılıyorum,” dedi Godfrey. “Gareth’ın, sana zarar vermeye çalıştığına inanamıyorum,” dedi, gerçekten hayrete düşmüş gibi görünerek.

“İnanamıyor musun?” diye sordu Gwen. “Hepimiz ölene kadar durmayacak gibi görünüyor. Hepimiz onun için bir engeliz, bunu görmüyor musun? Bizi yolundan çekmesi gerekiyor. Çünkü biz onun gerçek doğasını biliyoruz. Babamızın cinayetinden sorumlu olan o. Ve geri kalanımız ölene kadar da durmayacak.”

Godfrey, başını sallayarak oturmaya devam etti. “Keşke daha fazlasını

yapabilseydik. Onu durdurmak zorundayız.”

“İkimiz de,” diye cevap verdi Gwen. “Daha fazla bekleyemeyiz.”

“Hatırladım,” dedi Godfrey, heyecanla parlayan gözleriyle, dimdik oturarak, “geçen gün bir şey oldu. Ormanda. Gareth ile yollarımız kesişti. Firth’le birlikteydi. İddialara göre, karşılaştığımız yerin yakınlarında bir cadının kulübesi varmış. Gareth’ın oradan gelip gelmediğini merak ediyorum. Bu kulübeyi bulup bulamayacağımı görmek için oraya gitmeyi düşünüyordum. Belki bir şeyler keşfedebilirim.”

“Gitmelisin,” diye cevapladı Gwen. “Bu, iyi bir fikir…”

Godfrey, başını salladı.

“Ama önce, tüm bunlara bir son vermelisin,” dedi Gwen, etrafına bakınarak.

Godfrey, kardeşinin gözlerinin içine baktı. Onun ne demek istediğini anlamış olmalıydı. İçmeyi kati olarak bırakmasını kastediyordu.

Godfrey’in gözlerinde bir şeyler değişti ve Gwen, gözlerinin önünde gerçekleşen dönüşümü neredeyse görebiliyordu. Abisinin kararlılığını görebiliyordu. Bu defa gerçek gibiydi.

“Yapacağım,” dedi Godfrey, Gwen’in daha önce hiç duymadığı bir özgüvenle. Gwen, bunu hissetti ve ona gerçekten inandı.

“Ve ben de abimize gideceğim,” dedi Gwen. “Zindana girmenin ve Kendrick’i oradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Ne yapmam gerekirse gereksin. Onun ölmesine izin veremem.”

Godfrey uzandı ve kardeşinin bileğini tuttu. “Kendini koru. Gareth tekrar peşinden gelecektir. Sen en zayıf halkasın. Korunmasız bir halde etrafta dolanamazsın. Bunu al.”

Gwen madeni bir ses duydu ve aşağıya baktığında, abisinin küçük bir tahta parçasını masanın üstüne koyduğunu gördü. Kafası karışmış bir halde, önündeki şeyi inceledi.

Godfrey elini uzattı ve tahta parçasının hilesini gösterdi. Tahtayı eline aldı ve bir yerini kurcaladı. Tam

ortasında görünmez bir çatlak oluştu ve tahta parçası ikiye ayrılarak, gizli bir hançeri ortaya çıkardı.

"Bu, meyhanelerde tercih edilen bir silah," diye açıkladı Godfrey. "Gizlemek kolay. İzi sürülemez." Döndü ve anlamlı bir şekilde Gwen'e baktı. "Bunu yakınında tut. Ve bir daha yanına birisi yaklaşırsa, soru sormakla uğraşma. Bunu kalplerine sapla."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ayağa kalkın!"

Thor, sarsılarak gözlerini açtı ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak yukarı baktı. Birkaç Lejyon komutanı tepesinde dikiliyordu ve yerde yatan diğer çocuklar derin uykudaydı. Ellerini bellerine koymuş olan komutanlar, ayaklarıyla çocukları dürtüyorlardı. Thor, yan tarafında bir çizme hissetti ve Kolk'un, kendisini dürtüklediğini gördü. Krohn, Thor'u savunmak istercesine hırladı ve Kolk, bağırarak bir sonraki çocuğa geçti. Tam O'Connor'ın başının üstünde baltasını kaldırdı ve kalkanına sertçe vurdu. İki metalin birbirine çarpması sonucu büyük bir çınlama sesi

yankılandı ve O'Connor, gözleri kocaman açılmış bir halde ayağa fırladı.

Neler olduğunu anlamaya çalışan Thor da başını ovarak ayağa kalktı. Bir mağaranın içindeydiler, en azından bu kadarını biliyordu. Yanında, kendisiyle aynı yaşlarda olan on iki Lejyon üyesi daha vardı. Başı ağrıyordu ve mağaraya giren loş ışığa baktığında, seher vakti olduğunu görebiliyordu. Hatırlamaya çalıştı.

Her şey bulanıktı. Kayaya tırmanmış, sonunda adaya ulaşmış ve kendini yere atmıştı. Diğer çocuklar da yukarı çıkmayı başarmıştı ve hepsi, Lejyon komutanları tarafından bir araya toplanmıştı. Gece dinlenmeleri ve sabah için hazırlanmaları söylenmişti.

Çocukları yaşlarına göre küçük gruplara ayırmışlardı ve Thor, tanımadığı dört çocuğun yanında, Reece, O'Connor, Elden ve ikizlerle eşleşmişti. Issız adanın kayalıklı dağlarındaki küçük mağaralara yönlendirilmişlerdi. Karanlık çok hızlı çökmüştü ve sis öyle yoğundu ki Thor, onları nelerin beklediğini görememişti.

Karanlık çöktüğünde, donmuş ve ıslanmış bir halde mağaraya zar zor varmışlardı. Birisi ateş yakmıştı. Thor, ateşin yanına yattığını ve orada uykuya daldığını hatırladı.

Ve sonra uyandırılmıştı.

Sabah ışığında Thor'un midesi guruldadı, ancak bir şey söylemeye cesaret edemedi. Diğer çocuklar gibi

kıyafetleri üzerindeyken uyumuştu ve ateş onları kısmen kurutmuştu.

Komutanlar, çocukları birbiri ardında mağaradan dışarı itekliyordu ve Thor, kendisinin de sabahın güçlü ışıkları altına çıkıncaya kadar arkadan itildiğini hissetti. Adanın kendisinden yükseliyormuş gibi görünen kırmızı sis hala havadaydı, ama en azından sabah ışığı altında, Thor, bulundukları yeri daha fazla görebiliyordu. Ada, hatırladığından çok daha ürkütücüydü, kayalar, küçük dağlar ve büyük kraterlerden oluşan kasvetli bir manzarası vardı. Ufuk sonsuza kadar uzanıyordu ve görünürlerde hiç ağaç yoktu. Thor, dalga seslerini duyabiliyordu ve okyanusun, adayı her

yönden kuşatmış olan kayalıkların kenarında, aşağıda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Bu, herhangi birisi kenara çok fazla yaklaşırsa, ölüme gideceğinin önemli bir hatırlatıcısıydı.

Thor, burada nasıl eğitileceklerini merak ediyordu. Ada bomboştu ve görünürlerde herhangi bir eğitim sahası yoktu. Hedefler, silahlar, zırhlar, atlar yoktu.

Silah arkadaşları mağaradan dışarı çıktı ve güneşi engellemek için ellerini kaldırıp, gözlerini kısarak, yanında toplandılar. Kolk her zamanki gibi öfkeli ve ciddi bir halde önlerinde yürüyordu. "Sırf buraya gelmeyi başardınız diye kendinizi alkışlamaya kalkmayın.

Hepiniz, özel birisi olduğunuzu düşünüyor olmalısınız. Ama değilsiniz.”

Kolk volta atarak konuşmaya devam etti. “Bu adada olmak bir ayrıcalıktır. Burada kalmak bir hak değildir. Bir hediye değildir. Sadece ve sadece hak ederseniz, burada kalacaksınız. Her günün her anı… Ve bu, ilk etapta burada kalmak için izin almanızla başlıyor. Eğitiminiz başlamadan önce, yerel halktan izin almanız gerekiyor.”

“Yerel halk mı?” diye sordu O’Connor.

“Bu adada kadim bir savaşçı kabile yaşamaktadır. Kavos’lar. Bin yıldır burada yaşamış ve eğitim görmüşler. Buraya gelen her savaşçı, onların iznini almak zorundadır. Eğer izin almazsanız,

Halka'ya geri gönderileceksiniz. Siz Lejyon üyeleri küçük gruplara ayrıldınız ve her birinizin ayrı ayrı izin alması gerekecek. Şuanda tüm Lejyon'a değil, sadece grup üyelerinize güvenebilirsiniz."

Thor, sekiz kişiden oluşan grubuna baktı ve şaşırdı.

"Peki ama onlar nerede?" diye sordu Elden, gözlerini ovuşturarak. "Kavos'lar?"

"Onları bulmak kolay olmayacak," dedi Kolk. "Bulunmak istemiyorlar. Sizden hoşlanmıyorlar. Ve çoğunuz için, bu iş iyi gitmeyecek. Onlar kavgacı insanlardır. Size meydan okuyacaklar. Erkeklik sınavınız işte böyle başlıyor."

“Ama onları nasıl bulacağız?” diye ısrarla sordu Conven.

Kolk kaşlarını çattı. “Bu ada çok büyüktür ve asla affetmez. Onları asla bulamayabilirsiniz bile. Onlara ulaşmaya çalışırken açlıktan ölebilirsiniz. Kaybolabilirsiniz. Geri dönmeyi başaramayabilirsiniz.” Kolk, ellerini beline koyarak gülümsedi. “Yüzlüğe hoş geldiniz.”

*

Thor, grubuna baktı: sekizi birden hiçliğin ortasında durmuş, sersemlemiş ve şaşırmış halde birbirlerine bakıyordu. Yorulmuşlardı. O’Connor, Reece, Elden, ikizler ve diğer iki çocuk

vardı. Thor, çocuklardan birini tanıdı, gemideyken kurtardığı korkak çocuktu. Ama diğerini tanımıyordu. Gruptakilerle aynı yaştaymış gibi görünen koyu renk saçları ve gözleri olan çocuk, kaşlarını çatmış bir halde uzaklara bakarak diğerlerinden ayrı duruyordu. Onda, Thor'un hoşlanmadığı bir şey vardı, karanlık bir şey. Şeytani bir şey…

"Eee, şimdi nereye?" diye sordu O'Connor.

Diğerleri bir şeyler mırıldandı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Kavos'lar nerede?" diye sordu Elden.

Reece omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ama Güney'de okyanus var, bu yüzden o tarafa gidemeyiz. Kuzey'e,

Doğu'ya ya da Batı'ya gidebiliriz. Kolk'un bahsettiği o çorak arazi, kuzeydeymiş gibi görünüyor," dedi, gözlerini kısıp ufka doğru bakarak.

"Bu adanın tamamı çorak bir araziye benziyor," dedi Elden.

"Ben, Kuzey'e gidip, neler olacağına bir bakalım derim," dedi Reece.

Diğer çocuklar da ona katılıyormuş gibi görünüyordu ve uzun yürüyüşlerine başlayarak yola çıktılar. İniltiler çıkaran Krohn, Thor'un yanında yürüyordu.

"Ben William," dedi bir çocuk ve Thor, denizde kurtardığı çocuğu gördü. Çocuk, Thor'un yanına geldi ve minnetle ona baktı. "Denizde hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etme fırsatını bir türlü bulamadım."

“Ben Thor,” diye cevapladı Thor “ve teşekkür etmeni gerektiren hiçbir şey yapmadım.”

Thor, ondan hoşlandı; iri ela gözleri ve uzun saçları olan çelimsiz bir çocuktu. Tavırlarında, Thor’u endişelendiren bir şey vardı. Kırılgandı. Diğerleri gibi güçlü değildi ve aşırı hassas görünüyordu. Thor, onun burada bulunmaya uygun olmadığını hissetti.

Thor, diğer yedi çocukla birlikte sessizlik içinde çorak araziye doğru saatlerce yürüdü. Çıkan tek ses, kaya ve kumları ezen botlarının çıtırtılarıydı ve her biri kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. İlk güneşin doğmaya başlamış olmasına rağmen, hava bir yaz sabahına göre olağandışı bir şekilde soğuktu ve

hala havada olan sis ayak bileklerine kadar yükseliyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi esen soğuk bir rüzgâr etraflarını sardı. Sekizi birden sessizlik içinde, çorak arazilerden başka bir şey görünmeyen ufka doğru yan yana yürüyorlardı. Susamış olan Thor yutkundu ve gitmek zorunda oldukları yeri bulup bulamayacaklarını merak etti. Bunu yapmak istediğinden emin değildi. Etrafında düzinelerce Lejyon üyesi varken çok daha güvende hissetmişti, şimdi sadece sekiz kişilerken, saldırıya daha müsait olduklarını hissetti.

Thor, uzaklardan gelen bir hayvan çığlığı duydu, daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu. Bir kartal ile bir ayının karışımı gibiydi. Diğerleri de

dönüp, sesin geldiği yöne baktı ve Thor, William'ın gözlerindeki korkuyu gördü. Etrafına bakınarak, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı, ama bu imkansızdı. Sislerin içinde kaybolan boş arazilerden başka bir şey yoktu.

Adı Malic olan koyu saçlı çocuk dışındaki tüm çocuklar son derece gergin görünüyordu. O ise hala kaşlarını çatıyor ve kendi dünyasında kaybolmakla meşgul gibi görünüyordu. Thor, çocuğu incelemeye devam ederken, onun kim olduğunu hatırlamaya başladı. Bir adamı öldürerek Lejyon'a katılmış olan bir çocukla ilgili söylentiler duyduğunu hatırladı. Eğer söylentiler doğruysa, Seçim için onun şehrine gitmişler ve onu atlayıp

geçmişlerdi, bunun üzerine çocuk öne çıkmış ve onların gözü önünde kendisinin iki katı olan bir adamı öldürmüştü. Etkilenen adamlar, fikirlerini değiştirmeye karar vermişler ve çocuğu Lejyon'a kabul etmişlerdi. Reece'in söylediğine göre, her Lejyon grubuna herkesi tedirgin eden, eğitimli ve acımasız bir katil alıyorlardı. Bu grupta, bu kişi Malic'ti.

Thor uzaklara baktı ve tetikte olmaya çalışarak, çevresindeki manzaraya odaklandı. Gökyüzüne baktı ve farklı bir renk tonu olduğunu fark etti, turuncu-yeşildi; sisin garip bir yoğunluğu vardı, kuru ve soğuk havada farklı bir koku vardı. Burayla ilgili her şey yabancı hissettiriyordu. İçinde sahip olduğu güç

her neyse, Thor'a, bu yerin farklı ve ilkel olduğuyla ilgili bir şey söylüyordu. Thor, ejderhanın varlığını, nefesinin gücünü hissedebiliyordu.

Hatta bir ejderhanın ininde, nefesinin oluşturduğu sisin üstünde yürüyorlarmış gibi hissediyordu. Bu yer sanki büyülüydü. Kanyon'u geçerken de böyle hissetmişti, ama burada onu kaygılandıran daha çok şey vardı. Thor, burada yaşayan diğer yaratıkların da misafirperver olmadığından emindi.

"Şu Kavos'ları bulduğumuzda, hayır derlerse ne olacak?" diye sordu O'Connor, herkesin merak ettiği şeyi yüksek sesle dile getirerek.

"Bize izin vermezlerse ne olacak?" diye devam etti. "O zaman ne olacak?"

“O zaman bize izin vermelerini *sağlarız*,” diye cevapladı Elden. “Eğer bize verilmezse, onun için savaşırız. Savaştaki düşmanlarımızın, şehirlerini istila etmemiz için izin vereceklerini mi sanıyorsunuz? Bu yüzden buradayız, değil mi? Yüzlüğün amacı bu değil mi?”

Reece omuzlarını silkti. “Amacı ne bilmiyorum. Bildiğim tek şey, abim Kendrick’ten duyduğum hikayeler. Buraya geldiği ilk zamanı bana anlatmıştı. En yakın arkadaşlarının ikisi de ölmüş.”

Thor, duydukları karşısında ürperdi. Arkadaşına baktı ve onun ciddi olduğunu gördü. Diğerleri de öncekinden daha endişeli görünüyordu.

“Nasıl?” diye sordu O’Connor.

Reece tekrar omuz silkti. “Bana söylemedi.”

“Lejyon üyelerinin burada ölmelerine izin vereceklerini gerçekten düşünüyor musun?” diye sordu Conval.

“Kendi askerlerini öldürmek onların ne işine yarayacak?” diye ekledi Conven.

Reece omuzlarını silkti ve hep beraber yürümeye devam ederlerken sessiz kaldı.

“Sen kendin söyledin,” dedi Malic, birdenbire. “Askerler.”

Herkes şaşırmış bir halde ona döndü. Karanlık ve kısık bir sesi vardı. Malic, onların bakışlarına karşılık vermedi, önüne bakmaya devam etti. Eli sürekli hançerinin kabzasındaydı ve

sanki en iyi arkadaşıymış gibi onunla oynayıp duruyordu. Hançerin siyah ve gümüş rengi kabzası, ışıkta parıldıyordu.

"Askerler," dedi. "Hepimiz askeriz. Hiçbirimiz Lejyon'un üyesi değiliz. Hiç kimse mezun olana kadar gerçek bir üye değildir. Yirmi yaşına gelene kadar... Önümüzde altı yıl daha var. Bizi elemeye çalışıyorlar. Dünyanın en seçkin şövalyelerinden oluşan bir birlik istiyorlar. Eğer başarılı olmazsak, ölmemizi istiyorlar. Umursamıyorlar. Neden umursasınlar ki? Halka'daki her köyde bizim gibi daha binlerce çocuk var."

Tekrar sessizliğe bürünerek, yürümeye devam ettikleri zaman, Thor bunu düşündü. Git gide daha vahşi

bölgelere doğru yol alıyorlardı ve Thor, diğer Lejyon üyelerini, diğer grupları, adanın neresinde olduklarını, hangi engellerle karşılaştıklarını merak etti. Kendi grubundaki çocuklarla birlikte olduğu için memnundu.

Saatler geçmeye devam etti ve ilk güneş gökyüzünde zirveye ulaştığında, Thor görüşünü kaybetmeye başlarken, aniden tam yanından bir tıslama ve fokurdama sesi geldi. Tam zamanında yoldan çekildi ve yanındaki toprak birdenbire yukarıya doğru kabardı. Toprağın, önce turuncuya, sonra açık kırmızıya dönüşünü ve ardından tıslayarak patlamasını izledi. Yukarıya doğru fışkıran lavlardan kıvılcımlar ve duman çıkıyor, her yöne küçük alevler

gönderiyordu. Küçük bir alev patlaması Thor'un gömleğinin kolunu tutuşturdu ve tam yakmaya başladığı anda Thor üzerine vurdu; neyse ki alevi söndürmeyi başardı, ancak acı verecek kadar uzun bir süre yanmıştı. Krohn, lavlara saldırmaya hazır bir şekilde hırladı.

Thor ve diğer çocuklar, daha da yükselmiş gibi görünen lavlardan kaçarak uzaklaştılar. Bunu yapmış olmaları iyi bir şeydi, çünkü lavın fışkırdığı yerin çevresi erimeye başlamıştı.

"Burası da ne böyle?" diye sordu William, korku dolu bir sesle.

"Yürümeye devam edelim," dedi Reece.

Lav patlamasından hızla uzaklaşarak, kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Ancak biraz mesafe kaydetmişlerken, diğer yanlarından sadece birkaç metre uzakta birdenbire başka bir lav patlaması yaşandı.

William çığlık attı ve zıplayarak, alevlerden son anda uzaklaştı.

Bundan da uzaklaşmak için yine hızla hareket ettiler, ama sonra aniden, etraflarındaki her yerden lavlar fışkırmaya başladı. Toprak bir mayın tarlası gibi patlarken, her yerden tıslama ve fokurdama sesleri geliyordu. Dehşete düşmüş olmasına rağmen, Thor, lavların ne kadar güzel bir ışık gösterisi yarattığını fark etti.

Herhangi bir tarafa adım atmaya korkarak, yerlerine kök salmış gibi durdular. Yirmi metre aralıklarla her yerden lav fışkırıyordu ve onların arasında gezinmek son derece zor olurdu.

"Bunların arasından yürümeye nasıl devam edeceğiz?" diye sordu William.

"En azından hepsi patladı," dedi Elden. "Şimdi yapmak zoruna olduğumuz tek şey onların arasından yürümek."

"Peki ya diğerleri de patlarsa?" diye sordu William.

Açıkçası, başka seçenekleri yoktu.

Fışkıran lavların arasında zikzaklar çizerek, dikkatle ilerlemeye devam ettiler. Neyse ki onlar geçerlerken başka

patlama yaşanmadı, fakat Thor tüm süre boyunca tetikteydi.

Lav tarlası sona ermek üzereymiş gibi görünürken, hepsini hazırlıksız yakalayan yeni bir patlama yaşandı. Tam O'Connor'ın yanında, zamanında kaçamayacak kadar yakınındaydı. Hava, yanan et kokusuyla birlikte O'Connor'ın çığlığıyla doldu. Sol kolu kötü bir şekilde yanmıştı ve gömleğinden alevler yükseliyordu. Alevleri söndürmesine kolayca yardım edebilecek kadar yakınında duran kişi Malic'ti. Ama yardım etmedi.

Thor ve Reece, O'Connor'ın üstüne atlayarak, çocuğu yere devirdiler ve ateşi söndürdüler. O'Connor tekrar

çığlık attı ve Thor, yanığın ciddi ve son derece acı verici olduğunu gördü.

Reece ile birlikte O'Connor'ı kaldırdılar ve Thor, kendi gömleğinden bir parça yırtarak, O'Connor'ın koluna sardı.

"Neden ona yardım etmedin?" diye bağırdı Reece, Malic'e. "Tam yanında duruyordun. Ateşi söndürebilirdin."

Thor da aynı şeyi merak ediyordu.

Malic, umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti, ardından gruptakilere dönüp gülümsedi. "Neden yardım edecektim ki?" diye sordu. "Yanması neden umurumda osun ki?"

Thor, duyduklarına inanamayarak, Malic'e baktı.

“Kardeşlerini korumanın umurunda olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Elden.

Malic tekrar gülümsedi ve Thor, gözlerinin ardındaki kötülüğü hissetti. “Elbette umurumda değil. Hatta bana bir faydası olacağını bilsem, hepinizi öldürürdüm.”

Çocuğun gülümsemesi hiç silinmedi ve Thor, onun ne kadar ciddi olduğunu anladı. Sadece ona bakmak, kötülüğünün derinliğini görmek bile tüylerini ürpertti.

Gruptaki diğer çocuklarda şaşkına dönmüş bir halde ona baktılar.

“Şu anda seni öldürmeliyiz,” diye karşılık verdi Elden.

“O halde öldürün,” dedi Malic. “Sizi öldürmem için bana bir bahane

verin.”

Kaşlarını çatan Elden, kılıcını çekerek, çocuğun üzerine yürüdü, ama ikizler aniden aralarına girdiler.

“Zamanını boşa harcama,” dedi Conven. “O, buna değmez.”

Elden kaşlarını çatarak durdu, sonra nihayet arkasını döndü.

Thor’un yanında duran Krohn da belli ki Malic’ten hoşlanmıyordu. Onun durduğu tarafa doğru hırladı, ne zaman ona baksa sırtındaki tüyleri kabarıyordu.

“Hadi buradan gidelim,” dedi Reece. “Yürüyebilir misin?” diye sordu, güçlükle nefes alan ve kolunu tutarak aralarında duran O’Connor’a.

O’Connor, başını sallayarak onayladı. “Fena acıyor. Ama iyi

olacağım.”

Daha fazla lav patlaması görmeyi bekleyen grup, gergin bir şekilde yürümeye devam etti. Sonunda, bir saat sonra, Thor, lav tarlasını geçtikleri için güvende hissetti ve savunmasını indirmeye başladı.

Gökyüzündeki güneş gitgide büyürken, yürümeye devam ettiler ve Thor, bunun daha ne kadar süreceğini, Kavos’ları hiç bulup bulamayacaklarını merak etti. Ne kadar kaybolmuşlardı?

“Doğru yöne gidip gitmediğimizi nasıl bileceğiz?” diye sordu William, herkesin aklında olan şeyi dile getirerek.

Karşılığında, rüzgârın uğultusundan başka bir ses alamadı. Bu yeterli bir cevaptı—kimse bilmiyordu.

Ayaklarının altında çatırdayan toz ve taşların üstünde, çorak arazilere doğru yürümeye devam ederlerken, saatler saatleri kovaladı. Thor, yorulmaya ve acıkmaya başlamıştı, ama en çok da susamıştı. Serin sabah havası, sıcak bir güne dönüşmüştü ve rüzgâr, sadece sıcak hava ve toz üfürüyordu. Thor, dudaklarını yaladı ve bir yudum su için her şeyi yapabileceğini fark etti.

Karşısına baktı ve uzaklarda koşan bir şey fark ettiğini düşünerek, gözlerini kırpıştırdı. Devekuşuna benzeyen bir şey olduğunu düşünmüştü, ama o kadar hızlı gelip gitmişti ki, emin değildi. Olabilir miydi? Hiçliğin ortasındaki bu yerde bir hayvan bulunabilir miydi?

Sabah sisi büyük ölçüde dağılmıştı. Gözlerini kısarak ışığa doğru bakan Thor, küçük bir toz bulutu gördüğünü sandı.

“Şunu gördün mü?” diye sordu, Reece’e.

“Neyi?” dedi Reece.

“Ben gördüm,” dedi Conven. “Bir tür hayvana benziyordu.”

Thor şimdi merak etmişti. Yürümeye devam ederlerken, aniden karşılarına başka bir hayvan çıktı. Hepsi kılıçlarını çekti, fakat hayvan hızla hareket etti ve son saniyede yön değiştirdi.

“O şey de neydi?” diye sordu Conval.

Thor, bu kez onu kesinlikle görmüştü, açık sarı ve siyah bir bedeni,

şişkin bir karnı, uzun ve ince bacakları vardı, kollarındaki kısa ve kalın kanatlarıyla en az on metre boyundaydı ve kocaman bir kafası vardı. Ayakları üzerinde duran bir balarısına benziyordu.

Aniden başka bir tane daha ortaya çıktı ve üzerlerine doğru koşmaya başladı. Bu seferki koşarken, gürültüyle kanatlarını çırpıyordu ve direk Thor'un üzerine doğru koşuyormuş gibi görünüyordu. Kılıcını çekmiş olan Thor, son andan yoldan çekilerek, yaratığın sadece sürtünmesine neden oldu. Kılıcını savurdu, fakat yaratık o kadar hızlıydı ki değdirmeyi bile başaramadı. Krohn hırlayarak yaratığı ısırmaya çalıştı, ama o da kaçırdı. Thor, bu kadar

iri bir şeyin nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordu. Canavarın sürtünmesi, kolunda bir morluk bırakmıştı.

Diğer çocuklar şaşırıp kalmıştı, ancak Reece bilmiş bir edayla başını salladı. "Hemlocklar," dedi, gardını düşürerek. "Onları tahrik etmediğiniz sürece, zararsızdırlar."

"Zararsız mı?" diye sordu O'Connor. "O şey hiç de zararsız görünmüyordu."

"Nasıl tahrik etmek?" diye sordu Elden. "Onların bölgesine girmek gibi mi? Çünkü tam olarak bunu yapıyoruz."

Thor, ufka doğru baktı ve yüzlerce hemlock gördü. Kanatlarını çırparak ve vızıldayarak, aceleyle hareket eden hemlocklar, bir eşekarısı yuvasındaki

gibi büyük bir uğultu yaratarak bir araya toplanıyorlardı. Gruptaki çocukların hepsi yürümeyi kesti. Ne yapacaklarını bilemeyerek, donmuş bir halde durdular. Eğer yürümeye devam ederlerse, saldırıya uğrayacakları belliydi.

"Yavaşça gerileyin," dedi Reece. "Gözlerinizi onlardan ayırmayın. Bunu bir zayıflık işareti olarak alırlar."

Her seferinde tek bir adım atarak, dikkatle geri çekildiler ve birkaç dakika sonra, güvenli bir mesafeye ulaşmayı başardılar.

"O yönde ilerlemeye devam edemeyiz," dedi Conval.

"Şu tarafa dönelim," dedi Conven.

Sağa doğru keskin bir dönüş yaparak, iki dağın arasındaki dar yola

saptılar. Yaratıkların görüş açısından çıktıkları anda, aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaya çalışarak, koşmaya başladılar.

"Sizce bizi takip edecekler mi?" diye sordu O'Connor.

"Umarım etmezler," dedi William.

Dağların diğer tarafına geçinceye kadar, neredeyse bir saat kadar koştular ve kendilerini yeni bir çorak arazide buldular.

Koşmayı bırakıp, tekrar yürümeye başladılar, soluk soluğa kalmışlardı. Thor, terden sırılsıklam olmuştu ve bir içecek için her şeyi verirdi. Etrafına baktı ve herkesin kendisi gibi tükenmiş olduğunu gördü.

“Bu aptalca,” dedi William sonunda. “Onları nasıl bulacağız? Yanlış yöne doğru gidiyor olabiliriz.”

“Yürümeye devam etmek zorundayız,” dedi Reece.

“Ne tarafa?” diye sordu Elden, yılmış bir halde.

“Belki de bunların hepsi bir alıştırmadır,” dedi O’Connor. “Hepimizi öldürtmek için. Belki de şu Kavos’lar yaşamıyorlardır bile. Belki de bunların hepsi, gerçeği anlayıp geri dönene kadar ne kadar uzağa gideceğimizi görmek için yapılan bir sınavdır. Belki de hepsi, başladığımız noktada bizi bekliyorlardır.”

“Bu saçmalık,” dedi Elden. “Bir görevimiz var. Vazgeçemeyiz.”

William durdu ve herkes dönüp, ona baktı. “Bence geri dönmeliyiz,” dedi.

“Eğer yürümeye devam etmezsen,” diye başladı Malic, “o zaman ben—”

Malic konuşmasını bitiremeden, bir yerlerden ayak sesleri geldi.

Thor, arkasını döndü ve şimdiye kadar görmüş olduğu en vahşi savaşçıların, üzerlerine doğru geldiğini gördü. Hepsi simsiyah giyinmişti, kaslı kolları ve bacakları açık duruyordu ve başlarında kocaman kırmızı miğferleri vardı. Hepsi iri ve uzundu. Kılıç, kalkan ve her türden ölümcül silah taşıyorlardı. Ateşli bir savaş çığlığı attılar.

“Sanırım onları bulduk,” dedi Malic.

Kavos’lar. Birden bire ortaya çıkmışlardı ve hiç mutlu

görünmüyorlardı.

Thor, gruptaki arkadaşlarıyla birlikte onlarla yüzleşmek için döndü, ancak karşılık vermeleri için yeterli zamanları olmadı. Hiçbiri kılıçlarını çekmedi, onları kışkırtmaları mı yoksa barışı sağlamaları mı gerektiğinden emin değillerdi.

"Sizden izin istemeye geldik!" diye bağırdı Reece, savaşçıları yatıştırmaya çalışarak.

"Asla!" diye bağırarak karşılık verdi liderleri.

Thor ve diğerleri kılıçlarını çekmeye davrandılar, ancak artık çok geçti.

Kavos'lar birden üzerlerine atıldı. Thor'un hayal edebileceğinden çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Thor,

kılıçlarını ve kalkanlarını kaldıran kardeşlerini gördü. Gelen darbeleri engellerlerken, büyük bir çınlama oldu.

Thor, omzuna gelen bir darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırdı. Darbe o kadar güçlü ve şiddetliydi ki birkaç adım gerilemesine neden oldu. Kavos savaşçısı kılıcını tekrar indirdi, fakat Thor bunu da engelledi. Ama sonra uzun sakalları olan bu iri adam, geriye doğru kaykıldı ve Thor'un göğsüne sertçe bir tekme attı. Darbe, Thor'u birkaç metre geriye uçurdu.

Krohn hırlayarak savaşçının üzerine atladı ve yerde olan Thor'a tekrar saldırmasını önleyerek uzaklaşmasını sağladı.

İkizler de, William, Reece ve O'Connor ile birlikte yere serildiler. Katıksız gücüyle darbe üstüne darbe yapmayı başaran Elden bile geri püskürtülmek üzereydi. Thor, Kavos'ların nasıl bu kadar güçlü olduğunu ve neden bu kadar düşmanca davrandıklarını anlayamıyordu. Onların izin vereceğini düşünmüştü. Şimdi bunun için mücadele etmeleri gerektiğini anlıyordu.

Bir kılıç üstüne doğru gelirken, Thor kenara çekildi; kılıç yere saplandı ve Thor, kalkanını savurarak, adamın kaburgalarına vurma fırsatını yakaladı. Soluğu kesilen adam dizlerinin üstüne çöktü. Thor ayağa kalkarak, adamı tekmeledi ve yere yıkılmasını sağladı.

Ancak başka bir tanesi tarafından saldırıya uğrayarak, yere düştü. Yüzü toprağa gömülünce soluksuz kaldı. Dönmeye çalıştı, ancak kendisinin üç katı kadar olan adam, kımıldamasına izin vermedi. Adam yüzünü kavramaya çalıştığında, Thor, adamı geride tutmak için yukarı uzandı. Fakat adam çok güçlüydü. Thor, son anda başını çevirerek yoldan çekti ve adamın parmakları toprağa saplandı.

Adamı, üstünden atmaya çalıştı ancak adam çok güçlüydü. Birkaç kez yuvarlandılar ve adam, onu yere bastırarak üstünde kalmaya devam etti. Adam ileri uzandı ve Thor, onun elindeki kavisli hançerin yüzüne doğru geldiğini gördü. Bu konuda yapabileceği

hiçbir şey yoktu. Gelecek darbe için kendini hazırladı.

Krohn hırlayarak yanına geldi ve adamı başından ısırdı; adam bir çığlık attı ve Thor'u serbest bıraktı. Sonra Elden geldi ve Kavos'u şakağından tekmeleyerek, yere yıktı. Thor, Elden'ın yanında ayağa kalktı. Ona ve Krohn'a tahmin edemeyecekleri kadar minnettardı. "Sana borçlandım," dedi.

Daha çok savaşçı saldırdı ve hepsi kılıçlarını kaldırıp, darbeleri engellediler. Thor, kendi kılıcını tutmayı zorlukla başararak, bir ileri bir geri hareket ederek darbeleri savuşturdu. Bu adamlar çok güçlü, çok hızlıydı. Onları çok uzun bir süre boyunca engelleyemezlerdi.

Çaresizliğe kapılmış olan Thor, bir güçle, bir enerjiyle dolmaya başladığını hissetti. Bacaklarından, kollarına ve omuzlarına, oradan da avuçlarına doğru muazzam bir ısının yükseldiğini hissetti. Kılıcı, aniden elinden fırladı ve kendini savunmasız bir halde buldu. Kavos yumruğunu savurmak için gerildi ve o bunu yaparken, Thor, avuçlarının olumlu bir şekilde yandığını hissetti. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı. Ayaklarını yere sabitleri, avcunu iler uzattı ve enerjisini adama doğru yönlendirdi.

Altın renkli bir enerji topu elinden fırladı ve Kavos'u göğsünden vurdu. Adam çığlık atarak, geriye doğru uçtu ve sırtüstü yere düşerek bayıldı.

Diğerleri de fark etmiş olmalıydı, çünkü hepsi ağızları açık kalmış bir halde Thor'a bakıyordu. Thor, Kavos'ları birbiri ardına hedef alarak, avuçlarını uzattı. Altın rengi bir enerji topu fırlıyor, her bir Kavos'u vuruyor ve onları yere düşürüyordu. Önce Reece'e vuran adamı, sonra Elden'a ve O'Connor'a vuranı, daha sonra da diğerlerini vurdu. Silah arkadaşlarının hepsini kurtardı.

Diğerlerinin lideri gibi görünen, daha iri ve daha farklı renkte bir zırh giymiş olan bir Kavos vardı. Thor'un üzerine doğru hücuma geçti ve Thor, başka bir enerji topuyla adamı vurdu. Fakat adam, enerji topu kendisine

ulaşmadan önce onu yok ederek Thor'u şaşırttı.

Adam, Thor'a doğru üç adım attı ve onu gömleğinden yakalayarak, aynı göz seviyesine gelene kadar yukarı kaldırdı. Çocuğu o halde tutarak, kaşları çatık bir halde gözlerine baktı.

Thor, adamdan yükselen muazzam enerjiyi hissetti ve bu adam her kimse, onun ellerinde çaresiz olduğunu fark etti. Bu adam onu öldürmek isterse, bunu yapabileceğini biliyordu.

Birkaç saniye sonra, adamın yüz ifadesi yumuşamaya başladı ve Thor'u şaşırtan bir gülümseme oluştu.

"Senden hoşlandım," diye homurdandı adam, derin ve kadim bir

ses tonuyla. “Senin burada kalmanı istiyorum.”

Thor’u havaya fırlattı ve sertçe yere düşmesine neden oldu. Thor, zar zor nefes alarak yerde yattı ve savaşçıya baktı.

Adam bir kahkaha attı ve arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

“Pus Adası’na hoş geldiniz,” dedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec, şafak vakti yabancı bir yatakta uyandı ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak dimdik oturdu. Sonra hatırladı; meyhanedeydi. Alistair.

Ayağa fırladı ve saniyeler içinde üzerini giyindi. Gecenin büyük bir çoğunluğunda, Alistair'i düşünmekten uyuyamamıştı. Kızın yüzünü aklından bir türlü silemiyordu ve onun, kendisiyle aynı çatı altında uyuyor olduğu düşüncesine dayanamıyordu. Ayrıca, teklifini henüz kabul etmemiş olduğunu bilerek huzur bulamıyordu.

Pencereden doğan ilk ışığı seyrederek zırhını giyerken, bugünün o gün olduğunu biliyordu. Yeni hayatının

başlayacağı gün, gelinini kazanmak için gireceği yüz günlük turnuvaların ilk günü. Şimdi kazanmak için bir nedeni vardı. Eğer kız kabul ederse, onun için mücadele edecekti.

İlk güneşin dünyayı yavaşça aydınlatmasını izlerken, kuşların ilk cıvıltılarını dinlerken, içinden atamadığı bir hisle doldu: Alistair eğer evet derse, bugün, hayatını değiştirecek bir gün olacaktı. Hayatı boyunca bir sürü kadınla tanışmıştı, ancak Alistair ile karşılaştığı zaman hissettiklerini hiç hissetmemişti. Onu meyhanede tekrar bulduğunda, aynı şeyleri hissedeceğini düşünmemişti. Hala aynı, hatta daha güçlü şeyler hissettiğini fark etmek büyük bir sürpriz olmuştu. Bu bir

tesadüf değildi. Ona karşı hissettiği ani bir bağlılık duygusuydu. Kızın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Bilmek zorundaydı. Bunu öğreninceye kadar huzur bulamayacaktı.

Giyinmeyi bitiren Erec, silahlarını topladı ve aceleyle odadan çıktı. Ayak sesleri ahşap koridorun gıcırtılı zemininde yankılandı. Merdivenleri hızla indi ve kendisi için boşaltılmış olan meyhaneye girdi, diğerleri hala uyuyordu. Büyük bir beklentiyle, umutla, boş masalardan birine oturdu. Kız uyanmış mıydı? Merak etti. Acaba hiç umursuyor muydu?

Dakikalar sonra mutfak kapısı açıldı ve hancı başını uzatarak, kınayan bakışlarla Erec'e baktı, ardından kapıyı

tekrar kapattı. Bunu, kapalı kapının arkasından gelen bir bağırış ve tencere tıkırtıları izledi, dakikalar sonra kapı açıldı ve Alistair dışarı çıktı.

Kızın görünüşü, Erec'in nefesini kesti. Önceki gece giydiklerinin aynısını giyiyordu, saçları darmadağınıktı ve apar topar uyandırıldığı belliydi. Aynı zamanda, çok fazla uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Ancak, her zamanki gibi güzel görünüyordu. İri mavi gözleri, Erec'in şimdiye kadar karşılaşmamış olduğu bir güç yayarak, sabah ışığında parlıyordu.

Başını tevazuyla yere eğmiş olan Alistair, elindeki bira maşrapasıyla Erec'in masasına doğru koştu ve gözlerini yerden kaldırmayarak,

maşrapayı masaya bıraktı. Erec, o gözlere bakmayı, onun neler hissettiğini öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. Hancı aniden kızın arkasında belirip onu acele ettirmeye başladığında, Erec onunla konuşmak üzereydi. Alistair gerginleşti ve masaya çarparak, biranın bir kısmının yere dökülmesine neden oldu.

"Ne yaptığına bak!" diye bağırdı hancı. "İğrenç, aptal kız! Temizle şurayı!"

Adamın sert sözleri karşısında Erec'in yüzü kızardı, öfkesi artıyordu.

Alistair gergin bir şekilde arkasını dönerken, kazara maşrapaya çarptı ve yere düşüp tuzla buz olmasına neden oldu. Dökülen bira her yere yayıldı.

“Aptal fahişe!” diye bağırdı hancı. Kocaman avcunu açarak geriye çekti ve kızın yüzüne doğru indirdi.

Ama Erec daha hızlıydı, asker içgüdülerinden yararlanarak ayağa fırladı ve hancının elini yakaladı. Alistair'a vurmadan hemen önce, adamın bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu.

Adam ona dik dik baktı, fakat Erec daha güçlüydü. Tek eliyle, adamın bileğini geriye doğru büktü ve hancı dizlerinin üzerine düşünceye kadar çevirdi.

“Bir daha ona elini sürmeye kalkışırsan,” dedi Erec, hançerini çıkarıp hancının boğazına dayayarak, “yemin ederim seni öldürürüm.”

Gözleri korkudan kocaman açılmış olan hancı yutkundu.

“Lordum, lütfen ona zarar vermeyin,” dedi Alistair yumuşak bir sesle.

Kızın sesini duyan Erec yatıştı ve hancının yutkunduğunu ve alnının terlediğini görünce birazcık yumuşadı.

“Ona dokunmayacağım,” dedi hancı kulak tırmalayıcı bir sesle. “Yemin ederim.”

Erec gitmesine izin verdi ve hancı zorlukla soluyarak, bileğini ovuşturdu.

“Bana katılır mısın?” diye sordu Erec, Alistair’a masanın karşısındaki boş yeri işaret ederek.

“O çalışmak zorunda!” diye bağırdı hancı, ayağa kalkarken.

“Eğer ben turnuvayı kazanırsam ve o da kabul ederse, Alistair benim gelinim olacak,” dedi Erec, hancıya. “Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacak.”

“Senin gelinin olabilir,” diye tersledi hancı, “ama sırf evlendi diye, bana olan borcundan kurtulamaz. Sözleşmeyle bana bağlı. Daha dört yılı var.”

“Bu doğru, Lordum. Görüyorsunuz ya, ben sizin için iyi bir gelin adayı değilim. Buraya bağlıyım. Özgürce gitmek için borcumu ödemek zorundayım.”

Erec, kaşlarını çatarak hancıya baktı. Mümkün olduğunu dahi bilmediği bir şekilde nefret ediyordu bu adamdan. “Eğer benimle evlenmeye razı olursa,

onun borcunu ödeyeceğimi sana söylemiştim. Sözleşmesinin değeri ne kadar?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendiren bir mesele…"

"Cevap ver bana!" diye gürledi Erec, elini hançerinin üzerine koyarak.

Hancı, Erec'in ne kadar ciddi olduğunu anlamış olmalıydı, çünkü bakışlarına yutkunarak karşılık verdi. "Normal bir hizmetçiye yedi yıllık bir sözleşme karşılığında, yemek ve yatacak verilir, ayrıca 100 peni ödenir."

"Eğer mızrak dövüşünü kazanırsam ve Alistair benimle evlenmeyi kabul ederse, onun sözleşmesini senden alacağım. Hatta sana üç katını ödeyeceğim." Belindeki altın kesesini

çıkardı ve masanın üzerine attı. “Kralın altınından 300 peni,” diye açıkladı.

Hancı, irileşmiş gözlerle altın kesesine baktı. Bakışlarını Erec’ten Alistair’a çevirerek, hevesle dudaklarını yaladı. Ardından keseyi eline alarak ağırlığını ölçtü ve içindekileri inceledi.

Sonunda keseyi cebine attı ve omuzlarını silkti. “Madem öyle al onu,” dedi. “Boşa giden senin paran. Sadece bir aptal, bir hizmetçi için bu kadar çok altını fırlatıp atar.”

“Lütfen, Lordum, bunu yapmayın,” diye yalvardı Alistair, Erec’e. “Bu para çok fazla! Ben buna değmem!”

Hancı gitmek üzereydi, fakat durdu ve onlara döndü. “Peki ya yarışmayı kazanamazsan? Ve o, senin gelinin

olmayı kabul etmezse ne olacak?" diye sordu.

"Kızı serbest bıraktığın sürece," dedi Erec, "altın senindir."

Hancı gülümseyerek arkasını döndü ve mutfağın kapısını çarparak, odadan hızla çıktı.

Sonunda Erec ve Alistair odada yalnızdılar.

Erec, Alistair'a baktı. "Benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu, büyük bir ciddiyetle.

Alistair, başını uysalca yere eğdi ve onun cevabını bekleyen Erec'in kalbi hızla çarptı. Ya hayır derse?

"Lordum," dedi Alistair. "Krallıktaki herhangi bir kız için, sizin karınız olmaktan daha büyük bir hayal,

daha büyük bir onur olduğunu düşünemiyorum. Ama ben bunu hak etmiyorum. Ben sadece bir hizmetçiyim. Benimle birlikte olmak, şanlı isminizi lekelemek olur."

Kıza olan sevgisiyle Erec'in yüreği kabardı ve o anda biliyordu ki başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi, hayatının geri kalanını bu kızla geçirmek istiyordu.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu, hiç duraklamadan.

Kız başını yere eğince önce çıktı ve kızın çenesini tutarak başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Ağlıyorsun," dedi Erec, parçalanmış bir halde. "Sanırım bu hayır demek."

Kız başını salladı. “Bunlar sevinç gözyaşları, Lordum,” dedi. “Sizi gördüğüm andan beri, istediğim başka hiçbir şey yoktu. Kalbim büyük bir yenilgiye uğramıştı. Bunun hayalini bile kurmaya cesaret edemedim.”

Kucaklaştılar ve Erec, kıza sıkıca sarıldı. Onun bedenini kendi kolları arasında hissetmek, hayatında boyunca hissetmiş olduğu şeylerin en mükemmeliydi.

“Lütfen, Lordum,” diye fısıldadı Alistair, Erec’in kulağına. “Bu turnuvayı kazanın. Benim için kazanın.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Terden sırılsıklam olmuş olan Thor, nefesini düzene sokmaya çalışarak, Lejyon'daki diğer çocuklarla birlikte durdu. Tam tepeye yükselmiş olan güneş başına geçmişti ve daha şimdiden insafsız bir gün olmuştu.

Önceki akşam, Kavos'lardan izin aldıktan ve sonunda diğer Lejyon üyeleriyle tekrar buluştuktan sonra, hep beraber çöl zeminine yığılmışlardı. Şafak vakti erkenden uyandığında, sanki gözlerini yeni kapatmış gibi hissetmişti ve o zamandan beri tüm gün boyunca eğitimlere hiç ara vermemişlerdi.

Yüzlüğün ilk eğitim günüydü ve hayal edebileceğinden çok daha

yorucuydu. Sabahtan beri, farklı yaşlardan olanlarla gruplara ayrılarak antrenman yapmışlardı. Hareket halindeki hedeflere mızrak atarak; kalkanları saatlerce birbirine çarptırarak; çok daha ağır kılıçlarla savaşarak; hendeklerin üzerinden atlayarak ve birbirleriyle güreşerek çalıştılar. Dönüp de etrafına baktığında, tüm çocukların tükenmiş olduğunu gördü. Sanki hiç ara vermeden, bir haftalık eğitimi bir sabaha sıkıştırmış gibilerdi. Vücudundaki tüm kaslar ağrıyordu. Yüz gün boyunca bu hıza nasıl ayak uydurabileceklerini hayal bile edemiyordu. Belki de amaç buydu.

Sonunda, komutanlar herkesi bir araya toplamıştı ve Thor da diğer

çocuklarla birlikte, nefesini toparlayarak ve önlerinde volta atan Kolk'a bakarak ayakta duruyordu.

"Sizi bu adaya getirmemizin bir sebebi var," diye gürledi Kolk. "Buradaki eğitim, dünyanın herhangi bir yerindekinden daha farklı. Eğer sizi teknik alıştırmalarla meşgul etmek isteseydik, sizi Halka'da bırakırdık. Burada, savaşçı olmak ve eğitilmek için, dünyanın hiçbir yerinde öğrenemeyeceğiniz benzersiz durumlar var. Bu ada, sadece Halka'nın değil, her krallığın seçkin savaşçılarının eğitim alanı olarak bilinir. Eğitilmek, birbirlerinden bir şeyler öğrenmek ve birbirleriyle dövüşmek için dünyanın

her köşesinden buraya gelirler. Ve şimdi de size en iyiyi göstermenin zamanı.

"DÜZEN ALIN!" diye bağırdı.

Çocuklar, yan yana durarak iki sıra halini aldı. Thor, yanında duran Reece ile birlikte tepeden yukarı çıkmaya başladı, Krohn da yanlarında yürüyordu. Thor yukarıya doğru baktı ve güneş gözlerini kamaştırırken, tepenin sanki göğe doğru yükseliyormuş gibi göründüğünü gördü. Tepeye çıkıyor olduklarına inanamıyordu. Eğitim yaptıkları yüksek düzlüğe ulaşmaları bile saatler sürmüştü; bu dağın zirvesine ulaşmak büyük olasılıkla çok daha uzun sürecekti.

Nefes nefese kalan Reece, burnundan soludu.

“Herkesin geri dönmeyeceğini biliyorsun,” dedi Malic. Yanında yürüyen William’la konuşuyordu. Thor, William’ın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu ve Malic’in amacının onu korkutmak olduğunu tahmin etti. Malic, onun diğerlerinden daha hassas olduğunu hissetmiş olmalıydı ve onu dağıtmak istiyormuş gibi görünüyordu. Thor, Malic’in sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Herkesten nefret mi ediyordu? Yoksa böyle kötü mü doğmuştu?

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu William, korku dolu bir sesle.

“Belirli bir kontenjan var,” dedi Malic. “Lejyonlar için. İyi bir iş

başarsak bile, bazılarımızı geride bırakmak zorundalar.”

“Bu doğru değil,” dedi Reece.

“Benim duyduğum bu,” diye karşılık verdi Malic.

“Herkes Lejyon olmayı başaramaz,” diye doğruladı Elden, arkasına dönerek. “Ama bunun sebebi belli bir kontenjan olması değil. Çocukların başarısız olmasıdır. Lejyon olmak başarıya dayanan bir şeydir.”

“Bizi burada, adada bırakmazlar, değil mi?” diye sordu William, korku dolu bir sesle.

“Elbette bırakırlar,” diye yanıtladı Malic.

William, yeni bir korku hissiyle çevresine baktı. Korkunç bir viyaklama

sesi geldi ve başlarını yukarı kaldırdıklarında, tepelerinde daireler çizen kocaman bir kuş gördüler. Bir akbabaya benziyordu, ancak üç kafası ve uzun, sarı bir kuyruğu vardı. William'a bakıyormuş gibi görünüyordu. Kuş tekrar öttü ve kuyruğunu kaldırdı.

"Bu da ne?" diye sordu William.

"O bir galtross," dedi Reece. "Leş yiyici."

"Yürüyen ölüleri seçtikleri söylenir," diye ekledi Malic. "Her kimi takip ederlerse, hemen sonra o kişi ölür."

Kuş, William'a bakarak öttü ve Thor, çocuğun korkudan ödü patladığını görebiliyordu. "Onu neden rahat bırakmıyorsun?" dedi Malic'e.

“Ona nasıl istersem öyle davranırım,” dedi Malic. “Ve işim bittiğinde, sıra sana gelecek.”

Thor, Malic’in elinin beline doğru kamasını ve hançerinin üzerinde durmasını izledi.

Krohn, Malic’e hırladı.

“Eğer arkadaşıma bir şey yapmaya kalkarsan, sırtında hissedeceğin şey benim bıçağım olacak,” dedi Reece, Malic’e.

“Ve benim,” diye ekledi O’Connor.

Ancak soğukkanlılığını koruyan Malic sadece gülümsedi. Hatta arkasını dönüp yürümeye devam ederken bir kahkaha attı. “Yüzlük uzun sürer,” dedi uğursuzca, sonra sustu.

Gergin bir sessizlikle dolan grup, yürümeye devam etti.

Dağın eğimi biraz daha dikleşti ve kısa bir süre sonra neredeyse elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek çıkmak zorunda kaldılar.

Saatler gibi gelen bir süre sonra, Thor'un bacakları yanmaya başladı ve nihayet dağın zirvesindeki geniş bir düzlüğe ulaştılar. Tüm çocuklar yere yığıldı, Thor da aralarındaydı.

Gerçek bir bulut tarafından yutulmuş halde, zorlukla nefes alarak yerde uzandılar. Sis yüzünden bir şey görebilmek mümkün değildi. Thor, mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha yorulmuş bir halde, soluyarak yattı.

“AYAĞA KALKIN!” diye bağıran bir ses geldi.

Bir şekilde, Thor ve diğer çocuklar ayağa kalkmayı başardılar ve etraflarını saran sis anında dağıldı. Thor, farklı savaşçılardan oluşan büyük bir grubun, karşılarında durduğunu görerek şaşırdı. Başlarında, Thor’un şimdiye dek gördüğü en acımasız görünüşlü savaşçı vardı. Adamın ten rengi açık yeşildi, kafası keldi. Herhangi bir adamın üç katı büyüklüğündeydi. Üstünde ne bir gömlek ne de pantolon vardı ve kasları kocamandı. Göğsünün üzerinde üç tane yara izi vardı ve tek gözü yoktu. Belindeki kemerde neredeyse her türlü silah asılıydı. Adam tek kişilik bir ordu gibiydi.

Arkasında, hepsi farklı boyutta, ırkta ve şekilde bir düzine savaşçı duruyordu. Alışılmadık bir görüntüleri vardı ve Thor, onların, Halka'nın dışındaki ve çok uzağındaki ülkelerden geldiğini söyleyebilirdi. Nefesi kesildi. Gerçek savaşçılar. Bunlar, onun kahramanlarıydı. Bırakın diğer savaşçıları, Halka'nın dışından kimseyle hiç tanışmamıştı.

"Bu, Kibotu," diye açıkladı Kolk. "Bu adanın yerlisi olan eğitmenlerden biri. Dünyanın her köşesinden gelen savaşçılar onu ararlar. O, en iyiyi eğitti ve kendisi de en iyilerin içindedir."

Kibotu, Kolk'a doğru saygıyla başını eğdi, ardından Lejyon üyelerine baktı.

Thor, adamın derin bakışları karşısında kendini yetersiz hissetti.

"Her yıl, genç savaşçılardan oluşan yeni bir grubu bize getirirler. Her yıl, bazılarınız başarılı olur, bazılarınız da olmaz. Bir savaşçının kalbi güçlüdür. Ruhu ise daha güçlüdür. Bu ada, size, bir savaşçının ruhunu öğretmek için burada. Bu yer affetmez. Hata yapmayın. Eğer ona saygı gösterirseniz, o da size saygı gösterir."

Thor, Kibotu'nun omuzlarının üzerinden baktı ve arkada bir eğitim alanı olduğunu gördü. Çeşitli yapılar, geniş dövüş sahaları ve akla gelebilecek her türlü silahla çalışan düzinelerce savaşçı vardı. Savaşçıların, oklarla hedefleri vurmasını, mızrak atmalarını,

ellerindeki kılıçlarla kuklalara saldırmalarını ve ellerindeki mızraklarla birbirlerinin üstüne hücum etmelerini seyretti. Bu yer, savaşçı ruhuyla yaşıyordu.

"Yüzlük bitene kadar, ruhunuz değerli olana kadar, burada bizimle, bugün ve her gün çalışacaksınız. Hiç zaman kaybetmeyin. Yerlerinizi alın!"

Çocuklar, kafası karışmış bir halde birbirlerine baktı.

"Sekiz kişilik gruplara ayrılın!" diye emretti Kolk. "Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Her biriniz bir yetenek edineceksiniz ve ben söyleyene kadar da durmayacaksınız!"

Lejyon, konuşmayı kesti ve eğitim alanına koştu. Thor, sekiz kişilik

grubuyla birlikte, komutanlar tarafından alanın uzak ucundaki mızrak fırlatma bölümüne yönlendirildi.

Diğer yedi çocuğun birbiri ardına mızrakları kapmasını ve uzaktaki bir ağaca çivilenmiş hedefe nişan almasını izleyerek, sıranın kendisine gelmesini bekledi. Hepsi ıskaladı. Hedef çok uzaktaydı ve çok küçüktü.

Şimdi sıra Thor'daydı. Uzun ve bronz renkli bir mızrağı kaldırdı. Şimdiye kadar eline almış olduğu herhangi bir mızraktan çok daha uzun ve ağırdı. Hedefe nişan aldı. Ama hedef çok uzaktaydı; nasıl vuracağını hayal bile edemiyordu.

Üç adım attı ve mızrağı fırlattı. Birkaç metre önünde yere düşmesini

utanarak izledi.

"Bedeninle fırlatıyorsun," dedi birisi sert bir sesle, "zihninle değil!"

Thor, Kibotu'nun kaşları çatık bir halde tepesinde dikildiğini gördü.

Kibotu öne çıktı, sanki kürdan tutuyormuş gibi kolayca bir mızrağı kaldırdı, bir adım attı ve fırlattı. Mızrak, yıldırım hızıyla havaya yükseldi ve hedefi tam ortasından vurdu.

Thor buna inanamadı. Bu savaşçının yanında kendini bir çocuk gibi hissediyordu. Kibotu'nun, kendisini diğer çocuklardan neden ayırdığını merak etti. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bunu ben yapmadım," diye cevapladı Kibotu sertçe. "Mızrak yaptı.

Senin sorunun bu… Silahınla ayrılık yaşıyorsun. Sen ve silahın bir olmalısınız.”

Kibotu, Thor’un eline başka bir mızrak verdi, çocuğun omzunu geriye çekti ve boynunu çevirerek, hedefe bakmasını sağladı. “Gözlerini kapat,” dedi.

Thor da öyle yaptı.

“İleriye adım attığın zaman, mızrağın hedefle buluştuğunu zihin gözünden gör. Mızrağı serbest bırakma. O seni bıraksın.”

Thor odaklandı ve mızrağı, daha öncekilerden çok daha farklı bir şekilde hissetti. Bedeninde dolaşan muazzam bir enerji hissetti. Derin bir nefes aldı.

Gözlerini açtı, birkaç adım attı ve mızrağı fırlattı. Bu sefer çok daha farklı hissettirdi. Daha hafifti. Daha mükemmeldi.

Sonucu öğrenmek için bakmasına bile gerek yoktu. Hissetmişti. Zaten bildiği şeyi gördü: tam on ikiden vurmuştu.

Thor, bir övgü bekleyerek Kibotu'ya gülümsedi.

Ama adam çoktan arkasını dönmüş ve uzaklaşmıştı. Thor, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Memnun mu olmuştu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı? Ve hala neden kendisini diğerlerinden ayırmış olduğunu da bilmiyordu.

Bir yetenek testinden diğerine geçtikleri eğitimler gün boyu devam etti. Sonunda bir boru sesi duyuldu ve o anda kıyamet koptu. Thor neler olduğunu kavrayamadı, çocuklar eğitim alanında zikzaklar çizerek koşturuyordu ve aniden, elindeki hançerle üzerine doğru gelen Malic'i gördü. Öldürmeye niyetli olduğu yüzünden belliydi. Hançeri kalbine saplamak üzere Thor'un üstüne atladı.

Her şey çok hızlı olmuştu, Thor zamanında tepki gösteremedi. Öldürülmek üzere olduğunu bilerek, kendini hazırladı.

Birdenbire ortaya çıkan Krohn, havaya sıçradı ve dişlerini Malic'in göğsüne geçirdi; hazırlıksız yakalanan

Malic, Krohn'u üstünden atmaya çalışarak geriye doğru sendeledi.

Thor herhangi bir harekette bulunamadan, arkadan saldırıya uğradı ve yere yapıştırıldı, yüzü toprağa gömüldü.

Etrafındaki herkes kendisi gibi yere düşürülürken, neler olduğunu anlamak için ayağa kalkmaya çalıştı. Arkasını döndü ve üzerinde birisinin durduğunu fark etti. Uzak krallıktan gelen garip bir savaşçıydı.

Thor, çalınan borunun ne anlama geldiğini işte o zaman anladı. Eğitim alanı güreşler için açılmıştı. Ama neden Malic bir hançerle saldırmıştı? Diğerlerinin hiçbiri silah kullanmıyordu.

Thor nasıl güreşileceğini hiç öğrenmemişti Koyu kahverengi teni, iri sarı gözleri, kel bir kafası ve kaşlarının üzerinden geçen bir yara izi olan bu genç savaşçı, onu döndürüp, kolunu arkasına doğru kıvırdığında, omzunda yakıcı bir acı hissetti. Savaşçı tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü ve Thor, kolunun kopacağını sandı.

Çığlık atarak, savaşçıdan kurtulmak için mücadele etti.

"TESLİM OL!" diye bağırdı savaşçı.

Ama Thor, öyle hemen teslim olmak istemiyordu.

Kolunun daha fazla bükülemeyeceğini, kırılmak üzere olduğunu düşünürken, birinin koştuğunu ve tekme attığını duydu, ardından

savaşçının, üzerinden çekildiğini hissetti.

Thor, kendisini kurtarana teşekkür etmek için başını kaldırdı, ancak onun Malic olduğunu görünce kafası karıştı.

Malic, Krohn'dan kurtulmuş ve savaşçıyı Thor'un üzerinden atmıştı. Adam yerdeyken kafasının arkasına sert bir tekme attı, sonra hançerini çıkarttı ve savaşçıyı kalbinden bıçakladı.

Göğsünden kan fışkıran savaşçı, dehşetle soluk verdi. Neler olduğuna inanamayan Thor, dehşet içinde oturdu kaldı. Korkunç hissediyordu; her şey öyle çabuk olmuştu ki karşılık verecek vakit bulamamıştı. Eğitimin bu bölümünde silahların kullanılmaması

gerekiyordu. Peki Malic adamı neden öldürmüştü?

Thor olanları tam olarak idrak edemeden, Malic yanına koştu ve kanlı bıçağı avucuna bırakıp kaçtı.

Başka bir boru sesi duyuldu ve Thor'un etrafı kaşlarını çatan savaşçılar tarafından kuşatıldı. Kibotu ve Kolk, yanına gelirken, diğer savaşçılar onlara yol verdi.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı Kibotu. "Benim savaşçılarımdan birini öldürdün! Hem de bir eğitim anında!"

"Ben kimseyi öldürmedim!" diye itiraz etti Thor, elindeki kanlı hançere bakarak. "Ben yapmadım!"

"O halde silah niye senin elinde?" diye sordu Kibotu.

“Malic yaptı!” diye bağırdı Thor.

Diğerleri dönüp, Malic’e bakarken sadece soluk sesleri duyuldu.

Malic, iki savaşçı tarafından sürüklenerek öne çıkarıldı. Etraflarındaki savaşçı sayısı gitgide artarken, Thor ayağa kalktı ve hepsinin kendisine baktığını hissetti.

“Bu adamı ben öldürmedim!” diye yalan söyledi Malic. “Thor’un yaptığını gördüm. Hem zaten elindeki onun hançeri. O adam tarafından saldırıya uğramıştı.”

“O adamın sana saldırdığını inkar mı ediyorsun?” diyerek, Thor’u sıkıştırdı Kibotu.

“Bana saldırdı. Güreşiyorduk. Kolumu kırmak üzereydi.”

“Yani onu bıçakladığını itiraf ediyorsun,” dedi Kibotu.

“Hayır! Yapmadım. Yemin ederim.”

“O halde tekrar soruyorum: silah neden elinde?”

Savaşçılardan biri öne çıktı ve hançeri Thor’un elinden alıp, Kibotu’ya verdi. Kibotu hançeri inceledi ve sonra Kolk’a teslim etti.

Kolk, hançeri ışığa doğru tutarak inceledi. Sertçe başını salladı. “Bu, Thor’un hançeri,” diye doğruladı.

“Ama onu ben öldürmedim!” diyerek kendini savundu Thor. “Malic bunu planladı!”

Kibotu’nun bakışları Thor ve Malic arasında gezindi. “Biriniz yalan söylüyor. Katilin cezalandırılması

gerekiyor. Bu adada, tepegözlerin her şeyin belirleyicisi olduğuna dair bir inanç var. Her kim onlarla karşılaşır ve yaşarsa masum olan odur. Ölen kim olursa, kader suçluya karar verir.”

Kibotu öne çıktı ve içini çekti. “İkiniz de Tepegözle savaşacaksınız. Kim yaşarsa, masum odur. Kim ölürse, onun için yapılacak bir şey yok. Kanın öcü kanla alınır!”

Thor yutkundu. Tepegöz mü? Masum olsa bile, böyle bir canavarla karşı karşıya gelmeyi hayal bile edemiyordu. Arkasından kabaca yakalandığını ve bileklerinin sıkıca bağlandığını hissetti. Malic de öyle. Arkadan itildiler ve peşlerinden gelen bir grup savaşçıyla birlikte dağdan inmeye başladılar. Krohn

da yanından ayrılmayı reddederek Thor'la birlikte yürüyordu.

Giderlerken, ikinci güneş batmaya başladı ve Thor, altlarında yayılan adayı görebiliyordu. Gökyüzü, kırmızı ve morun güzel tonlarıyla kaplıydı. Altlarında, dağın dibinde, düzinelerce mağara vardı.

Zemini sarsan bir kükreme duydu ve direk olarak canavarın inine yönlendirildiğini anladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Kendrick'in hapse atıldığını ve idam edileceğini duyduğundan beri, başka hiçbir şey düşünmesi mümkün olmadan, kalenin koridorlarında büyük bir endişeyle koşturdu. Gareth, çok ileri geçmişti. Gwen, boş boş oturamazdı. Çok çaresiz hissediyordu; yapabileceği bir şey olmalıydı ve bunu bulacaktı.

Taş merdivenleri hızla aşarak, kalenin derinliklerine indi. Hizmetçi katını bile geçti ve birkaç kat daha indikten sonra nihayet geniş bir demir kapıya ulaştı. Hiç vakit kaybetmedi ve kapıyı yumrukladı.

Nefes nefese bekledi, kalbi hızla çarpıyordu ve nihayet birkaç gardiyan kapıyı açtı. Bir tanesi karanlığa doğru elindeki meşaleyi kaldırdı.

"Leydim," dedi ortada duran gardiyan.

"Kralın kızı mı?" diye sordu diğeri.

"Önceki kralın," diye düzeltti bir diğeri.

"Şimdi ve daima kral olacak adamın," diye düzeltti Gwen sertçe, öne çıkarak.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu bir tanesi, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle. "Burası bir leydi için uygun değil."

"Abimi görmem gerek. Kendrick'i."

Telaşlanan gardiyanlar birbirlerine baktı.

"Üzgünüm Leydim, ama Kendrick ziyaretçi kabul edemez. Kralın kesin emri var."

Gwen, gardiyana sertçe baktı. Abisini görmeye kararlıydı ve içinin bir güçle dolduğunu hissetti. Babasının gücüyle. "Yüzüme bakın," dedi. "Çocukluğumdan beri beni tanıyorsunuz. Sizi hayatım boyunca babama olan sadık hizmetinizle tanıdım."

Başgardiyanın yüzü yumuşadı. "Bu doğru, Leydim."

"Sizce babam, kendi abimi, Kendrick'i görmeme engel olur muydu?"

Adam düşünürken gözlerini kırpıştırdı. "Babanız size hiçbir şey için

engel olmazdı," dedi. "Onun kalbinde sonsuz bir yeriniz vardı. Babanızın değişmez kuralı, Gwendolyn ne isterse onu alırdı."

Gwen başını salladı. "Gördünüz mü?" dedi. "Şimdi geçmeme izin verin."

"Ancak," dedi gardiyan, önünü keserek. "Babanızın, katilinin ziyaret edilmesinden hoşlanacağından da şüpheliyim."

Gwen öfkeyle soludu. "Yazıklar olsun size," dedi sertçe. "Kendrick'i çok daha uzun süredir tanıyorsunuz. Babamı ondan daha çok seven biri olmadığını biliyorsunuz. Gerçekten de babamın ölümünde bir parmağı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Gwen, gardiyanın düşündüğünü görebiliyordu. Sonunda boyun eğdi. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Hayır, düşünmüyorum."

"Yeter," dedi Gwen. "Şimdi kenara çekilin ve geçmeme izin verin. Bu saçmalık yeter. Buraya abimi görmek için geldim ve onu göreceğim," dedi kendini de şaşırtan güçlü bir ses tonuyla. Bu bir emirdi ve şüpheye yer bırakmıyordu.

Gardiyan sadece bir an için tereddüt etti, sonra diğer gardiyanlara işaret etti, başını eğdi ve kenara çekildi. Kapıyı genişçe açtı ve Gwen içeri girdikten sonra, arkasından çarparak kapattı.

"Beni takip edin ve çabuk olun, Leydim," dedi adam. "Bu yerde bir sürü

casus var. Burada çok fazla durmanıza izin veremem. Eğer yakalanırsam, zindana girecek olan ben olurum.”

Gwen, hızlı adımlarla yürüyen gardiyanı takip etti. Hücreleri birbiri ardına geçerken, meşalelerle aydınlatılmış loş koridorda ayak sesleri yankılandı. Çok uzun süredir orada bulunan mahkumların, parmaklıkların ardındaki sapkın ve şeytani yüzlerini gördü. Önlerinden geçerken, bazıları beğeniyle ıslık çaldı. Gwen, onlara bakmamaya çalışarak, hızını iki katına çıkardı.

Nihayet birkaç koridoru daha döndükten sonra, gardiyan, koridorun solunda tek başına duran bir hücreyi

gösterdi. Gwen'in arkasında durarak beklemeye başladı.

"Bizi yalnız bırak," dedi Gwen.

Gardiyan bir an için tereddüt ederek Gwen'e baktı, ardından arkasını dönüp gitti.

Kalbi hızla çarpan Gwen, hücreye biraz daha yaklaşarak parmaklıklardan içeri baktı. Sonunda, solgun yüzünde bir gülümseme olan Kendrick ortaya çıktı.

"Kardeşim." Parmaklıkların arasından uzandı ve Gwen'in elini tuttu.

Abisinin yüzü aydınlandığında, onu görmek, hala hayatta ve iyi olduğunu öğrenmek o kadar iyi hissettirdi ki Gwen de gülümsedi. Kendrick'in burada, böyle küçük düşürücü bir durumda olduğunu görmek kalbini kırdı. Abisi

haksızlığa uğramıştı. Ama yine de yüzünde hala kendisine özgü asil ve şefkatli gülümsemesi vardı. O, tanıdığı en iyi adamdı.

"Kardeşim," diye tekrarladı Kendrick. "Buraya gelerek bana büyük bir iyilik yaptın."

"İyiliği kendime yaptım," diye cevapladı Gwen. "Seni görmek bir onurdur. Daha erken gelemediğim için özür dilerim."

"Buraya gelmeyi başarabilmene şaşırdım," dedi Kendrick, iki eliyle kardeşininkini tutarak. Sesi güçsüz çıkıyordu. Gwen, gömleğinin içine uzandı ve abisi için sakladığı sürprizleri ortaya çıkardı. Getirdiği şeyi

parmaklıkların arasından uzattı ve abisinin meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

"Kurutulmuş geyik eti," diye açıkladı Gwen. "En sevdiğin. Seni güçlendirmeye yetecek kadar."

Kendrick, eti kaptı ve hemen bir ısırık aldı. Açlıktan ölüyordu.

Gwen cebine uzanıp küçük bir matara çıkardı ve Kendrick, içindeki suyu içti. Ardından belinden küçük bir kese çıkardı. "Tatlı bir şeyler yemeni istedim," dedi gülümseyerek. "Ballı kek. Kendim yaptım."

Kendrick'in gözleri doldu. "Babamızı onurlandırıyorsun. Onu öldürmediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu umutsuzca.

Gwen başını salladı. “Elbette. Aksi halde burada olmazdım.”

Kendrick de başını sallayarak karşılı verdi. Onu böyle görmek, Gwen’i neredeyse ağlatacaktı; Gareth’a öncekinden çok daha fazla kızmasına neden oldu. “Gareth bizi bir tehdit olarak görüyor,” dedi. “Bu yüzden buradasın.”

“O her zaman böyleydi,” dedi Kendrick. “Hayatı boyunca arzuladığı tek şey babamızın tahtıydı. Eğer bu cinayetle bir ilgisi yoksa, neden çevresindeki herkesi tehdit olarak görüyor?”

Gwen, manidar bir şekilde abisine baktı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Sonuçta, bundan kazançlı çıkacak olan başka kim var?”

“Ama bunu kanıtlamak zorundasın. Cinayet silahını bulman gerek,” dedi Kendrick. “Onu öldürmek için kullanılan hançeri. Kaybolan hançeri. Bu cinayetin kilit noktası o hançer.”

“Nereye bakmam gerektiğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Gwen.

Kendrick, hayal kırıklığıyla başını salladı. “Gareth muhtemelen ondan kurtulmuştur,” diye cevapladı. “Ve o hançer olmadan, bir şeyi kanıtlamak çok zor olacak. Ve onlar bir şeyleri kanıtlayana kadar, idamıma kadar burada kalabilirim.”

Bunu düşünmek Gwen’in kalbini kırdı ve Gwen, tüm bedeninin

ürperdiğini hissetti. “Buna izin vermeyeceğim!” diye haykırdı. “Onu durdurmak için bir yol bulacağım. Sana söz veriyorum. Bulacağım.”

Kendrick başını salladı. “Keşke iyimserliğini seninle paylaşabilseydim, ancak hayal edebileceğinden çok daha büyük güçlerle karşı karşıyasın. Babamın ölümünü örtbas etmek için kurulmuş bir komplo var ve kollarının çok derinlere uzandığından eminim. Attığın adımlara dikkat et. Gareth’ın kötülüğünü hafife alma. Bir ejderhayla karşı karşıya olduğunu unutma”

“Ejderha mı?” diye sordu Gwen.

“Bu dünyada çok çeşitli ejderhalar vardır. Erkeklerin şeytani

gülümsemeleri, en vahşi ejderhadan bile zararlı olabilir.”

Gwen, abisinin söylediklerini düşünerek içini çekti. Onun haklı olduğunu biliyordu. “Seni buradan çıkarmanın bir yolu olmalı, bize yardım edebilecek birisi olmalı.”

Abisi hayır dercesine başını sallarken, Gwen’in aklına aniden bir fikir geldi. “Annem,” dedi, o kelimeyi sadece söylemekten bile korkarak. Gareth’dan daha çok nefret ettiği biri varsa, o da annesiydi ve babasının ölümünün neden olduğu en iyi şey, annesinin donuklaşmış haliydi. Annesini bir daha görmeyeceğine dair yemin etmişti ve onunla konuşmayı düşünmek

bile midesini bulandırıyordu. Ama Kendrick için bunu yapacaktı.

"Onun nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum," dedi Kendrick. "Babamız öldüğünden beri konuşması bile mümkün olmadı. Hem zaten konuşuyor olsa bile, Gareth şimdi bir kral. Annen artık kraliçe değil. Eğer onun üzerinde herhangi bir etkisi vardıysa bile sona ermiştir."

"Ama sadece günler önce kraliçeydi," diye karşılık verdi Gwen. "Birçok insan hala onun emirlerini yerine getirmek zorunda, ondan korkuyorlar ve ona saygı duyuyorlar. İsteklerine boyun eğeceklerdir, özellikle de babamıza sadık olanlar."

Kendrick başını salladı. “Bir şansımız olduğunu kabul etmek zorundayım.” Gwen’in ellerini, kendi elleri arasına aldı. “Ne olursa olsun, babamızın, seni bir sonraki hükümdar olarak seçme konusunda haklı olduğunu bilmeni istiyorum. Daha önce anlayamamıştım, ama şimdi anlıyorum. O her zaman haklı olmuştur.”

Gwen, abisine baktı, yüreği minnetle doldu.

“Ayrıca seni sevdiğimi de bilmeni istiyorum,” dedi Kendrick.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Gwen, gözleri yaşararak. “Şunu bil, burada ölmene izin vermeyeceğim. Önce benim ölmem gerekse bile…”

ON ALTINCI BÖLÜM

Günbatımı, gökyüzünü kırmızının milyonlarca tonuyla aydınlatırken, Thor, tepegözün mağarasına doğru giden dağı inmeye devam etti. Sanki kendi ölümüne, cehennemin derinliklerine götürülüyormuş gibi hissetti.

Güvenli bir mesafeden kendilerini takip eden Lejyon üyeleri ve yanındaki Malic'le birlikte yürüdü. İkisi de hala bağlıydı. Krohn da yanındaydı. Mağaranın içinde gizlenmiş olan canavarın bağırışları gitgide yükseliyordu. Ayaklarının altındaki toprak titredi ve Thor, bu canavarın öfkesini sadece hayal edebildi.

Thor, başka hiç kimseye yer bırakmayan bir tutkuyla Malic'ten nefret ediyordu. Onun yüzünden haksız yere suçlanmış ve bu duruma, olası ölümüne sürüklenmişti. Tepegöz efsanesinin doğru olması için ve sadece suçlu olanın öldürülmesi için dua etti.

Eğitim alanında Malic'in, kendisini nasıl öldürmeye çalıştığını tekrar düşündü. Ne olmuş olduğunu veya nedenini hala anlamıyordu.

"Ölümümüze gönderilmeden önce," dedi Malic'e, yan yana yürürlerken, "bana tek bir şeyi söyle. Bunu neden yaptın? Neden beni öldürmeye çalıştın? Ve başarısız olduğun zaman, neden öbür adamı öldürdün?"

Malic yürümeye devam etti ve ölümüne doğru götürülmesine rağmen sanki bundan zevk alıyormuş gibi, Thor'u şaşırtarak gülümsedi. Bu çocuk gerçekten hastaydı.

"Senden hiç hoşlanmadım," dedi Malic. "Seninle tanıştığım andan beri. Ama nedeni bu değildi. Seni öldürmem için cömert bir ödeme yapıldı."

Thor dehşete düştü. "Ödeme mi?"

"Çok zengin düşmanların var. Halihazırda kendi yapmak istediğim bir şeyi yapmamı istedikleri için ödemeyi memnuniyetle kabul ettim."

"O zaman neden o adamı öldürdün?" diye sordu Thor. "Onun benimle ne ilgisi var?"

“Seni öldürme fırsatını kaçırdığım zaman,” dedi Malic, “en iyisinin onu öldürmek ve suçu senin üstüne atmak olduğunu düşündüm. Sonra savaşçılar seni öldürecekti ve beni bu sorundan kurtaracaklardı.”

Thor kaşlarını çattı. “Eh, bu pek de işe yaramadı, değil mi?”

“Tepegözün elinden öleceksin,” dedi Malic.

“Sen de öyle,” diye karşılık verdi Thor.

Malic omuzlarını silkti. “Herkes bir gün ölmek zorunda,” dedikten sonra sustu.

Thor onu anlayamıyordu, yaşama karşı gerçekten ilgisiz görünüyordu. Onun bu hale gelmesine neden olan şeyi

merak etti. “Ölmeden önce bir şeye daha cevap ver,” diye sıkıştırdı Thor. “Sana ödemeyi kim yaptı? Düşmanlarım kim?”

Malic sessizce yürümeye devam etti. Konuşmakla işi bitmişti.

“Pekala,” diyerek konuşmayı sonuçlandırdı Thor, “Umarım memnunsundur. Şimdi ikimizi de öldürteceksin.”

“Hayır,” dedi Malic. “Efsanelere ve masallara inanmam. Canavar beni öldüremez. Herhangi bir canavardan daha güçlüyüm. Sadece birimizi öldürecek. Ve bu sen olacaksın.”

Thor, ölçüsüz bir nefretle Malic’e baktı. “Elimden gelse seni şimdi öldürürdüm.”

Malic gülümsedi. “O halde ikimizin de bağlı olması çok kötü.”

Gökyüzü kararırken ve canavarın haykırışları giderek yükselirken, sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

“Seni sevdim,” dedi Malic, Thor’u şaşırtarak. “Başka bir hayatta, arkadaş olabilirdik.”

Thor, duyduklarına inanamayarak Malic’e baktı. “Sen hastasın. Seni anlamıyorum. Benden nefret ettiğini söylemiştin. Biz asla arkadaş olamayız. Ben yalancılarla ya da katillerle arkadaş olmam.”

Malic başını arkaya atarak yüksek sesle güldü. “Dünya, yalan söylemek ve öldürmekten ibarettir,” diye cevapladı. “En azından ben bunu itiraf edecek kadar

cesurum. Geri kalan herkes bunu bir maske arkasına gizler.”

Tepegözün mağarasına gitgide daha da yaklaşarak, yürümeye devam ettiler. Gökyüzü, sanki yanıyormuş gibi parlak bir kırmızıya dönüşmüştü. Thor, sanki cehennemin merkezine gidiyormuş gibi hissetmesine engel olamıyordu.

Sonunda dağın eteklerine vardılar, mağara neredeyse otuz metre önlerindeydi. İki savaşçı arkalarına geçip, ellerindeki ipleri çözerken durup beklediler. Ardından savaşçılar arkalarını döndüler ve Lejyon üyelerinden oluşan büyük kalabalığın güvenli bir mesafeden izlediği yokuşun yukarısına koştular.

Thor ve Malic birbirlerine baktılar, sonra Thor döndü ve büyük mağaraya doğru cesaretle ilerledi. Malic de onu takip etti. Thor eğer ölecekse, bunu cesur bir şekilde yapacaktı.

Yanında hırlayarak yürüyen Krohn'a, "Geri dön!" diye emretti. Ancak Krohn, sahibinin yanından ayrılmayı reddetti.

Thor'un durmak istemesine neden olacak kadar şiddetli bir kükreme sesi daha geldi. Yanındaki Malic, sanki canavarla karşılaşacağı için mutluymuş gibi gülümseyerek, rahat bir şekilde yürümeye devam etti. Belki de ölümüyle buluşacağı için mutludur, diye düşündü Thor. Çocuk intihara meyilli gibi görünüyordu.

Mağaraya yaklaşırlarken, Thor'un aklından binlerce düşünce geçiyordu. Girişi çok yüksekti, neredeyse otuz metre kadardı. Bu hiç de iyiye alamet değildi. Thor, böyle bir şeyin içinde yaşayan canavarın boyutunu merak etti. Bu anların, yeryüzünde geçireceği son anlar olup olmadığını, bu adada, bu mağaranın içinde ölüp ölmeyeceğini merak etti. Hepsi Malic'in yüzündendi, işlemediği bir suç yüzündendi. Kaderi hakkında söylenenlerin yanlış olup olmadığını merak etti. Sonuçta, Argon bunu, tepegözle yapacağı karşılaşmayı görmemişti ya da onu bu konuda uyarmamıştı. Ve Thor'un kendisi de görmemişti. Güçleri düşündüğü kadar kuvvetli değil miydi? Tüm bunlar böyle

mi sona erecekti? Yoksa bir şekilde kaderi mi değişmişti?

Yola çıkmış olduğu andan beri ilk defa, geri dönemeyebileceği fikrine kapıldı. Nedense Gwendolyn'i düşündü. Onun beklediğini ama kendisinin hiç geri dönemeyeceğini düşündü. Bu, kalbini kırdı.

Düşüncelerini tamamlayamadan, mağaradan dışarıya şimdiye kadar görmüş olduğu en büyük canavar çıktı. Tepegöz, inanılmaz bir şekilde, otuz metrelik yüksekliğe rağmen başını eğerek üç büyük adım attı ve dışarı çıktığında gerçek boyutu gözleri önüne serildi. O kadar kocamandı ki sanki bir dağa bakıyorlarmış gibiydi.

Adım atarken, toprak sallandı. Başını geriye doğru atarak kükredi ve Thor, kulak zarları patlayacakmış gibi hissetti. Tüm bedeni korkudan donmuştu. Sonunda, Malic de aynı haldeydi. Elinde gevşekçe duran kılıcıyla birlikte, ağzı açık bir halde yukarıya bakıyordu. Krohn korkusuzca hırladı.

Tepegöz elli metre boyunda olmalıydı. Bir filden çok daha geniş ve şişmandı, kaslarının üzerindeki gri derisi dalgalanıyor, tek gözü çılgınca açılıp kapanıyordu. Her biri Thor'un boyutunda olan iki büyük dişi vardı. Canavar, başını geriye atarak tekrar kükredi. Yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı ve Thor ile Malic'in üzerine doğru hızla indirdi.

Thor tam zamanında kenara kaçtı. Canavarın yumruğu toprağa çarptı ve toprağı sarsarak Thor'un sendelemesine neden oldu. Yerde büyük bir krater açılmıştı. Malic de zar zor kaçmayı başardı.

Thor, elindeki kısa kılıca, belindeki sapana baktı ve bu yaratıkla nasıl mücadele edebileceğini merak etti. Bu canavarın yanında bir leke gibi görünüyordu; kılıcıyla yaratığın derisini delebileceğinden bile şüpheliydi. Bu şeyi öldürmeye çalışmak için bir ordu ve büyük bir cephane gerekirdi.

Malic, tedbiri bir kenara attı. Kılıcını havaya kaldırdı ve bir savaş çığlığı atarak, yaratığı bacağından yaralama niyetiyle üzerine atıldı. Ama

yanına bile yaklaşamadı; yaratık Malic'i bir sinek gibi savuşturdu ve Malic, havaya uçarak sertçe yere düştü.

Canavar, Thor'a döndü ve yeri titreterek üzerine doğru koştu. Korkudan donup kalan Thor kıpırdayamadı. Arkasını dönüp koşmak istiyordu, fakat yerinde durmak için kendini zorladı. Kendisini izleyen birçok göz vardı; Lejyondaki kardeşlerini hayal kırıklığına uğratamazdı. Eğitmenlerinin öğrettiği bir şeyi hatırladı: korkuyu hissetmek de bir sorun yoktu ama ona teslim olamazdınız. Bu, bir savaşçı kuralıydı.

Bu yüzden, kendini güçlü olmaya zorladı. Kılıcını çekti, ileriye doğru birkaç adım attı ve canavarın baldırına saldırdı. Düzgün bir vuruştu.

Ama canavarın derisi o kadar kalındı ki, kılıç neredeyse sekerek, Thor'un elinden düştü. Bir taşa vurmak gibiydi. Thor, kılıcını tekrar eline almak için hızla koştu. Öfkelenen yaratık büyük yumruğunu Thor'a doğru salladı; Thor başını eğmeyi başardı ve fırsatı kullandı. İleriye fırlayarak kılıcını havaya kaldırdı ve canavarın en küçük ayak parmağına sapladı.

Parmağından kanlar fışkırırken, canavar çığlık attı. Thor'u derinden sarsan korkunç bir sesti, öyle ki Thor, neredeyse asla saldırmamış olmayı diliyordu.

Canavar, Thor'un düşündüğünden çok daha hızlıydı. Thor tepki gösteremeden, tek elini tekrar indirdi ve

bu sefer Thor'u yakalayıp havaya kaldırdı. Öyle çok sıkıyordu ki, Thor neredeyse nefes alamıyordu.

Canavar, Thor'u olabilecek en yükseğe kaldırdı.

Aşağıda duran Krohn hırladı ve tepegöze saldırdı. Dişlerini yaratığın ayak parmaklarına geçirdi ve Thor'u serbest bırakıncaya kadar salladı.

Havaya fırladığını hisseden Thor, yere sert bir iniş yaptı ve birkaç kez yuvarlanarak soluğu kesildi.

Canavar tekrar kükredi ve tam zamanında kaçan Krohn'u yakalamak üzere yere uzandı. Ardından, ayak parmağındaki kılıcı bir kürdan gibi çekip çıkardı ve tek eliyle ikiye böldü.

Yerde yatarken, canavarın, üzerine doğru gelmesini seyreden Thor, öleceğinde emindi.

Ama sonra canavar onu şaşırttı. Durdu ve dönüp, Malic'e baktı. Tek bir hamlede Malic'i yakaladı ve havaya kaldırıp, Thor'u sıkmış olduğundan çok daha güçlü bir şekilde sıktı. Thor, avazı çıktığı kadar bağıran Malic'in kaburgalarının kırıldığını duyabiliyordu.

Canavar, bundan zevk alıyormuş gibi, Malic'i yüzüne yaklaştırdı. Malic kıvranıp durdu, ama bir faydası olmadı.

Canavar sivri dişlerini ortaya çıkararak aniden ağzını açtı ve Malic'i kendine yaklaştırdı. Daha sonra ilk olarak Malic'in yüzünü ağzına soktu. Çocuğun kafasını koparark, kıtır kıtır

yedi. Kan bir sel gibi fışkırıyordu. Her şey öyle çabuk olmuştu ki, Thor neye şahit olduğunu tam olarak anlayamadı.

Tepegöz, Malic'in bedeninden geriye kalanları yere fırlattı. Ardından durdu ve Thor'a baktı.

Thor'un kalbi göğsünde hızla çarptı. Efsanenin doğru olması için, canavarın sadece suçluyu öldürüyor olması için dua etti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, canavar yavaşça arkasını döndü ve mağarasına doğru yürüdü. Thor, kabusun sona ermiş olduğunu anlamaya başlayarak, nefesini tuttu.

Buna inanamıyordu. Kardeşlerinin gözü önünde davası görülmüştü ve aklanmıştı. Yaşayacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gareth, düşüncelerini toplamaya, yalnız kalmaya ve neden Kral olmak istediğini hatırlamaya ihtiyacı olduğu için taht odasına doğru yavaşça yürüdü. Kubbeli tavanıyla taş duvarları ve zemini olan geniş odaya girdi. Babasının birçok kez yürümüş olduğu yoldan yavaşça geçerken, aklı binlerce düşünceyle doluydu.

Odanın ortasına gelince durdu ve dondu kaldı.

Gecenin yarısında, tahtı ters çevrilmişti. Daha da şaşırtıcı olan ise birisinin oturuyor olmasıydı. *Onun* tahtında.

Bir vücudun hatlarını görebiliyordu. Bir kralın tahtına oturabilecek kadar küstah olanın kim olduğunu merak ederek, öfkeden deliye döndü. Aynı zamanda tahtı döndürmeyi nasıl başarmış olduklarına şaşırdı, bu eski koltuk neredeyse bin yıldır yerine kök salmıştı.

Davetsiz misafiriyle yüzleşmeye hazır olan Gareth, tahta doğru hızla yürüdü.

Basamaklara ulaştığında, taht aniden Gareth'ı şaşırtarak kendi etrafında döndü. Üstünde, kınayarak kendisine bakan babası oturuyordu.

Gareth, sanki göğsünden bıçaklanmış gibi hissederek, nefes nefese, kıpırdamadan durdu. Ayakları sanki yere

yapışmıştı; merdivenleri çıkmak için hareket etmelerini sağlayamadı. Sonuçta, bu, babasının tahtıydı. Ve şuanda üstünde babası oturuyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

"Kanımın mesuliyeti senin ellerinde," diye duyurdu babası. "Bu, asla kaçamayacağın bir yük... Kanın öcü kanla alınacak."

Gareth gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini açtığında, taht boştu. Neler olduğunu merak ederek, nefes nefese kalmış bir halde etrafına bakındı. Havada asılı kalan bir varlığı hissetti, ancak babası görünürlerde yoktu.

Bacakları titreyen Gareth, tahta ulaşıncaya kadar fildişi basamakları teker teker çıktı. Arkasına yaslanmaya

korkarak, yavaşça oturdu ve boş odaya baktı.

Aniden, ellerinde, kollarında, bacaklarında ve hatta başının arkasında korkunç bir ağrı hissetti. Aşağıya baktı ve tahtın dikenlerle kaplı olduğunu gördü. Dikenler her geçen saniye biraz daha büyüyor ve durdurulamaz bir sarmaşık gibi Gareth'ın etrafını sarıyorlardı. Tüm bedeni kanla kaplanıncaya kadar, çılgınca büyüyen dikenler onu sarmaya devam etti. Karşı koymaya çalışarak arkasına yaslandı ve acıdan çığlık attı, ta ki dikenler yükselip, ağzını da sarana kadar.

Gareth, çığlık atarak uyandı.

Şafağın solgun ışığında yatağından dışarıya fırladı ve zar zor nefes alarak

odasını adımladı. En uzaktaki duvara doğru yürüdü ve elini soğuk taşa dayayarak eğildi.

Her şey gerçek gibiydi. Neredeyse babasını görmeyi bekleyerek, odada gözlerini gezdirdi.

Ama babası orada değildi. Yalnızdı.

Gareth, ele geçirilmiş gibi hissetti. Babasının ruhu tarafından asla rahat bırakılmayacağına dair korkunç bir hisse kapıldı.

Cevaplara ihtiyacı vardı. Geleceğini ve tüm bunların nasıl biteceğini bilmek zorundaydı.

Aklına bir fikir gelinceye kadar volta attı. Cadı.

Elbette. O neler olacağını bilirdi.

Odanın karşısına koştu ve sadece, tacıyla pelerinini takmak ve onsuz asla bir yere gitmediği asasını almak için durdu. Cevaplara ihtiyacı vardı—en kısa zamanda.

*

Gareth, peşini bırakmayan karanlık düşüncelerden kurtulmaya çalışarak, Karanlık Orman'ın derinliklerine doğru giden yolda hızla yürüdü. Rüyasından beri zihni hızla çalışıyordu ve kalenin hiçbir yerinde soluklanamamıştı. Baktığı her yerde babasıyla ilgili başka bir hatıra görüyordu, bir oğul olarak ve şimdi de bir Kral olarak ne kadar başarısız olduğuna dair sessiz bir azar

işitiyordu. Kalenin, büyük bir mezar, hayaletler için bir anıt olduğunu ve bir gün kendisini de gömeceğini giderek daha çok hissediyordu.

Kanın öcü kanla alınacak.

Rüyayı tekrar tekrar yaşarken, babasının sesi kulaklarında çınladı.

Hanedan Kılıcı'nı kaldırma konusundaki başarısızlığını düşünürken, belki de her şeye rağmen, Kral olmanın kaderinde *asla* olmadığı fikri aklına geldi.

Çöldeki bir adamın suya ihtiyaç duyması gibi, bir kehanete ihtiyacı vardı. İlk ziyaretinde, cadı, geleceğini görmüştü; istediği cevaplar ondaydı, cadı, kaderinin ne olduğunu dürüstçe

söylerdi. Gareth, öğrenene kadar rahat edemezdi.

Gareth, kararan havayı ve aniden yağmaya başlayan yaz yağmurunu görmezden gelerek, orman yolunda yürümeye devam etti. Geri dönüş yolunu hatırlamaya çalışarak, Karanlık Orman'a giden yollarda zikzaklar çizerek ilerledi. Buraya bir daha geri dönmemeyi ümit etmişti ve kendini bu kadar kısa bir zamanda tekrar burada bulması kötü bir sürpriz olmuştu.

Hava biraz daha soğudu ve Gareth, kötü bir enerjinin yaklaştığını hissetti. Bunun, ormanla ilgisi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Buradan bile, o şeyin bir balçık gibi tenine sızdığını, havada asılı durduğunu hissedebiliyordu.

Gür ağaç yığınlarının arasından aceleyle yürürken, onu gördü: karşısındaki açıklıkta cadının küçük kulübesi duruyordu. Açık alanın etrafındaki ağaçlar bile diğerlerinden ayırt edilebilirdi; doğal olmayan şekillerde kıvrılmışlardı ve kenarlarda her biri farklı yöne bakan üç kırmızı ağaç vardı.

Gareth, açıklığı geçerek cadının kulübesine doğru hızla yürüdü ve kapıya ulaştığında pirinç tokmağı kaldırıp birkaç kez vurdu. Yağmurun altında sırılsıklam olarak, uzun bir süre boşu boşuna bekledi. Sabah olmasına rağmen, gökyüzü neredeyse gece kadar kararmıştı.

Gareth, tokmağı defalarca vurmaya devam etti. “AÇ ŞU KAPIYI!” diye bağırdı.

Cadının buradan gitmiş olma ihtimalini düşünerek panik oldu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledi ve tam arkasını dönüp gitmek üzereyken kapı aniden açıldı.

Gareth, kafasını uzatıp içeriye baktı.

Karanlıktan başka hiçbir şey göremedi, sadece evin derinliklerinden gelen soluk bir mum ışığı vardı. Gareth, kimsenin izlemediğinden emin olmak için ormanı inceledi ve ardından aceleyle içeri girip, kapıyı arkasından çarptı.

İçerisi sessizdi, duyulan tek şey taş çatıya vuran yağmur damlalarının

sesiydi. Gözlerinin karanlığa alışması için zaman kazanarak etrafına baktı. İçerisi o kadar loştu ki, odanın uzak bir köşesinde duran cadıyı zar zor görebildi. Kamburlaşmış bir halde bir şeyle uğraşan cadı, öncekinden daha ürkütücü ve uğursuz görünüyordu. Oda, çürümüş et kokusuyla doluydu. Gareth, zar zor nefes alabiliyordu. Buraya geldiği için neredeyse pişman olmuştu. Bir hata mı yapmıştı?

"Demek," dedi cadı, o kısık ve alaycı sesiyle, "yeni Kralımız ziyarete gelmiş!"

Kendi cümlesiyle heyecanlanarak, kıkırdadı. Gareth, neyin bu kadar komik olduğunu anlayamadı. Kadının

kahkahasından nefret ediyordu. Bu kadınla ilgili her şeyden nefret ediyordu.

"Bazı cevaplar için geldim," dedi Gareth, cadıya doğru bir adım atarak. Kendinden emin bir kral gibi görünmeye çalışıyordu, ancak kendi sesindeki titremeyi duyabiliyordu.

"Neden geldiğini biliyorum, çocuk," diye tısladı cadı. "Sonsuza dek hüküm süreceğine dair güvence istiyorsun. Diğerlerini öldürdüğün gibi öldürülmeyeceğine dair… Başkalarını mahrum ettiğimiz şeyleri her zaman kendimiz için isteriz, değil mi?"

Cadı yavaşça Gareth'a yaklaşırken, uzun bir sessizlik yaşandı. Gareth, ondan kaçması mı yoksa onu azarlaması mı gerektiğini bilmiyordu. Siğillerle kaplı

kırışık yüzünü bir mumla aydınlattı. "Sahip olmadığın şeyi sana veremem," dedi yavaşça, çürümüş dişlerini gözler önüne seren şeytani bir gülümsemeyle.

Gareth, sırtından yukarıya doğru tırmanan bir ürperti hissetti. "'Sahip olmadığın' demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Kaderi, elbette," dedi cadı.

"Ne demek bu?" diye bastırdı Gareth, ısrarcı bir şekilde. "Kral olmanın, benim kaderim olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu dünyada birçok kral var. Krallardan çok daha büyük olanlar da var. Seninkini gölgede bırakacak kadar şanlı kaderleri olanlar."

“Benimkinden daha şanlı mı?” diye sordu Gareth. “Ama ben, Batı Yüzük Krallığı’nın Kralı’yım! İmparatorlukta geriye kalan son özgür toprakların en büyüğünün… Benden daha büyük kim olabilir ki?”

“Thorgrin,” diye yanıtladı cadı, hiç duraksamadan.

Duyduğu isim, Gareth’a bir bıçak gibi saplandı.

“Thorgrin senden çok daha büyük birisi olacak. Tüm MacGil krallarından daha büyük… Bugüne kadar yaşamış olan krallardan çok daha büyük… Ve bir gün, onun önünde eğilecek ve merhamet dileneceksin.”

Cadının bildirisi karşısında, Gareth’ın midesi bulandı. Bunun nasıl

olabileceğini anlayamıyordu? Thor? Yabancı bir çocuk? Sadece bir Lejyon üyesi? Ondan daha mı büyük olacaktı? Elini tek bir sallayışıyla, çocuğu hapse attırıp idam ettirebilirdi. Thor'un ondan daha büyük olması nasıl mümkün olabilirdi?

"O halde kaderimi değiştir!" diye emretti Gareth, çılgınca. "BENİ en büyük yap! Kılıcı BENİM kaldırmamı sağla!"

Cadı başını geriye doğru attı ve kahkahalarla güldü, ta ki Gareth daha fazla dayanamayıncaya kadar.

"O kılıcın ağırlığı altında ezilirsin," dedi cadı. "Sen kralsın, şimdilik. Bu yeterli olmalı. Yeterli olmasını sağla. Çünkü sahip olabileceğin tek şey bu...

Ve sahip olduğun şeyi kaybettiğinde, bedelini ödeyeceksin. Kanın öcü kanla alınacak.”

Gareth’ın tüyleri ürperdi. “Eğer krallık sonsuza kadar sürmeyecekse, kral olmanın amacı ne?” diye sordu.

“Eğer sonunda ölüm varsa, yaşamanın amacı ne?” diye cevapladı cadı.

“Ben, senin kralınım!” diye bağırdı Gareth. “SANA EMREDİYORUM! BANA YARDIM ET!”

Kadının aklını başına getirmek için üzerine doğru atıldı, ancak kadına uzandığında, havadan başka hiçbir şey tutamadığını hissetti.

Gareth, etrafında dönerek, kulübeyi inceledi, ama içerisi boştu.

Sendeleyerek kulübeden dışarıya fırladı ve başından aşağıya inen buz gibi suların altında sırılsıklam oldu. Yağmuru memnuniyetle karşıladı. Rüyalarını, bu görüşmeyi ve yapmış olduğu tüm kötülükleri yıkayıp temizlemesini diledi. Artık kral olmak istemiyordu. Sadece hayattan başka bir şans daha istiyordu.

"BABA!" diye haykırdı.

Yağmur sesinden bile daha yüksek çıkan sesi Karanlık Orman'ın içinde yükseldi ve uzaktaki bir kuşun çığlığıyla karşılandı.

*

Gökyüzü karardığında ve bir rüzgâr esmeye başladığında, Godfrey, ikiye

ayrılan yolun Karanlık Orman'a giden kısmını hızla yürüyordu. Ormanın derinliklerine indikçe hava daha da kararda. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu yerdeki kötülüğü hissedebiliyordu. Gökyüzü delinmişçesine yağmur yağarken, her zamankinden daha çok bir içkiye ihtiyaç duydu. Belki de iki.

Ne yapıyor olduğu gerçeğini tam olarak anlamaya başladığında, bir parçası korkar hale geldi. Sonuçta, bu cadıyı bulduğu zaman hoşuna gitmeyen cevaplarla karşılaşırsa ne olacaktı? Gerçekten ne yapabilirdi? Bu cadı tehlikeli miydi? Ve eğer Gareth, onu soru sorarken yakalarsa, Kendrick gibi hapse attırmaz mıydı?

Godfrey, hızını iki katına çıkardı ve küçük bir virajı dönerken başını kaldırdığında, gördüğü şey karşısında şok oldu. Yerinde donup kaldı. Başı öne eğik bir halde mırıldanarak kendisine doğru gelen kişi abisinden başkası değildi: Gareth.

Babasının en iyi kaftanlarından birini giymiş olan Gareth, elindeki asası ve başındaki tacıyla, Karanlık Orman'dan çıkarak, yalnız başına yürüyordu. Onun burada ne işi vardı?

Gareth, bir an sonra başını kaldırdı ve küçük bir çığlık attı, bırakın kardeşini, başka kimseyi görmeyi beklemediği için korkmuştu. "Godfrey!" diye haykırdı. "Burada ne işin var?"

“Aynı şeyi ben de sana sormalıyım,” diye karşılık verdi Godfrey, esrarengiz bir şekilde.

Gareth kaşlarını çattı ve Godfrey, kardeşlere özgü eski rekabetlerinin yeniden alevlendiğini hissetti.

“Bana hiçbir şey soramazsın,” dedi Gareth, alayla. “Sen benim küçük kardeşimsin. Ve ben senin kralınım, tabi unutmadıysan,” dedi en sert sesiyle.

Godfrey, yıllardır içtiği alkol ve tütün yüzünden pürüzlü çıkan sesiyle alaycı bir kahkaha attı. “Sen hiçbir şeyin kralısın,” diye karşılık verdi. “Sen sadece bir domuzsun. Her zaman olduğunla aynı kişisin. Başkalarını kandırabilirsin, ama beni değil. Babamın emirlerine bile hiçbir zaman riayet

etmedim, seninkilere edeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Gareth'ın yüzü mosmor oldu, ama Godfrey, onu gafil avladığını görebiliyordu. Gareth, kardeşini çok iyi tanıyordu ve Godfrey'in hiçbir zaman önünde eğilmeyeceğini biliyordu.

"Sorumu cevaplamadın," dedi Gareth. "Seni buraya getiren nedir?"

Godfrey, Gareth'ın ne kadar gergin göründüğünü fark ederek gülümsedi. Onu yakalamıştı. "Bunu sorman çok komik," diye cevap verdi. "Geçen gün sana ve kötü yardımcın Firth'e rastladığım yürüyüşümü hatırladım. O zaman Karanlık Orman'da ne işin olduğunu hiç düşünmemiştim. İkinizin

romantik bir yürüyüşe çıktığınızı sanmış olmalıyım."

Godfrey derin bir nefes aldı. "Ama babamın cinayetini tekrar düşününce, o günü hatırladım. Ve onu öldürme girişiminde kullanılan zehir şişesini düşünürken, belki de tüm bu yolu daha fazlası için gelmiş olabileceğin aklıma geldi. Belki de yaptığınız hiç de masum bir yürüyüş değildi. Belki de buraya çok daha kötü bir şey için gelmiştin. Babamızı öldürmeye yetecek kadar güçlü bir şey için. Belki de bir cadının hazırladığı bir şey için. Güya, abimiz Kendrick'in odasında bulunanla aynı zehir için," dedi Godfrey, tüm parçaları bir araya getirmeyi başardığı için kendisiyle gurur duyarak.

Her kelimeyi telaffuz ederken, Gareth'ın gözlerini yakından inceledi ve onun, tepkisini gizlemeye çalıştığını gördü, ancak yakalandığı gözlerinden belliydi. Söylemiş olduğu her şey doğruydu.

"Sen paranoyak bir sarhoşsun," diye çıkıştı Gareth. "Her zaman öyleydin. Hayattan hiçbir amacın yok ve bu yüzden başkalarıyla ilgili hayaller kuruyorsun. Bu hayali düşüncelerinle kendini önemli biri yapmaya çalıştığını, ölü babamızın kahramanı olmaya çalıştığını görebiliyorum, ama değilsin. Sen de dışarıdaki halk kadar aşağılıksın. Hatta sen daha da betersin, çünkü daha fazlası olabilme potansiyeline sahiptin. Babam senden nefret ediyordu ve krallıktaki hiç

kimse seni ciddiye almıyordu. Beni, babamın cinayetine ortak etmeye nasıl cüret edersin? Gerçek suikastçı zindanda oturuyor ve tüm krallık bunu biliyor. Ve bir sarhoşun ağzından çıkan saçmalıklar, kimsenin fikrini değiştirmeyecek."

Godfrey, Gareth'ın son derece hevesli çıkan sesinden gergin olduğunu, yakalandığını bildiğini anlayabiliyordu.

"Bir krallığın bir sarhoşun söylediği nelere inanacağını bilsen şaşarsın," dedi Godfrey, gülümseyerek, "özellikle de o sarhoş doğruyu söylüyorsa."

Gareth, kaşlarını çattı. "Eğer Kralına iftira atıyorsan," diyerek tehdit etti, "bunu kanıtlamaya hazır olsan iyi olur. Eğer kanıtlayamazsan, seni de Kendrick'le beraber idam ettiririm."

“Daha kimleri hapse attıracaksın?” diye sordu Godfrey. “Krallığımız benim haklı olduğumu fark edene kadar, daha kaç ruhu ortadan kaldıracaksın?”

Öfkeden kıpkırmızı olan Gareth, Godfrey’in omzuna çarparak yanından hızla geçti ve aceleyle uzaklaştı.

Godfrey, abisi karanlık ormanda gözden kaybolunca kadar arkasından baktı. Artık ikna olmuştu. Ve her zamankinden daha kararlıydı.

Döndü ve uzaktaki bir açıklığa giden yola doğru baktı. Cadının kulübesinin orada olduğunu biliyordu. İhtiyaç duyduğu kanıtı bulmaktan sadece birkaç metre uzaktaydı.

Gökyüzü iyice kararırken, döndü ve kulübeye giden yolda koşmaya başladı.

Sonunda, ağaçların arasından daldı ve açıklığa ulaştı. Kulübenin kapısını çalmak, cadıyla yüzleşmek ve ihtiyaç duyduğu kanıtı elde etmek için kendini hazırladı ve açıklığa hızla daldı.

Ancak adımını atar atmaz donup kaldı. Anlamadı. Daha önce de buraya gelmiş ve kulübeyi görmüştü. Ama şimdi orada dururken, alan tamamen boştu. Ne bir kulübe ne de başka bir yapı vardı. Üçü kırmızı olan eğri büğrü ağaçlarla çevrili alan boştu. Kulübe kayıp mı olmuştu?

Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve açıklık alanı aydınlattı. Godfrey orada durdu ve ne tür karanlık güçlerin devrede olduğunu, abisinin ne tür

kötülükler barındırdığını merak ederek şaşkınlıkla izledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, annesinin odasının önünde durdu. Meşe ağacından yapılmış büyük kapının önünde kolunu kaldırdı ve demir tokmağı tutarken tereddüt etti. Annesini en son görmüş olduğu zamanı ve birbirlerini nasıl tehdit ettiklerini hatırladı. Annesinin, Thor'u görmesini yasaklamasını ve kendisinin de annesini bir daha görmeyeceğine dair ettiği yemini hatırladı. Ne pahasına olursa olsun, her ikisi de kendi dedikleri olsun istemişti. Onlar için her zaman böyle olmuştu. Gwen her zaman babasının kızı olmuştu ve bu da annesinin öfkesini ve kıskançlığını alevlendirmişti.

Gwen, annesini yüzüstü bırakıp gittiği zaman onu bir daha görmeyeceğinden emindi. Kendisini, hoşgörülü ve affedici bir insan olarak görüyordu, fakat aynı zamanda gururluydu. Bu yönden babasına benziyordu. Ve birisi gururunu zedelediği zaman, hiçbir koşul altında onunla bir daha asla konuşmazdı.

Ama yine de işte buradaydı, konuşmak için izin vermesi ve Kendrick'i hapisten kurtarmasına yardım etmesi için annesine yalvarmak üzere, demir tokmağı tutmuş, vurmaya hazırlanıyordu. Kendini bu durumda bulmak, annesiyle konuşmak için kendini aşağılamak zorunda kalmak onu utandırdı, daha da kötüsü, bunu yardıma

ihtiyaç duyduğu için yapıyor olmasıydı. Bu, annesinin kazanmış olduğunu kabul etmek gibiydi. Gwen, parçalara ayrılmış gibi hissetti ve buradan başka herhangi bir yerde olmayı diledi. Eğer Kendrick için olmasaydı, bunu asla yapmazdı.

Annesi ne demiş olursa olsun, Gwen, Thor konusundaki düşüncelerini asla değiştirmezdi. Ve annesinin de bunun peşini asla bırakmayacağını biliyordu.

Ancak, babasının ölümünden beri, annesi gerçekten farklı birine dönüşmüştü. Ona bir şeyler olmuştu. Belki bir inme inmişti ya da psikolojik bir şeydi. O felaket günden beri kimseyle konuşmamıştı, neredeyse donmuş bir haldeydi ve Gwen neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Belki de

annesinin, onunla konuşması mümkün bile olmayacaktı. Belki de bunların hepsi tamamen zaman kaybıydı.

Gwen, annesi için üzülmesi gerektiğini biliyordu, fakat bu mümkün değildi. Annesinin yeni durumu onun işine yaramıştı; sonunda onun yarattığı sıkıntılardan kurtulmuştu, kindarlığının korkusuyla yaşamak zorunda değildi. Bu olaydan önce, Thor'u bir daha görmemesi ve bir ahmakla evlenmesi için baskı göreceğinden emindi. Babasının ölümünün, annesini bütünüyle değiştirip değiştirmediğini merak etti.

Gwen derin bir nefes aldı ve sadece zindanda çürümekte olan çok sevdiği abisi Kendrick'i düşünerek, tokmağı kapıya indirdi.

Kapıyı tekrar tekrar çaldı ve ses, boş koridorlarda gürültüyle yankılandı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledi ve sonunda bir hizmetçi kapıyı açarak, dikkatle baktı. Hafold'du, çok uzun zamandır annesinin yardımcısı olan yaşlı hemşire. Halka'nın kendisinden bile daha yaşlıydı. Gwen'e, onaylamaz bakışlarla karşılık verdi. Annesine tanıdığı herkesten daha çok sadıktı; birbirlerine çok benziyorlardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Hafold, tersçe.

"Buraya annemi görmeye geldim," diye cevapladı Gwen.

"Peki neden bunu yapmak istiyorsun? Annenin, seni görmek istemediğini biliyorsun. Sen de onu görmek

istemediğini son derece açık bir şekilde belirtmiştin.”

Bu kez onaylamayarak bakan Gwen’di. Bir kez daha, babasını gücünü içinde hissetti ve tüm bu zorbalıklar karşısında, memnuniyetsizliklerini genç nesillere karşı bir silah gibi kullanan otoriter tiplere karşı hiç toleransının kalmadığını fark etti. Bu kadar üstünlük taslama hakkını, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi onaylamama hakkını onlara kim veriyordu?

“Sen beni sorgulayacak konumda değilsin ve ben de kendimi sana açıklamak zorunda değilim,” diye karşılık verdi Gwen, kararlı bir şekilde. “Sen, kraliyet ailesinin bir hizmetçisisin. Unutmuşsundur diye söylüyorum, ben de

kraliyet ailesindenim. Şimdi yolumdan çekil. Buraya annemi görmeye geldim. Sana sormuyorum, sadece söylüyorum.”

Hafold şaşırıp kaldı; bir süre tereddüde düşerek öylece, durdu, ardından yanından hızla geçip giden Gwen’in önünden çekildi.

Gwen, içeriye girdi ve annesinin, odanın en uzak köşesinde oturduğunu gördü. Hala yerde duran kırık satranç taşlarını görebiliyordu, masa da yere devrilmişti. Annesinin, onları bu şekilde bırakmış olmasına şaşırdı. Sonra, muhtemelen bir hatırlatıcı olarak onların öyle kalmasını istediğini fark etti. Belki de Gwen’i cezalandırmak için bir hatırlatıcıydı.

Gwen, annesinin, pencere kenarındaki sarı kadife koltuğunda oturduğunu gördü, güneş yüzüne vuruyordu. Yüzünde makyaj yoktu, hala dünkü kıyafetlerini giyiyordu ve saçları günlerdir yapılmamış gibi görünüyordu. Yüzü daha yaşlı gibiydi, Gwen'in daha önce fark etmemiş olduğu çizgiler kazınmıştı. Suikasttan beri annesinin ne kadar yaşlanmış olduğuna inanamadı, onu zar zor tanıyabildi. Babasının ölümünün onu ne kadar etkilemiş olduğunu görebiliyordu ve hiç istemese de, annesine karşı biraz şefkat hissetti. En azından ortak bir şeyi paylaşmışlardı; babası için hissettikleri sevgi.

"Annen iyi değil," dedi yanına gelen Hafold, sert bir sesle. "Her ne sormaya

geldiysen, onu şimdi rahatsız etmen hiçbir işine yaramaz—”

Gwen arkasını dönerek, “Bizi yalnız bırak,” diye emretti.

Hafold, dehşet içinde kaldı. “Anneni yalnız bırakmayacağım. Benim görevim —”

“Sana bizi yalnız bırakmanı söyledim!” diye bağırdı Gwen, kapıyı göstererek. Her zamankinden çok daha güçlü, daha acımasız hissetti ve neredeyse içinden yükselen, babasının otoriter sesini duyabiliyordu.

Hafold da bu sesi tanımış olmalıydı, karşısındakinin, artık tanıdığı o genç kız olmadığını fark etmiş olmalıydı. Gözleri şaşkınlıktan veya belki de korkudan

kocaman açıldı ve arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

Gwen de arkasından gidip kapıyı kilitledi; söylemek üzere olduğu şeylerin herhangi bir casus tarafından duyulmasını istemiyordu.

Annesinin yanına geri döndü. Hafold ile yaşadıkları atışmaya, kraliçe hiçbir tepki göstermemişti, yerinden bile kımıldamamıştı; oturup, pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu. Gwen, onun bir daha konuşup konuşmayacağını, buraya gelmesinin bir zaman kaybı olup olmadığını merak etti.

Annesinin yanına çömeldi ve uzanarak, nazikçe elini tuttu.

“Anne?” diye sordu, en kibar sesiyle.

Gwen'i hayal kırıklığına uğratarak, hiçbir karşılık gelmedi. Kalbinin parçalandığını hissetti. Nedenini bilmiyordu, ama büyük bir kedere boğuldu. Ve bir şekilde, ilk defa, annesini anlamasının, onu affetmesinin mümkün olabileceğini hissetti.

"Seni seviyorum, anne," dedi. "Yaşanan her şey için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Babasının kaybı yüzünden mi yoksa annesiyle kavga ettikleri zamandan beri bastırmış olduğu ıstırap yüzünden mi ağladığını bilmiyordu. Sebebi ne olursa olsun, şimdi hepsi su yüzüne çıkmıştı ve Gwen hiç durmadan ağladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, hıçkırık seslerinin doldurduğu sessiz odada Gwen'i şaşırtan bir şey oldu. Annesi döndü ve ona baktı. Yüzü ifadesizdi, buz mavisi gözleri kocaman açılmıştı, ancak Gwen o gözlerde bir şeylerin titreştiğini gördü.

"Baban öldü," dedi annesi.

Sözcükler, annesinin ağzından acımasız bir beyan gibi çıkmıştı ve doğru olduklarını bilmesine rağmen, duymak Gwen'e acı verdi.

Gwen yavaşça başını sallayarak, "evet, öldü," diye cevapladı.

"Ve hiçbir şey onu geri getiremez," diye ekledi annesi.

"Hiçbir şey," diyerek katıldı Gwen.

Annesi tekrar pencereye döndü ve içini çekti. “Bu şekilde biteceğini hiç düşünmemiştim,” dedi.

Ve ardından, uzaktan geçen bir buluta bakarak, tekrar sessizleşti.

Onu tekrar kaybetmiş olabileceğinden korkmasına neden olacak kadar uzun bir süre sonra, Gwen uzandı ve annesinin bileğini sıktı.

“Anne,” dedi, elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silerek. “Yardımına ihtiyacım var. Oğlun, Kendrick, zindanda çürüyor. Diğer oğlun Gareth tarafından oraya atıldı. Babamızın cinayetiyle suçlandı. Kendrick’in böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyorsun. İdamı için hazırlanıyor. Bunun olmasına izin vermemelisin.”

Annesinin elini sıkıp, bir cevap bekleyerek yere çömeldi.

Çok uzun bir süre bekledi ve tam umudunu kaybetmek üzereyken, annesinin gözlerinde bir şeyler titreşti.

“Kendrick, benim oğlum değil,” dedi, gökyüzüne bakmaya devam ederek. “O, babanın oğlu. Başka bir kadından...”

“Bu doğru,” dedi Gwen, gergin bir şekilde. “Ama onu kendi oğlun gibi yetiştirdin. Kocan onu oğlu olarak çok sevdi. Bunu biliyorsun. Ve gerçek oğlun olsa da olmasa da, Kendrick seni her zaman bir anne gibi görmüştür. Başka kimsesi yok. Dediğin gibi, babamız öldü. Kendrick’i savunmak sana düşer. Eğer hiçbir şey yapmazsan, bir müdahalede bulunmazsan, ertesi gün

ölmüş olacak, işlemediği bir cinayet yüzünden. Kocanın cinayeti yüzünden… Kendrick'in idamı, kocanın hatırasını lekeleyecek."

Gwen, tüm bunları söyleyebildiği için kendisiyle gurur duydu ve annesinin, söylediği her sözcüğü işittiğini hissetti. Bunları uzun bir sessizlik takip etti.

"Bu toprakları ben yönetmiyorum," dedi annesi. "Ben de artık eski kraliçelerden biriyim sadece. Diğerleri gibi, hiçbir gücüm yok. Bu krallıkta erkekler hükmeder."

"Sen güçsüz *değilsin*," diye ısrar etti Gwen. "Sen, mevcut kralın annesisin. Halkımız tarafından hala sevilen ve yası tutulan, sadece birkaç gün önce ölen eski kralın, kraliçesisin. Tüm yardımcıları ve

danışmanları seni hala dinliyor. Sana güveniyorlar. Babamı sevmelerinden başka bir nedenleri olmasa bile, seni seviyorlar. Senden gelecek bir emir çok önemli olacaktır. Kendrick'in ölmesini engelleyecektir."

Annesi, yüz ifadesi hiç değişmemiş bir halde, dışarıya bakarak oturmaya devam etti. Gwen, onun gözlerine baktı, ancak tüm bunların ne kadarını gerçekten anladığını kestiremiyordu. Her zamanki gibi sert görünüyordu, ama belli ki içinde bir şeyler kırılmıştı.

"Kocanın katilini bulmak istemez misin?" diye sordu Gwen.

Annesi omuzlarını silkti.

"Oğlumun kurallarına karşı gelmek benin haddime değil. Artık Kral o.

Kaderde ne varsa o olur.”

“Yani orada öylece oturacaksın ve masum oğlun ölüme giderken hiçbir şey yapmayacaksın öyle mi?”

Kraliçe yavaşça başını salladı. “Gareth her zaman bildiğini okuyan bir çocuktu. İlk doğan oğlum,” dedi kraliçe. “Tüm günahlarımı taşıdığına inanıyorum. Doğası hiçbir zaman düzeltilemez. Belki de babanı o öldürdü. Belki de öldürmedi. Ama kralların kaderinde öldürülmek vardır. Tahttan indirilmek vardır. Baban bunu biliyordu. Tahta gözünü dikenin almak zorunda olduğu bir risktir bu.”

“Elbette kocam için yas tutuyorum,” diye ekledi. “Ama bu, hükümdarlık yarışıdır.”

Gwen öfkelendi. Annesinin, kararını vermiş olduğunu gördü ve ondan yeninden nefret etti.

Ayağa kalktı ve bu kez onu bir daha asla görmemek için hazırlanarak kaşlarını çattı. Yüzünü hafızasına kaydetmek için son bir kez uzun uzun baktı. Bu, asla unutmak istemediği, asla olmak istemediği bir yüzdü.

"Babamız yukarıdan sana bakıyor ve senden utanıyor," dedi Gwen, sanki babasının sesini yansıtıyormuş gibi hissederek.

Bunun üzerine, arkasını döndü, odanın içinde ilerledi, kapıyı açtı ve çıktıktan sonra arkasından sertçe çarptı. Yankılanan gürültü tüm kaleyi yerinden oynattı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor, diğer Lejyon üyeleri ve Krohn ile birlikte uçurumun tepesindeki derme çatma kamplarında yerde oturuyordu, gürül gürül yanan ateş simsiyah geceyi aydınlatmada pek de işe yaramıyordu. Hepsi tükenmiş bir halde ateşin etrafında toplanmış, hüzünlü bir şekilde alevlere bakıyorlardı. Thor, başını yukarı kaldırdı ve gökyüzünün, kırmızı, sarı ve yeşil renklerdeki binlerce yıldızla ışıl ışıl parladığını gördü. Gece, ateşten çıkan çıtırtılar dışında tamamen sessizdi.

Eğitimlerle geçen bu yorucu günün ardından tükenmiş bir halde, akıbetlerini düşünerek saatlerdir orada

oturuyorlardı. Thor'un da tepegözle yaşadığı çarpışmanın ardından canı yanıyordu. Şimdi kendisine yeni bir saygıyla bakan silah arkadaşlarının gözünde aklandığını hissediyordu. Ancak aynı zamanda sarsılmıştı. Ölmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündü ve hayatın ne kadar gizemli olduğuna milyonuncu kez hayret etti. Daha dün Malic yanlarında oturuyordu; şimdi ise ölmüştü. Nereye gitmişti? Sıradaki kim olabilirdi?

Kolk boğazını temizledi ve bütün çocuklar dönüp ona baktı. Ateşin çevresindeki halkada diğerleriyle birlikte oturmuş, kaşlarını çatarak ateşe bakıyordu. Gözleri irileşmişti ve sanki bir şeyleri son derece canlı bir şekilde

hatırlıyor gibi görünüyordu. Çocuklara, ateşin etrafında fetihler ve geçmişte yaşanan zaferlerle ilgili bir hikaye anlatılacağına dair söz verilmişti. Ancak saatlerdir bekliyorlardı ve hiçbir şey anlatılmamıştı. Thor da boşa beklediklerini düşünmüştü. Ama şimdi Kolk boğazını temizleyince, dinlemek için hazırlanarak yerine iyice yerleşti. Yanındaki Reece, O'Connor, Elden ve ikizler de aynı şeyi yaptı.

"Yirmi güneş döngüsü önce," diye anlatmaya başladı Kolk kasvetli bir sesle, alevlere bakarak. "Birçoğunuz doğmadan önce, ben en büyüğünüzle aynı yaştayken, Kral MacGil hala hayattayken, sadece bir prens olduğu ve yan yana dövüştüğümüz zamanlarda,

bana bu yarayı veren bir savaş oldu," dedi, yanağından çenesine kadar uzanan pürüzlü yarayı göstermek için başını çevirerek.

"O gün de diğerleri gibi başladı. MacGil, Brom ve ben, bir düzine kadar Lejyon üyesiyle birlikte devriyedeydik. Nevaruns Vadisi'nin derinliklerinde. Nevarunslar ayrılıkçıdır: Halka'nın güney eyaletlerine kadar uzanan bir uzaklıkta yaşıyorlar. Asidirler— MacGiller'e minnet borçlular, fakat her zaman, başka bir lordla birleşmek ve krallıktan ayrılmakla tehdit ediyorlar. Aynı zamanda otoriteye boyun eğmeyen sert ve acımasız insanlardır. Yüzyıllardır MacGiller'in başına bela olmuşlardır. Onlar melezdir, yarı insan

ve yarı başka bir şey. Sekizer tane el ve ayak parmakları vardır ve boyutları ortalama bir adamın iki katı kadardır. Yüzyıllar önce, onları üretmek için insanların başka bir şeyle çiftleştirildiği söyleniyor. Kimse ne olduğunu bilmiyor.

"Nevarunslar vahşi insanlardır," diye devam etti Kolk. "Bizim ahlak, hukuk ve şövalyelik yasalarımıza saygı göstermezler. Ne pahasına olursa olsun, kazanmak için savaşırlar."

Kolk, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

"Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Günlerce süren sakin bir devriyenin ardından, dar bir vadide yürürken pusuya düşürüldük. Birkaç tanesi arkadan üzerimize atladı ve beni

atımdan düşürdü. İçlerinden biri mızrağıyla beni yere sererken, diğeri de arkamdan gelip sırtımdan bıçakladı ve ardından eserini yapmak için bıçağını kullandı," dedi, çenesini işaret ederek.

Thor, Kolk'un neler yaşamış olabileceğini düşünerek yutkundu. Şimdi bile, karşısındaki alevlere bakarken Kolk bunları yeniden yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Kendini kurtarmak zorunda kalan ve bana yetişen MacGil olmasaydı, ölmüş olurdum. Elli metre arkamdaydı ve kimse onu görmemişti. Okuyla, adamları sırtlarından vurdu."

Kolk içini çekti.

"Aptallık etmiştim ve bu hikayenin ana fikri budur. Düşmanın da benimle

aynı şartlarda mücadele etmesini bekliyordum. Açık alanda beni karşılamalarını… Her savaşçının yapması gerektiği gibi, bir erkek gibi karşıma çıkıp meydan okumalarını bekliyordum. Bir korkak gibi arkadan saldıracaklarını, bir adama karşı iki kişi savaşacaklarını, hiçbir hamlede bulunamayacağım dar bir vadiye girmemi bekleyeceklerini düşünmüyordum. Ve unutmamanız gereken şey bu: düşmanınız asla sizin şartlarınızla savaşmaz. Kendi kurallarına göre savaşır. Onlar için savaş sizinkinden farklı bir manaya gelebilir. Sizin adil ve asil olarak düşündüğünüz şeyler, onlara göre

değildir. Her zaman, her şey için hazırlıklı olmalısınız.

"Ama bu, onların seviyesine inmeniz gerektiği anlamına gelmez. Her zaman bizim şeref ve yiğitlik kurallarımıza göre savaşmalısınız; aksi takdirde size güç veren savaşçı ruhunu kaybedersiniz. Onlar gibi savaşmaya başladığınız gün, ruhunuzu kaybedeceğiniz gündür. Onursuzca kazanmaktansa, gururlu bir şekilde ölmek daha iyidir."

Sözlerini tamamlayan Kolk sustu ve çevresindeki tüm çocukları derin bir sessizlik sardı. Uzun bir süre boyunca çıkan tek ses, uçurumun tepesindeki rüzgârın uğultusu ve uzaktan gelen okyanusun gürültüsüydü.

Ve ardından, bir süre sonra, gök gürültüsüne benzer bir kükreme sesi duyuldu. Diğerleri gibi Thor da döndü ve bir şeyin ufku aydınlattığını gördü. Reece ve diğer birkaç kişiyle birlikte, ne olduğuna bakmak için ayağa kalktı.

Uçurumun kenarına yürüdü ve karanlık geceye baktı. Bir dünya yıldız, ufku aydınlatıyordu ve ışıkları, aşağıdaki okyanusun kırmızı sularını aydınlatacak kadar güçlüydü. Çok çok uzaklarda, Thor, kırmızı bir parıltı gördü. Kısa patlamalar halinde gelmiş, ardından durmuştu. Sanki bir yanardağın lav püskürtmesi, sonra aynı hızla sönmesi gibiydi. Arkasından başka bir gürleme sesi geldi.

“Ejderin çığlığı,” diyen bir ses geldi.

Thor sese doğru döndü ve diğerlerinden ayrı bir yerde arkası dönük bir şekilde durarak uçurumun kenarından bakan Argon’u gördü.

Diğer çocuklardan uzaklaştı ve Argon’a doğru yürüdü. Yanında durdu ve onu rahatsız etmemesi gerektiğini bilerek, hazır oluncaya kadar bekledi.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu, şaşırmış bir halde. “Burada ne işin var?”

İfadesiz bir yüzle orada duran Argon, Thor’u görmezden gelerek ufka bakmaya devam etti.

Nihayet Thor da döndü ve onunla birlikte ufka bakmaya başladı. Sabırlı

olmaya çalışarak bekledi.

"Ejderin nefesi," diyerek görüşünü belirtti Argon. "Bu, yalnız yaşamayı seçmiş olan bir ejderha. Onun topraklarındasınız. Hiç memnun değil."

Thor, bunu düşündü. "Ama yüz gün boyunca burada olacağız," dedi, kaygıyla.

Argon döndü ve ona baktı. "Eğer size izin verirse," diye yanıtladı. "Bu kıyılar, ejderhayı yenebileceğini düşünen savaşçıların kemikleriyle dolu. İnsanların gururu, ejderhaların ziyafetidir."

Thor, Yüzlüğün ne kadar riskli olduğunu anlamaya başlayarak yutkundu. "Hayatta kalacak mıyım?" diye sordu, bir cevap almayı umarak.

“Ölmek için zamanın henüz gelmedi,” diye yanıtladı Argon, yavaşça.

Thor, duyduğu şey karşısında son derece rahatlamış hissetti ve Argon’un lafı hiç dolandırmadan cevap vermesine şaşırdı. Şansını zorlamaya karar verdi. “Lejyonun bir üyesi olacak mıyım?” diye sordu.

“Bu ve çok daha fazlası,” diye cevap verdi Argon.

Thor’un neşesi biraz daha arttı. Cevaplar alıyor olmasına inanamadı. Argon’un neden orada olduğuna dair ani bir merak hissetti. Söyleyecek önemli bir şeyi yoksa buraya gelmeyeceğini ve kendisiyle konuşmayacağını biliyordu.

“Ufku görüyor musun?” diye sordu Argon. “Ejderin nefesinin ötesini?

Alevlerin ardını? İşte, oradaki karanlıkta senin kaderin yatıyor.”

Thor, onun neyden bahsettiğini anladı. MacGil’in ölmek üzereyken, kaderi ve annesi hakkında söylediklerini hatırladı. “Annem mi?” diye sordu.

Argon yavaşça başını salladı.

“O yaşıyor mu? Orada mı? Druidlerin topraklarında mı? Öyle mi?”

Gözleri heyecanla parlayan Argon, Thor’a döndü. “Evet,” diye cevap verdi. “Şimdi bile seni bekliyor. Gerçekleştireceğin önemli bir kaderin var.”

Thor, annesinin bu dünyanın herhangi bir yerinde hayatta olması ve onu tanıyabileceği fikri karşısında heyecanlandı. Birinin, kendisini bekliyor

olması, kendisine değer vermesi fikri karşısında heyecanlandı. Ama aynı zamanda kafası karıştı. “Ama ben, kaderimin, Halka’daki evime dönmek olduğunu sanıyordum,” dedi.

Argon başını salladı. “Seni orada çok daha büyük bir şey bekliyor. Hayal edebileceğinden çok daha büyük bir şey… Halka’nın kaderi buna dayanıyor. Evde büyük bir kargaşa var. Halka’nın sana ihtiyacı var.”

Thor, duyduklarını kavrayamadı. Halka’nın yalnızca onun gibi bir çocuğa nasıl ihtiyacı olabilirdi?

“Söyle bana Thor, ne görüyorsun? Karanlığın içine bak. Gözlerini kapat. Felsefe Yüzüğü’nün içinde ne görüyorsun?”

Thor, denileni yaparak gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Odaklanmaya ve gelecek olan şey her neyse ona izin vermeye çalıştı.

Ancak sahip olduğu güç her neyse, onu çağıramıyordu. Odaklanamıyordu.

"Sabırlı ol," dedi Argon. "Zorlama. Sana gelmesine izin ver. Onu görebilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Thor, gözlerini kapalı tutarak tekrar tekrar nefes aldı ve kontrol etmeyi bırakmaya çalıştı.

Sonra, şok oldu. Bir şey görmeye başladı. Büyük ve net görüntüler, sanki bizzat şahit oluyormuş gibiydi. Halka'daki yıkımı gördü. Cinayetleri. Yangınları. Harabeleri. Dehşete düştü.

“Büyük bir felaket görüyorum,” dedi, görüntüleri anlamak için mücadele ederek. “Ölümler görüyorum. Savaş. Yıkım. Krallığın çöküşünü görüyorum.”

“Güzel,” dedi Argon. “Evet, biraz daha anlat.”

Thor, kaşlarını çattı. “Gareth’ın içinde büyük bir karanlık görüyorum.”

“Evet,” dedi Argon.

Thor, çılgına dönmüş gibi gözlerini açtı ve Argon’a baktı. “Gwendolyn,” dedi. “Ne oldu ona? Açıkça göremiyorum. Ama bir şey hissediyorum. Karanlık bir şey... Hoşuma gitmeyen bir şey… Bunun doğru olmadığını söyle.”

Argon başını çevirdi ve karanlığa doğru baktı. “Korkarım, hepimizin

kaderi ayrı," diyerek içini çekti.

"Ama onu kurtarmam gerek!" diye bağırdı Thor.

"Onu kurtaracaksın," dedi Argon. "Ve kurtaramayacaksın."

"Bunun anlamı ne?" diye yalvardı Thor. "Lütfen, söyle bana. Sana yalvarıyorum. Daha fazla bilmece yok."

Argon yavaşça başını salladı. "Bir savaşçı olmak için buraya geldin. Fiziksel güç, bir savaşçının sadece bir yönüdür. İçsel becerilerini de geliştirmek zorundasın. Güçlerini. Görme yeteneğini. Kılıçlara ve mızraklara kendini fazla kaptırma. Bu, en kolay yoldur."

Argon, Thor'a iyice yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Önündeki en

büyük savaşı, kendinle vereceksin.”

100 GÜN SONRA

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gareth, sorunlarıyla birlikte karşısında duran konsey üyelerine, lordlara ve halktan gelen kişilere bakarak, babasının taht odasında, babasının tahtında oturuyordu ve perişan haldeydi. Tahta oturduğundan beri aylar geçmişti ve her geçen günle birlikte daha çok işkence çekiyor, daha paranoyak ve daha yalnız hissediyordu. Uzun zaman önce, en yakın arkadaşı ve yol göstericisi Firth'ü kovarak ahırlara sürgün etmiş ve kendisini görmesini yasaklamıştı, ama şimdi onu özlüyordu. Firth'ü göndermek yapılacak en iyi şeydi, pervasızdı ve bir yük haline gelmişti. Sonuçta, Gareth'ı, babasının

cinayetiyle ilişkilendirebilecek bir tek o kalmıştı ve Gareth, artık onunla anılmak istemiyordu.

Yarım düzine arkadaşını akıl hocası olmaları için getirmişti ve bu günlerde etrafını çeviren insanlar onlardı. Acımasız, hırslı ve soylu tiplerdi ve Gareth'ın da istediği tam olarak buydu. Onlara güvenmiyordu, ama en azından aynı yaştalardı ve onlar da kendisi kadar acımasız ve küçümseyicilerdi. Etrafında olmasını istediği türde insanlardı. Dünya görüşleri aynıydı ve eskiyi dengelemek için yeni bir önlem alması gerekiyordu. Babasının adamları hala bir kurum gibi yerleşik haldelerdi ve Gareth, onlar tarafından giderek daha çok ezildiğini hissediyordu. Elinden gelse, Kraliyet

Sarayı'nı yıkar ve her şeyi yeniden kurardı. Her şeyi yenilerdi. Geçmişe saygı duymuyordu, geçmişten nefret ediyordu. Ona göre ideal olan, yeni ve bomboş bir sayfaydı, var olan her tarih kitabının imha edilmesiydi.

"Efendim," dedi halkın içinden bir başkası, Gareth'ın önünde eğilerek.

Gareth, başka bir talep için kendini hazırlayarak içini çekti. Tüm gün boyunca, önüne gereksiz bir sürü sorun getirilmişti. Bir krallığı yönetmenin bu kadar sıradan olabileceğini hiç düşünmemişti; bir Kral olmayı böyle hayal etmemişti. İnsanlar birbiri ardında içeriye akın etti, hepsi de cevaplar ve nihai kararlar istiyordu. Verilmesi gereken bir sürü karar vardı. Herkes bir

şey istiyordu ve hepsi de çok önemsiz görünüyordu. Gareth, kral olmayı çok daha görkemli hayal etmişti.

Başının üstünde duran vitray pencereye baktı ve dışarıda, buradan başka herhangi bir yerde olmayı istedi. Son derece sıkılmıştı. İçinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti ve ne zaman bu şekilde hissetse, hayatındaki tekdüzeliği kırması ve etrafındakilere sorun yaratması gerektiğini biliyordu.

"Lordum," diye devam etti adam, "o topraklar neredeyse bin yıldır aileme aittir."

Gareth, adamın söylediklerini duymazdan gelmeye çalışarak içini çekti. Bu aptal köylüler, bir arazi yüzünden ne kadar zamandır devam ettiğini bilmediği

bir anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Konuyu zar zor takip edebildi, ancak bu kadarı yetmişti. Sadece hepsinin defolup gitmesini istiyordu. Yalnız kalmak, babasını ve cinayetin keşfedilebilecek detaylarını düşünmek istiyordu. Cadının gerçekleri açıklayıp açıklamayacağını merak ediyordu. Cadıyla son karşılaşmalarından beri son derece huzursuzdu ve bir komplonun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Yaptıklarının ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etti. Firth'ü uzaklara göndermek, korkularını biraz olsun hafifletmişti, ama tamamen değil.

"Lordum, bu doğru değil," dedi diğer köylü. "O bağ, babamın ataları tarafından ekilmiştir. Üzüm bağları

sadece büyüdükleri için bu adamın sınırları aşıldı. Ama onun sığırları bizim topraklarımıza girdi.”

Gareth, düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldukları için sinirlenerek, karşısındaki iki adama baktı. Babasının, tüm bunlara nasıl tahammül etmiş olduğunu anlamıyordu. Kendisine gına gelmişti.

“İkiniz de araziye sahip olamazsınız,” dedi sonunda. “Topraklarınıza el konulduğunu ilan ediyorum. Artık krala aitler. İkiniz de yaşayacak yeni yerler bulabilirsiniz. Hepsi bu kadar, şimdi beni yalnız bırakın.”

Şaşkınlıktan ağızları açık kalan köylüler, sersemlemiş bir halde sessizce

baktılar.

"Efendim," dedi Aberthol, ay şeklindeki masada diğer konsey üyeleriyle birlikte oturan yaşlı danışman. "MacGiller'in tarihinde böyle bir şey hiç yapılmamıştır. Belli olduğu üzere, orası kraliyet arazisi değil. O topraklara el koyamayız—"

"Beni yalnız bırakın dedim!" diye bağırdı Gareth.

"Ama Lordum, eğer topraklarımı alırsanız, ailem ve ben nereye gideceğiz?" diye sordu köylü. "Nesillerdir o topraklarda yaşıyoruz!"

"Evsiz olabilirsiniz," diye tersledi Gareth, ardından köylüleri gözünün önünden çekmeleri için muhafızlara işaret etti.

“Efendim! Bekleyin!” diye bağırdı içlerinden biri.

Ancak odadan dışarıya sürüklendiler ve kapı arkalarından kapandı.

Odada derin bir sessizlik yaşandı.

“Başka var mı?” diye bağırdı Gareth, işi bitirmek için sabırsızlanarak.

Tereddütle birbirlerine bakan birkaç soylu ayağa kalktı. Sonunda öne çıktılar.

Klanlarının mavi ipeğini giymiş olan kuzey eyaletinin baronları, altı kişiydiler. Gareth, onları anında tanıdı. Babasının hükümdarlığı boyunca sıkıntı vermiş olan can sıkıcı lordlardı. Kuzey ordularını kontrol ediyorlardı ve her zaman kraliyet ailesini rehin tutarak, onlardan mümkün olduğunca fazlasını talep ediyorlardı.

“Efendim,” dedi bir tanesi, ellili yaşlarında olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Gareth, bir çocuk olduğu zamanlarda onu gördüğünü hatırladı. “Bugün ortaya koyacağımız iki sorunumuz var. İlki McCloudlar’la ilgili. Köylerimize yapılan baskınlarla ilgili haberler yayılıyor. Daha önce bu kadar kuzeye hiç gelmemişlerdi ve bu rahatsız edici. Bu baskınlar, daha büyük bir saldırının, geniş çaplı bir işgalin başlangıcı olabilir.”

Gareth’ın sağında oturan ve yeni danışmanlarından biri olan Orsefain, “Saçmalık!” diye bağırdı. “McCloudlar hiçbir zaman saldırmadılar ve asla saldırmazlar.”

“Saygısızlığımı affedin,” diye devam etti lord, “hatırlayamayacak kadar gençsiniz, ancak sizden önce, McCloudlar saldırı girişimlerinde bulundular. Onları hatırlıyorum. Bu mümkün, Lordum. Her halükarda, halkımız paniğe kapılmış durumda. İnsanlarımızı yatıştırmaktan başka bir şeye yaramasa bile, bölgemizdeki kuvvetlerinizi iki katına çıkarmanızı talep ediyoruz.”

Gareth, sabırsız ve sessiz bir halde oturmaya devam etti. Genç danışmanına güveniyordu ve aynı zamanda McCloudlar’ın saldıracağından da şüpheliydi. Kuzey soylularının, bu isteği, kendisini ve kuvvetlerini yönlendirmeye çalışmak için bir yol olarak kullandığını

anladı. Krallığı kimin yönettiğini göstermenin zamanı gelmişti.

"Talebiniz reddedildi," diye açıkladı Gareth. "Sıradaki?"

Soylular, memnuniyetsizlikle birbirlerine baktılar. İçlerinden birisi boğazını temizledi ve öne çıktı.

"Babanızın zamanında, efendim, sıkıntılı zamanlarda kuzey ordularını toplamak için vergilere zam yapılmıştı. Babanız vergilerin azaltılacağına dair söz vermişti ve ölümünden önce, bununla ilgili kanun yürürlüğe girmek üzereydi. Ama hiçbir zaman onaylanmadı. Bu yüzden, babanızın vasiyetini yerine getirmenizi ve vergileri azaltmanızı talep ediyoruz."

Gareth, krallığını nasıl yönetmesi gerektiğini söyleyebileceğini düşünen bu baronlara sinirlendi. Hoşlarına gitse de gitmese de, o hala kraldı. Burada gücün kimde olduğunu onlara göstermek zorundaydı. Yeni danışmanlarından biri olan Amrold'a döndü.

"Peki, sen ne düşünüyorsun, Amrold?" diye sordu.

Kaşlarını çatan Amrold, gözlerini kısarak lordlara baktı. Sürekli mutsuz görünen bir insandı ve Gareth'ın onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Vergileri düşürmemelisiniz," dedi Amrold, "artırmalısınız. Halka'yı kimin yönettiğini kuzeydekilerin anlamasının vakti geldi."

Gareth'ın yaşlı konsey üyeleri ve soylular öfkeyle soludu.

"Efendim, tavsiye almak için başvurduğunuz bu gençler de kim?" diye sordu Aberthol.

"Arkamda gördüğünüz bu adamlar, yeni konseyimin bir kısmı. Vereceğimiz tüm kararlara onlar da dahil olacak," dedi Gareth.

"Ama efendim, bu bir rezalet!" dedi Kelvin. "Asırlardır, krallara tavsiyelerde bulunan on iki konsey üyesi olmuştur. Bu hiçbir MacGil için hiçbir zaman değişmedi. Babanız için de böyleydi ve bizim için de her zaman böyle olacak. Krallığın mahiyetini değiştiriyorsunuz. Biz, yılların bilgeliğiyle sınandık. Konseye soktuğun

bu yeni insanların ne deneyimi ne de engin bir bilgisi var!"

"Bu krallık benim ve onu istediğim gibi değiştiririm," diye karşılık verdi Gareth, sertçe. Bu yaşlı adamları hak ettikleri yere koymanın zamanı geldiğini anlamıştı. Hepsi babasının etkisi altında kalmıştı ve ondan her zaman nefret etmişlerdi. Bakışlarındaki kini görebiliyordu.

"Eğer istersem konseyimi yüz kişiyle doldururum," diye ekledi Gareth "ve tavsiye almak için de istediğim kişiye başvururum. Eğer memnun değilseniz, o halde gidin."

Gareth, karşısındaki masada oturan yaşlı konsey üyelerinin yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu ki tam olarak

bunu istemişti. Yeni danışmanlarının, onları gerginleştirmesini istiyordu. Onlara bir mesaj gönderiyordu: onlar eski gözetmenlerdi ve artık onlara ihtiyaç yoktu.

Kelvin, konsey masasından kalktı. "Görevimden çekiliyorum, Lordum."

"Ben de öyle," dedi Duwayne, Kelvin'le birlikte ayağa kalkarak.

İkisi birlikte Gareth'a arkasını döndüler ve odadan dışarı çıktılar.

Öfkeden yüzü yanan Gareth, onların gidişini izledi. "Muhafızlar, tutuklayın!" diye bağırdı.

Muhafızlar, adamları kapıda durdurdular ve zincire vurup uzaklaştırdılar. Gareth, odanın dışındaki

konsey üyelerinin sessiz çığlıklarını duyabiliyordu.

Başka bir konsey üyesi ayağa kalktı. "Efendim, bu bir rezalet! Onları nasıl tutuklatabilirsiniz? Gitmelerini siz söylediniz!"

"Gitmeyi seçmekte özgür olduklarını söyledim," dedi Gareth. "Ama elbette, bu, Kral'a ihanet olurdu. Hainlere tahammül etmeyeceğim. İçinizde başka gitmek isteyen var mı?"

Konsey üyeleri, endişeyle birbirlerine baktı: gözlerinde gerçek bir şüphe ve korku vardı. Hepsi de yıkılmış gibi görünüyordu ki Gareth'ın da istediği buydu. İçten içe gülümsedi. Babasının adamlarından yavaş yavaş kurtuluyordu.

“Oturun,” diye emretti.

Konsey üyeleri yavaşça ve isteksizce yerlerine oturdu.

Gareth, hala ayakta durup cevabını bekleyen soylulara döndü. Şimdi de sıra onlara gelmişti.

“Vergilerinizle ilgili olarak, onları azaltmayacağım, yükselteceğim. Bugünden itibaren, vergileriniz ikiye katlandı. Çağırılmadığınız sürece buraya bir daha gelmeyin. Hepsi bu kadar!”

Başı çeken baronun yüzü titredi, ardından kırmızıya döndü. Gareth, bu adamın bu tarz bir konuşmaya alışkın olmadığını görebiliyordu ve adamın sinirlenmesinden büyük bir zevk aldı.

“Efendim, halkımız bu tarz bir kötü muameleye katlanamaz!”

Aynı şekilde sinirlenen Gareth ayağa kalktı. "Evet, *katlanacaklar*. Çünkü artık Kral benim. Babam değil. Ve siz benim emirlerime uyacaksınız. Şimdi defolun. Ve bir daha da gözüme gözükmeyin!"

Şaşkınlıktan ağızları açık kalan lordlar, Gareth'a baktılar. Yere bir iğne düşse bile sesi duyulabilirdi.

Soyluların grubu yavaşça arkasını döndüler ve odadan dışarı çıktılar. Kapıyı arkalarından çarparak kapattılar.

Onlar giderken, Gareth, gözlerindeki komplocu bakışları fark etti. Kendisini devirme konusunda ne kadar kararlı oldukları gözlerinden okunabiliyordu. Sarayındaki tüm düşmanları, tahttan inmesi için yapılan planları neredeyse

hissedebiliyordu. Her birinin tek tek icabına bakacaktı. Gerekirse, her birini esir alacaktı.

"O halde hepsi bu kadar mı?" diye sordu geri kalan konsey üyelerine, yavaşça yerine oturarak.

"Efendim," dedi Aberthol yorgun bir sesle, "geriye kalan tek şey, babanızın ölümüyle ilgili soruşturma."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Gareth. "Soruşturma kapandı. "Abim Kendrick, hapsedildi."

"Korkarım, bu iş bu kadar basit değil, Lordum," dedi Aberthol. "Gümüşler, Kendrick'e son derece sadıklar. Hapsedilmesiyle ilgili hiç memnun değiller. İdam kararının bekletilmesi yardımcı oldu, ancak bu,

onları uzun bir süre tatmin etmeyecektir. Rütbeler arasında büyük bir hoşnutsuzluk var, özellikle de maaşlarına kesinti yapmanızın ardından. Yeni bir soruşturma yapılmasını istiyorlar. Aksi takdirde bir ayaklanmayla karşı karşıya kalacaksınız."

"Ama zehir şişesi Kendrick'in odasına bulundu," diye itiraz etti Gareth kalbi hızla çarparak.

"Yine de Kendrick'i cinayete bağlayan kesin bir kanıt yok."

"Bugünden itibaren, soruşturmanın sona erdiğini ilan ediyorum," dedi Gareth. "Kendrick, hayatının sonuna kadar o zindanda çürüyecek."

"Ama Lordum—"

“Bu konuyu tekrar gündeme getirmeyin,” diye tersledi Gareth. “Şimdi defolun. Hepiniz!”

Konsey üyeleri odayı hızla boşalttılar ve Gareth, kendini bir kez daha yalnız buldu.

Kalbi hızla çarparak, tahtta oturmaya devam etti. Kendrick hemen idam edilmezse, böyle bir şeyin olabileceğinden korkmuştu. Annesinin, birkaç ay önce güçlerini kullanarak Kendrick’in idamını nasıl engellediğini hatırlarken burnundan soludu. Gwen’in onu ikna ettiğini ve bunu engellemek için ikisinin birlik olduğunu duymuştu. İkisinden de nefret ediyordu. Onlar hayatta olduğu müddetçe güvende olamazdı.

Aylar önce, Gwen'e işkence etmesi için gönderdiği adamının acemice girişimini hatırladı. İşe yaramamıştı. Belki de tekrar denemenin zamanı gelmişti. Bu kez onu anında öldürebilirdi.

Planı kafasında netleşirken, Gareth gülümsedi. Evet, bu kez işi bitirebilirdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Thor, okyanusun ortasındaki hayalet geminin dümeninde tek başına durarak, doğaüstü bir pusla kaplı olan ufka bakıyordu.

Sis dağılırken, bir adanın ana hatları şekillenmeye başladı, aslında bir adadan çok denizden yükselen bir dağa benziyordu. Thor'un şimdiye dek görmüş olduğu herhangi bir dağdan çok daha yüksekti ve zirvesinde, uçurumun kenarına inşa edilmiş bir kale duruyordu. Yeşiller ve sarılarla bezenmiş gökyüzü son derece açıktı ve köşesinde hilal şeklinde büyük bir ay vardı. Yer, ürkütücü ve sihirliydi. Sanki canlıymış gibi görünüyordu.

Thor, sallanan gemisiyle orada dururken nedense korkmadı. Okyanusun, kendisini oraya götürdüğünü hissetti. Olması gerektiği yerin burası olduğunu biliyordu. Bir şekilde, kaderinin orada olduğunu biliyordu. Garip bir şekilde, orasının evi olduğunu hissediyordu.

Yola nasıl çıktığını ya da bu gemiye nasıl bindiğini hatırlayamıyordu, fakat bu yolculuğa çıkması gerektiğini biliyordu. Burayı her zaman rüyalarında görmüştü. Annesinin burada yaşamış olduğunu kesinlikle hissedebiliyordu.

Annesini daha önce hiç düşünmemişti. Onun doğum sırasında öldüğü söylenmişti ve Thor bu yüzden her zaman kendini suçlamıştı. Ama şimdi, bu adaya yaklaşırken, annesinin

varlığını, onun, kendisini beklediğini hissetti.

Aniden büyük bir dalga gemiyi havaya kaldırdı ve Thor, okyanusun üstünde giderek daha da yükseldiğini hissetti. Dalga, bir tusunami gibi hız kazanarak, Thor'un adaya giden yolu hızla aşmasını sağladı.

Thor, adaya yaklaşırken, uçurumun tepesinde duran yalnız bir figür gördü. Bir kadındı. Uçuşan mavi bir elbise giyiyordu, çenesini aşağıya eğmişti ve avuçlarını yukarı kaldırmıştı. Avuçlarından yayılıp, bir şimşek gibi fırlayan ışık tüm bedenini aydınlattı. Işık o kadar parlaktı ki, kadını görmeye çalışan Thor, gözlerini korumak zorunda

kaldı. Kadının yüzünü net bir şekilde göremedi.

Ama onun, annesi olduğunu hissetti. En çok istediği şey, onun yüzünü görmek ve ona benzeyip benzemediğini öğrenmekti.

"Anne!" diye seslendi.

"Oğlum," diyen yumuşak bir ses geldi bir yerden. Thor'un şimdiye dek duyduğu en nazik, en güven verici sesti. Onu tekrar duymak istedi.

Aniden gelen bir dalga gemiye çarptı ve onu da kendisiyle birlikte suya batırdı.

Thor irkilerek uyandı ve zorlukla soluyarak dimdik oturdu.

Şafak söküyordu ve etrafındaki Lejyon üyelerinin hepsi derin uykudaydı.

Thor, rüyasını aklından bir türlü çıkaramadı: öyle gerçek gibiydi ki.

Yavaş yavaş kendine gelirken, bugünün o gün olduğunu fark etti. Yüzlüğün son günüydü. Hepsinin korkuyla beklediği o büyük gün.

Yüz gün önce buraya gelmiş olduğu günden yüz yıl daha yaşlı hissediyordu. Bunu başarmış olduğuna ve bugünün son günü olduğuna inanamıyordu. Burada geçirdiği zaman hayal gücünün bile ötesine geçmişti. Her bir gün öncekinden daha zor olmuş, onu ve kardeşlerini zorlayan her bir eğitim gitgide çok daha yorucu olmuştu. İnsanlar tarafından bilinen ve hatta bilinmeyen her silahla çalışmayı öğrenirken, günler gitgide daha da uzamıştı. Bataklıklardan

buzullara kadar, mümkün olan her arazide çalışmaya zorlanmışlardı. Kardeşlerinden birden fazlası pes etmiş ve küçük bir gemiyle eve gönderilmişlerdi. Çoğu yaralanmıştı. İki tanesi, fırtınalı bir günde uçurumdan düşerek kazara ölmüşlerdi. Her türlü çileye birlikte katlanmışlar, canavarlara karşı birlikte mücadele etmişler ve her türlü hava koşulunda birlikte hayatta kalmışlardı. Ada hiç affedici değildi ve sıcaktan soğuğa ani dönüşler yaparak sadece iki mevsime sahip olduğunu göstermişti.

Thor, yanındaki Krohn ile birlikte otururken, bir parçası bu son günden korkuyordu ve sadece yatıp uykusuna geri dönmek istiyordu. Ama bunu

yapamayacağını biliyordu. Bu son yüz gün onu farklı bir insana dönüştürmüştü ve karşısına ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazırdı.

Bekleyerek, sabahın ilk ışıkları altında oturmaya devam etti. Kısa bir süre sonra, hepsi kalkacak, hazırlanacak ve son görevlerine yol alacaklardı. Ama bunlar oluncaya kadar, ilk uyanan olmanın ve sessizliğin tadını çıkarırken, sevmeye başladığı bu yerde güneşin doğuşunu son kez izleyebilirdi.

*

Ellerini beline koyan Thor, diğerleriyle birlikte kayalıklı dar sahile durdu ve yeni mevsimin soğuğunu

hissederek, fırtına yüzünden köpüren denize baktı. Olumsuz hava koşullarına alışmayı öğrenmişti, bedenine çarpan şiddetli rüzgâr yüzünden artık titremiyordu bile. Parlayan gri gözleriyle denize baktı ve dayanıklı, sertleşmiş hissetti. Gerçek bir erkek gibi hissetti.

Yanındaki silah arkadaşlarıyla birlikte, Yüzlüğün son sınavı için yola çıkmak üzere hazırlanan kayıkların yakınında duruyorlardı. Her zamanki gibi memnuniyetsiz ve sert görünen Kolk aralarında yürürken, hepsi endişeyle bekledi.

"Bu güne gelmeyi başaranlarınız, kendinizi tebrik etmek isteyebilirsiniz. Yapmayın. Önünüzde bir gününüz daha var ve diğerlerini ayıran şey de bu

gündür. Eğer hayatta kalırsanız, bir Lejyon üyesi olarak geri döneceksiniz. Şimdiye kadar girmiş olduğunuz tüm testler, yapmak üzere olduğunuz şey için bir hazırlıktı."

Kolk durdu ve arkasını dönerek ufku işaret etti.

"Ufuktaki o adada," dedi, "ejderlerin topraklarından kovulmuş yalnız bir ejderha yaşıyor. Son yüz günü onun gölgesinde yaşadık ve bize saldırmadığı için şanslıydık. Savaşçılar, bu yerden kaçınmak için ellerinden geleni yaparlar. Biz bugün oraya bir ziyarette bulunacağız.

"Bu ejderha, büyük bir titizlikle bir hazineyi koruyor. Kadim, altın bir asayı… Onu, ininin derinliklerinde

sakladığı söyleniyor. Vadiyi bulmalı, içine girmeli ve asayı bularak onunla birlikte buraya dönmelisiniz.”

Çocuklar gözlerine dolan korkuyla birbirlerine bakarlarken, gruptan gergin mırıltılar yükseldi. Böylesi açık bir günde bile gerçeküstü bir sisle kaplı olan uzaktaki adaya bakarken, Thor’un kalbi hızla çarptı. Enerjisini buradan bile hissedebiliyordu. Son yüz gün içinde güçleri gelişmişti ve enerjileri algılama konusunda daha duyarlı hale gelmişti. Adada korkunç, kadim ve ilkel bir yaratığın yaşadığını ve büyük bir tehlikeye doğru yol aldıklarını hissedebiliyordu.

“Herkes teknelere, kımıldayın!” diye emretti Kolk.

Hepsi, kıyıdaki sularda çılgınca sallanan küçük kayıklara koştu. Her bir kayık on iki çocuk alıyordu. Thor, yanındaki Krohn, Reece, O'Connor, Elden ve ikizlerle birlikte kayıklardan birine atladı ve banklara oturarak bir kürek kaptılar.

Kayıkları itilmeden önce, Thor, gözleri korkuyla dolu olan William'ın kıyıda durduğunu gördü. Onun buraya kadar gelmeyi başarmış olmasına şaşırmıştı. Ama şimdi, bu son sınav onun için çok fazla olabilirdi.

"Kayığa bin dedim!" diye bağırdı Kolk, sahilde kalan tek çocuğun yanına koşarak.

Gözleri kocaman açılmış olan William, geriye kaçtı. "Özür dilerim,

efendim, ama bunu yapamam," dedi sessizce.

Çılgınca sallanan kayığında oturan Thor'un yüreği sıkıştı. Yaşadıkları bunca şeyden sonra, William'ın gittiğini görmek istemiyordu.

"Tekrar söylemeyeceğim," diye uyardı Kolk. "Eğer şimdi o kayığa binmezsen, Lejyon'dan atılırsın. Yaptığın her şey boşa gitmiş olacak. Sonsuza kadar."

William yerinde durdu ve başını salladı. "Üzgünüm. Keşke yapabilseydim. Yapamayacağım tek şey bu."

"Bunu ben de yapamam," dedi birisi daha.

Thor etrafına baktı ve yaşı büyük olan çocuklardan birinin kayıktan atladığını gördü. Çocuk, William'ın yanında durdu ve ikisi de başlarını utançla yere eğdiler.

Alayla gülen Kolk, çocukları arkadan yakaladı ve öne doğru, diğerlerinden uzağa itekledi. Thor, onlar için üzüldü. Küçük bir tekneyle Halka'ya geri gönderileceklerini ve hayatları boyunca bu utancı taşıyacaklarını biliyordu.

Thor, derin düşüncelere dalmadan önce, Lejyon komutanları kayıkların arkasına geldi ve hepsini denize doğru itti. Thor, altındaki kayığın hareket ettiğini hissetti ve saniyeler sonra,

diğerleriyle birlikte küreğini eline almıştı.

Yol alırlarken, denizin dalgaları gitgide daha da güçlendi ve kısa bir süre sonra kıyıdan iyice uzaklaşarak, ejderin inine yaklaştılar.

Thor, iyi bir görüntü yakalamaya çalıştı, ancak ada, daimi bir sisle gizlenmişti.

"Orada yaşayan ejderhanın, her kahvaltıda bir adam yediğini duydum," dedi O'Connor.

"Elbette böyle bir şeyi son güne saklayacaklardı," dedi Elden. "Tam da buradan kurtulduğumuzu düşünmeye başlamışken."

Reece, ufka doğru baktı. "Abilerimden, bu yerle ilgili hikayeler

duydum. Ejderhanın gücünün sınırlarına erişilemez. Hepimiz birlikte savaşsak bile onu yenebilmemize imkan yok. Sadece dikkatli bir şekilde hareket etmeyi ve onu kışkırtmamayı ummak zorundayız. Ada yeterince büyük ve o da uyuyor olabilir. Yapmamız gereken tek şey, bugünden sağ çıkmak."

"Peki ya böyle bir ihtimal var mı?" diye sordu O'Connor.

Reece omuzlarını silkti. "Geçmiş yıllarda, tüm çocukların kurtulamadığını duydum. Ama yeterince kurtulan olmuş."

Akıntı hızlanıp, onları adaya yaklaştırırken, Thor'un endişeleri arttı. Kürek çekmek iyice kolaylaşmıştı ve kısa bir süre sonra adanın kıyı kesimini rahatça görebildi. Sonsuz şekil ve

büyüklükteki kırmızı kayalar, sanki yanıyorlarmış gibi parlıyorlardı. Yakutlardan oluşan bir plaj gibi, göz kamaştırıyorlardı. Thor, böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

"Orethist," dedi Conval, kayalara bakarak. "Efsaneye göre, sevdiğin birine verirsen, onun hayatını kurtarır."

Dakikalar sonra kıyıya vardılar ve Thor, diğerleriyle birlikte aşağıya atlayıp, kayığı kayaların üstüne çekti. Ayaklarının altından çıtırtı sesleri geldi; çocuklar aşağıya baktılar ve parlayan kırmızı kayaları ellerine aldılar.

Thor da aynısını yaptı. Taşı ışığa doğru tutarak inceledi. Sabah ışığında, nadir bir mücevher gibi parlıyordu. Gözlerini kapattı ve elindeki taşa

yoğunlaşırken bir esinti çıktı. Taşın gücünü tüm bedeninde hissedebiliyordu. Conval haklıydı; bu, büyülü bir taştı.

Diğer çocukların bir hatıra olarak, ceplerine taş doldurduğunu gördü; Thor da bir tane aldı ve cebine attı. Onun için bir tane yeterliydi. Kendisine gerekmiyordu ve taşı vermek istediği sadece tek bir insan vardı: Gwendolyn. Tabi eğer geri dönmeyi başarabilirse.

Hepsi, dik uçurumun tepesine giden tek yolu tırmanmaya başladılar. Sis, uzağı görmeyi zorlaştırıyordu, ancak Thor, uçurumun kenarına çıkan, neredeyse doğal bir merdivene benzeyen yosunla kaplı dar yolu görebildi.

Tek sıra halinde tırmanıyorlardı, okyanustan sıçrayan sular yolu

kayganlaştırırken ayakları kayıyordu. Kuvvetli bir rüzgâr üzerlerine çarpınca, Thor, dengesini korumak için mücadele etti.

Sonunda, zirveye çıkmayı başardılar. Thor, diğerleriyle birlikte ejderin ininin tepesinde durdu ve etrafına baktı. Görebildiği kadarıyla, ada koyu yeşil bir yosunla kaplıydı ve üzeri sisle örtülmüştü. Tüyler ürpertici ve kasvetli bir yerdi. Thor, etrafa bakmaya devam ederken aniden bir kükreme sesi duyuldu. Uzaktaki sisin içinde alevler yükseldi ve ardından tekrar kayboldu. Havada, sülfürle kül karışımı garip bir koku vardı. Krohn, inledi.

Thor, zorlukla yutkundu. Çocuklar birbirlerine baktı, en cesurlarının bile

gözleri korkuyla doluydu. Birlikte bir sürü şeyin üstesinden gelmişlerdi, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Gerçekten buradalardı. Bu, sadece bir eğitim değildi, artık ölüm kalım meselesiydi.

Hepsi, elleri kılıçlarında, kaygan yosunun üzerinde yürüyerek, adadaki çorak arazilerden birine doğru yola koyuldular.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, bir tıslama sesi geldi ve ardından ses gitgide daha da büyüdü. Sonunda, bir şelalenin kenarına ulaştılar. Thor aşağıya doğru baktı; şelale sonsuzluğa dökülüyormuş gibi görünüyordu.

Şelalenin çevresindeki bir yoldan yürümeye devam ettiler ve şelaleden

gelen sular yüzünden ıslanmış olan bataklık bir araziden bata çıka geçtiler. Birbirlerini göremeyecekleri kadar yoğunlaşmış sis bulutları arasında ilerlemeye devam ettiler. Birkaç dakikada bir ejderhanın kükremesi duyuluyordu ve ses gitgide daha da yükseliyormuş gibi görünüyordu. Thor, ne kadar yol yürümüş olduklarını görmek için dönüp arkasına baktı, ancak sis yüzünden hiçbir şey göremedi. Geri dönmeyi nasıl başaracaklarını merak etmeye başladı.

Yürümeye devam ederlerken, Thor'un yanındaki Reece'in aniden ayağı kaydı ve düşmeye başladı. Thor, yeni keşfettiği reflekslerini kullanarak, Reece'i düşmeden hemen önce

gömleğinden yakaladı ve geriye çekti. Öne çıkıp baktığında, Reece'in hayatını kurtarmış olduğunu fark etti. Önlerinde, yüzlerce metre aşağıya uzanan büyük bir göçük vardı.

Reece, büyük bir minnettarlıkla Thor'a baktı. "Sana borçlandım," dedi.

Thor başını salladı. "Hayır."

Bütün çocuklar, yanlarına geldiler ve büyük göçüğe baktılar.

"Bu ne?" diye sordu Elden.

"Bir kanyona benziyor," dedi Conval.

"Hayır," dedi Reece. "Değil."

"O halde ne bu?" diye sordu Conven.

"Bir ayak izi," dedi Reece.

"Ayak izi mi?" diye sordu Conven.

“Girintinin ne kadar dik olduğuna bir bak. Ve şekline bak, kenarlarına. Bu, kanyon değil, arkadaşım. Bu, ejderhanın ayak izi...”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sabah ışığı altında, Erec, arkadaşı Brandt de dahil olmak üzere Dük'ün şövalyeleriyle birlikte atını tırısa kaldırdı. Mızrak dövüşünün yapıldığı alana doğru giderlerken, yolun iki tarafında coşkuyla tezahürat yapan binlerce seyirci tarafından karşılandılar.

Mızrak dövüşleriyle geçen oldukça uzun bir yüz gün olmuştu ve Erec, bugüne kadar ki her yarışmayı kazanmıştı. Bugün, turnuvanın son günüydü ve herkes finali kutlamak için dışarıdaydı. Erec ise sadece tek bir şeyi düşünüyordu: Alistair. Kızın yüzü aklına kazınmıştı ve elindeki mızrağı sıkıca tutarken, onun için mücadele edeceğini

biliyordu. Eğer bugün kazanırsa, sonunda onu gelini olarak alabilirdi. Ve krallıktaki hiçbir adam tarafından yenilmemeye kararlıydı.

Arenanın büyük kemerli kapısından geçerlerken, binlerce seyircinin tezahüratıyla karşılandılar. İnsanlar ayağa kalktılar ve Erec içeri girerken, ellerindeki çiçekleri fırlattılar. Erec, gururunun kabardığını hissetti. Hayatını, dövüş becerilerine adamıştı ve herkesin tezahürat yaptığı bu tür anlarda, tüm emeğinin karşılığını aldığını hissediyordu.

Atıyla birlikte alanın ortasına doğru giderken, kalabalık gürültüyle haykırdı. Erec, etrafı askerleriyle çevrilmiş bir halde kalabalığın içinde duran Dük'e

döndü ve başını eğdi. Dük de yüzündeki gülümsemeyle başını eğerek karşılık verdi ve Erec, kenar çizgisine doğru ilerledi. Kenar çizgisi boyunca sıralanmış olan yüzlerce şövalye vardı. Hepsi de farklı şekil ve renkte, farklı zırhlar giyiyorlar, görkemli atlar sürüyorlar ve ilginç silahlar taşıyorlardı. Halka'nın her köşesinden gelip burada toplanmışlardı, her grup bir diğerinden daha değişikti. Yıllardır bunun için eğitilmişlerdi ve turnuva müthiş geçmişti. Ama Erec, hepsinden çok daha iyiydi ve Alistair'i düşündüğü sürece, bugün de kazanmak için bir yol bulacağını biliyordu.

Bir borunun çalmasıyla birlikte, biri koyu yeşil, diğeri açık sarı giymiş olan

iki şövalyenin, ellerindeki mızraklarla, stadyumun iki ayrı ucundan birbirlerine doğru harekete geçmesini izledi. Yeşil giyen, sarılı olanı atından düşürdü ve kalabalık çılgınca alkışladı.

Yarışlar birbiri ardına tamamlandı ve şövalyeler elendi. Bir şampiyon olan Erec'e, ilk tura son noktayı koyma onuru verildi.

Boru sesini duyduğu anda hiç tereddüt etmeden harekete geçti. En iyi şövalyelerden biriyle eşleşmişti. Erec'in iki katı genişliğinde göğsü olan, siyah zırhlı iri yarı bir adamdı. Korkunç bir sırıtışı olan bir ata biniyordu ve adamın mızrağı, Erec'inkinin iki katı kadar görünüyordu.

Fakat Erec, onun, kendisini korkutmasına izin vermedi. Adamın zırhındaki göğüslüğe, başının duruşuna ve zırhının hareket edişine odaklandı. Adamın zayıf noktasını anında tespit etti. Sol omzunu indirme şekli onu ele vermişti. Erec, son ana kadar bekledi, doğru noktayı hedef alarak mızrağını kaldırdı ve birbirleriyle çarpışana kadar öyle tuttu.

Şövalye atının üstünden uçup, büyük bir gürültüyle yere düşerken, kalabalığın soluğu kesildi.

Erec stadyumun diğer tarafına doğru ilerleyip ikinci tur için sırasını beklerken, kalabalık sevinçle haykırdı. Sadece on iki tur kalmıştı.

Gün uzadıkça uzadı. Geriye bir avuç savaşçı kalıncaya kadar, şövalyelerin mücadeleleri devam etti. Son on kişi kaldığında bir boru sesiyle mola verildi ve Dük, insanlarına seslenmek için öne doğru çıktı. Erec de diğerleri gibi fırsatı değerlendirerek, miğferini çıkardı ve zorlukla soludu. Elinde bir kova suyla bir yaver çıkageldi ve Erec, suyun bir kısmını içip geri kalanını başından aşağıya boşalttı. Mevsim güz olmasına rağmen, saatlerce süren mücadele yüzünden terden sırılsıklam olmuştu ve zar zor nefes alıyordu. Şimdiden canının yandığını hissediyordu, ama etrafındaki diğer şövalyelere baktığında, onların kendisinden çok daha kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Onlar,

kendisiyle aynı eğitimi almamışlardı. Hayatının her günü çalışmayı amaç edinmişti ve birini bile kaçırmamıştı. Yorgunluğa hazırlıklıydı. Bu adamlar değildi.

Dük, kalabalığa doğru kollarını kaldırdı ve herkesi susturdu. "Sevgili halkım," diye seslendi. "Eyaletlerimiz, krallığımızın sunacağı en güzel gelin için yüz gün boyunca mücadele etmek üzere Halka'nın her bir köşesinden en iyi şövalyelerini gönderdiler. Buradaki her savaşçı bir kadın seçti ve bugün kim kazanırsa, seçtiği kadın kabul ettiği sürece, onunla evlenme hakkını elde edecek. Finale kalan şövalyeler, yarışma, mızrak dövüşünden portatif silahlarla yapılan dövüşe geçecek. Her

savaşçı bir silah seçecek ve hepsi birbiriyle mücadele edecek. Öldürmek yok, ancak diğer her şey serbest. Ayakta kalan son adam kazanır. Savaşçılar, iyi şanslar!" diye bağırarak yerine geçti.

Erec, miğferini tekrar başına geçirdi ve yaverinin getirdiği silah arabasına baktı. Hangi silahı istediğini zaten biliyordu; silah belindeydi. Eski ve güvenilir gürzünü çıkardı. Ahşap sapı iki metre uzunluğundaydı ve ucunda dikenli metal bir top vardı. Lejyon'daki günlerinden beri bu silahı kullanıyordu ve bundan daha iyi bir silah bilmiyordu.

Boru tekrar üflendi ve alanın ortasında toplanan on adam aniden birbirlerinin üzerlerine doğru koşmaya başladılar.

Mavi gözleri ve açık sarı sakalı olan, miğfer takmayan iri yarı bir şövalye, direk olarak Erec'i hedefledi. Elindeki sopayı şaşırtıcı bir hızla Erec'in kafasına doğru fırlattı.

Erec son saniyede eğildi ve sopa uçup gitti.

Erec bu fırsatı kullanarak arkasını döndü ve gürzünün ahşap ucuyla adamın kafasına sertçe vurdu. Adam sendeledi ve bilincini kaybederek yere düştü—ve yenilen ilk adam oldu.

Kalabalık, coşkuyla kükredi.

Erec'in etrafındaki şövalyeler mücadele ediyordu ve birkaçı kendisini özellikle hedef alıyordu. Belli ki yenilmesi gereken bir adam olarak görülüyordu. Bir tanesi elindeki

baltayla, diğeri baltalı kargıyla ve üçüncüsü de bir mızrakla üzerine doğru gelirken, başını eğdi ve zikzaklar çizerek koştu. Dük'ün birbirinizi öldürmemeye çalışın uyarısı düşünüldüğünde bu çok fazla, diye düşündü Erec. Belli ki bu şövalyelerin umurunda değildi.

Erec, kendini, birbiri ardında gelen şövalyelerle savaşırken buldu. Birisi uzun bir kargıyla vurdu ve Erec, kargıyı düşmanının elinden alarak, saldırganının zırhındaki zayıf noktaya saldırmak için kullandı. Kargının ahşap sapıyla adamın ensesine vurdu ve adamı yere serdi.

Ardından döndü ve kargını sivri uzunu sallayarak, tam kendisine çarpmak üzere olan bir mızrağı ikiye böldü.

Sonra tekrar döndü ve gürzünü savurarak, başka bir saldırganın elindeki hançeri düşürdü. Gürzün ahşap ucuyla sertçe vurdu ve adamın burnunu kırarak, yere serdi.

Başka bir şövalye elindeki çekiçle harekete geçti, Erec eğildi ve zırhının eldiveniyle adamın midesine sert bir yumruk geçirdi. Adam çekicini düşürerek, yere devrildi.

Şimdi Erec'in karşısında sadece bir şövalye kalmıştı ve onlar birbirleri etrafında daireler çizerken, kalabalık ayağa kalkarak çılgınlar gibi haykırdı. İkisi de zorlukla nefes alıyordu. Çevrelerinde, başarısız olan diğerlerinin bilinçsiz bedenleri yatıyordu.

Parlak kırmızı bir zırh giyen bu son şövalye, Erec'in tanıyamadığı bir eyaletten geliyordu. Üç uzun sivri ucuyla dirgene benzeyen ve garip bir renge boyanmış bir silah tutuyordu. Silahı durmadan sallayıp duruyordu ve Erec'in odaklanmasını zorlaştırıyordu.

Adam aniden hamle yaptı ve Erec, gelen darbeyi son saniyede engelledi. Şiddetli bir rekabet içinde bir ileri bir geri hareket ederek mücadele ettiler. Erec, rakiplerinden birinin kanına basarak kaydı ve dengesini kaybetti.

Erec, sırtüstü yere düştü ve rakibi hiç vakit kaybetmedi. Dirgenini, Erec'in yüzüne doğru savurdu; Erec, darbeyi engelledi ve topuzunun ucuyla geride

tutmaya çalıştı. Bir süre bunu başardı, ama gücünü hızla kaybediyordu.

Kalabalığın soluğu kesildi.

“TESLİM OL!” diye bağırdı rakibi.

Erec, zihninde Alistair’in yüzünü gördüğünde, gücünü kaybederek yerde yatıyordu. Alistair gözlerinin içine baktığında ve kazanmasını söylediğinde, yüz ifadesinin nasıl olduğunu gördü. Ve aniden yeni bir güçle doldu. Kaybedemezdi. Bugün ve burada olmazdı.

Son bir güç patlamasıyla, adamın önünden yuvarlandı ve dirgeni çekerek, yanındaki toprağa sapladı. Tekrar yuvarlandı ve şövalyenin midesine sertçe tekme attı. Şövalye dizlerinin üstüne düştü ve Erec ayağa kalkarak,

adamı devirinceye kadar tekrar tekmeledi.

Kalabalık coşkuyla haykırdı.

Erec, hançerini çekti, yere çöktü ve adamın boğazına dayadı. Şövalye anlayıncaya kadar, hançerin ucunu adamın boğazına doğru ittirdi.

“TESLİM OLUYORUM!” diye bağırdı şövalye.

Kalabalık sevinçle bağırdı.

Erec, zorlukla nefes alarak yavaşça ayağa kalktı.

Şimdi aklında sadece tek bir şey vardı.

Alistair.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor, bir kanyon büyüklüğündeki ayak izine korkuyla baktı. Aşağıdaki sis dağılırken, bir şeyi fark etti. Bir mağara vardı ve Thor, içinde bir şeyin parladığını gördü. O şey tekrar parladı, sonra sisin içinde kayboldu.

"İşte," dedi Thor, işaret ederek. "Şunu gördünüz mü?"

Çocukların hepsi gözlerini kısarak baktı.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Elden.

"Bir şeyin parladığını gördüm," dedi Thor."

"Asa olabilir," dedi Reece.

Düzinelerce Lejyon üyesi sislerin içinden çıktı ve içlerinden biri kanyondan aşağıya inmenin bir yolunu buldu. Thor ve diğerleri de takip etti, Krohn da yanlarındaydı. Hepsi tek sıra halinde aşağıya inmeye başladılar.

Yol gitgide biraz daha dikleşti ve ejderhanın ayak izinin derinliklerine doğru inerken, Thor, kendini can havliyle tutunmaya çalışırken buldu.

Sonunda dibe ulaştılar ve Thor, tekrar nasıl çıkacaklarını merak ederek yukarı baktı.

Aşağıdaki yer ince, siyah bir kumla kaplıydı ve yürürlerken, ayakları kumun içine batıyordu. Bir süredir ejderhanın kükremesi duyulmamıştı ve her yer ürkütücü derecede sessizdi. Mağaranın

girişine doğru yol alırlarken, hepsi tetikteydi. Sis dağıldı ve mağara tekrar görünür hale geldi.

"İşte, orada!" diye bağırdı Thor.

Bu sefer, içeriden gelen parıltıyı diğerleri de gördü.

"Görüyorum," dedi Reece.

Mağaraya doğru ilerlerlerken, sis geri döndü ve Thor, giderek artan uğursuz bir duyguya kapıldı. Ejderhanın ininin derinliklerine giderlerken, izleniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Asayı bulabilmek ve biran önce dışarı çıkabilmek için dua etti.

Thor, tanıdık bir çığlık sesi duydu ve başını gökyüzüne doğru çevirdi; yükseklerde uçan Estopheles'i görünce heyecanlandı. Onu son gördüğünden beri

ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu. Onun burada ne aradığını merak etti. Sanki kendisini uyarıyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Estopheles daireler çizerek, tekrar çığlık attı.

Lejyon üyelerinin büyük bir kısmı mağaranın önünde birleşirlerken, Thor öne çıkarak, yol gösterdi. İçeriye girdiklerinde tüm dünya karardı, tavandan buzlar sarkıyordu. İçeride damlayan suların ve çırpınan yarasaların sesi vardı. Mağaranın içinde daha derinlere doğru ilerlerlerken, Lejyon üyelerinin fısıltıları duvarlarda yankılandı. Mağarayı aydınlatan tek şey, girişten çok da uzakta olmayan tek bir objeden çıkan parlak ışıktı.

Sis dağılır gibi olduğunda, Thor, nihayet ne olduğunu gördü ve hepsinin soluğu kesildi.

Karşılarında dimdik duran şey, altın asaydı. Yaklaşık üç metre uzunluğundaki asa, sise rağmen mağaranın büyük bir kısmının görülmesini sağlayan parlak bir ışık saçıyordu. Tüm Lejyon üyeleri huşu içinde durdular. Thor, durduğu yerden bile asadan yayılan yoğun enerjiyi hissedebiliyordu.

"Önce sen gördün," dedi Reece, Thor'a. "Sen al. Lejyon için geri götür."

Diğerleri arkasından takip ederken öne çıkan Thor, rahatlamış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Asayı bulmuşlardı. Artık geri dönebilirlerdi. Ama nedense, mağaranın derinliklerine doğru

ilerlerken kendisini çok daha gergin hissediyordu. İçinden bir ses, tehlikenin kucağına doğru ilerlediklerini söylüyordu.

Ancak tüm çocuklar onu izlerken, geri dönebilmesi pek de mümkün değildi. İleriye doğru yürüdü, uzandı ve asayı aldı. Asayı tutar tutmaz, bedenini heyecan verici bir ürperti sardı. Şimdiye kadar dokunduğu en güçlü ve en güzel şeydi.

Mağaradan çıkmak için acele eden çocuklar, asayı daha iyi bir şekilde görebilmek için Thor'un etrafında toplandı. Havada büyük bir rahatlama vardı; görevleri sona ermişti. Artık eve geri dönebilirlerdi.

Ancak dışarı çıktıkları an, dünyaları değişti. Aniden, insanı dehşete düşüren bir kükreme sesi duyuldu ve Thor, başını kaldırıp yukarı baktığında, hayatının en korkunç manzarasıyla karşılaştı.

Ejderha. Kanyonun tepesinden başını kaldırdı ve aşağıdaki gruba baktı. Thor, bunun gerçek mi yoksa bir kabus mu olduğunu merak etti. Daha önce gerçek bir ejderha görmemişti—ve göreceğini de hiç düşünmemişti. Şimdiye dek görmüş olduğu en büyük ve en korkunç şeydi. Uzun boynunu kaldırıp tepeden onlara bakarken, kocaman kafası, üzerlerine bir gölge düşürerek güneşi engelliyordu. Kırmızımsı-yeşil renkteki tek bir pulu bile Thor'dan daha büyüktü—ve bedeni binlercesiyle kaplıydı.

Ejderha, her biri elli adam büyüklüğünde olan ön bacaklarını kaldırdığında, Thor, bir ağaç kadar uzun ve bir kılıç kadar keskin olan pençelerini gördü.

Ancak en korkutucu olan kısmı yüzüydü. Uzun ve dar bir çenesi vardı. Açık olan ağzının içindeki, her biri bir ev büyüklüğünde olan sıra sıra dişler, Thor'un o güne kadar görmüş olduğu tüm silahlardan çok daha keskindi.

Ejderha başını geriye atıp kükredi ve çıkan ses, bir adamı ikiye ayırmaya yetecek kadar kuvvetliydi.

Lejyon üyelerinin her biri elleriyle kulaklarını kapattı ve hala asayı sıkıca tutan Thor da aynısını yaptı. Yer yerinden oynadı ve Thor, sanki başı

çatlayacakmış gibi hissetti. Krohn da huzursuzlanarak hırladı.

Kükremesi sona eren ejderha, başını eğdi, boğazını geriye çekti, ağzını açtı ve nefesini üfledi.

Kanyonun duvarlarında uğuldayan ateş, bir kasırga şiddetiyle aşağıya yağdı. Ejderha boynunu hareket ettirirken, ağzından çıkan ateş etrafa yayıldı—ve Thor da çığlıkları işte o an duydu.

Diri diri yanan Lejyon üyelerinden birkaçı, çektikleri korkunç acıyla haykırdı. Thor, diğer çocuklarla birlikte canını kurtarmak için kaçmadan önce, çaresizce izledi.

Ejderha tek bacağını yere indirdi ve ayağı zeminle buluştuğunda, kanyon

büyüklüğünde başka bir delik açtı. Çıkan sarsıntı o kadar fazlaydı ki Thor ve Lejyon üyeleri, en az on metre havaya fırladılar. Thor, yan tarafına doğru sertçe düştü ve birkaç kez yuvarlandı.

Ardından ayağa fırlayarak yukarı baktı ve çocukların geri kalanı kaçarken, ejderhanın gitgide yaklaşmakta olduğunu gördü. Büyük çocuklardan birkaçı harekete geçti. İçlerinden, uzun bir halat ve kanca taşıyan bir çocuk, halatı birkaç kişiye dağıttı ve kısa bir süre içinde ejderhanın etrafında daireler çizerek, bacaklarını bağlamaya çalıştılar.

Cesurca bir hareketti. Çocuklar hızla ve korkusuzca hareket ederek, halatı ejderhanın bacaklarına iki kere dolamayı başardılar. Bir sonraki adımını atarken,

ejderhanın takılıp düşmesini bekliyorlardı.

Ancak ejderha, sadece aşağıya bakıp halatı koparıp attığında, dehşete düştüler. Ardından ayağının birini kaldırdı ve tekrar yere indirerek, büyük çocuklardan birkaçını ezdi. Diğer çocukları pençeleriyle ikiye ayırdı.

Thor, gelen darbeye yakalanan O'Connor'ı dehşet içinde izledi; ejderhanın pençesinden kurtulmuştu, ancak bu, havaya fırlayıp kanyonun duvarına çarpmasına engel olmamıştı. Thor, onun ölmemiş olması için dua etti.

Tüm seçenekleri tükenen diğer çocuklar tekrar kaçmaya başladı ve Thor, hemen bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Böyle giderse,

dakikalar içinde hepsi ölmüş olurdu. Bu kanyondan çıkmanın bir yolu yoktu ve ejderha onları tuzağa düşürmüştü.

Etrafındaki herkes koşmaya devam ederken, Thor cesaretini topladı ve durdu. Çukurun ortasında durdu ve ejderhayla karşı karşıya geldi. Kalbi hızla çarpıyordu ve bunun, ölmesi anlamına gelebileceğini biliyordu—ancak yapmak zorundaydı.

Argon'un öğretmiş olduğu her şeyi hatırlamaya, sahip olduğu ruhani gücünü çağırmaya çalıştı. Eğer doğuştan gelen herhangi bir gücü varsa, şimdi ondan yararlanmanın tam zamanıydı. Şimdi ona en çok ihtiyaç duyduğu andı.

Ejderha aniden durdu ve Thor'a odaklandı. Kendisine meydan okunduğu

için öfkelenmiş gibi, başını geriye atıp kükredi ve o anda Thor, diğerleriyle birlikte kaçmış olmayı diledi.

Orada yalnız başına durup ejderhayla yüzleşen Thor, tek elini kaldırdı. Bu canavarla mücadele etmek için, sahip olduğu doğaüstü güçler her neyse onları kullanmaya kararlıydı.

Lütfen, Tanrım. Lütfen.

Ejderha boğazını geri çekti, ağzını açtı ve alevlerini Thor'a doğru fırlattı.

Thor, bunun işe yaraması için dua ederek, açık avcunu ejderhaya doğrultmaya devam etti.

Alevler etrafına yağmaya devam ederken, Thor, avcundan çıkan bir enerji kalkanıyla sarıldığını görerek şaşırdı.

Alevler ona zarar vermeden, yanından geçip gidiyordu.

Diğer çocuklar da durdu ve izledi.

Ejderha sinirlendi. Ayağını kaldırdı ve Thor'u ezmek için hazırlanarak, tekrar yere indirdi.

Fakat Thor, avcunu doğrultmaya devam etti ve ejderhanın ayağı aşağıya indiğinde, onu kafasının birkaç metre üstünde durdurmayı başardı.

Canavarın gücünü, kendisini öldürmek için duyduğu yoğun arzuyu hissedebiliyordu. Canavarı belli bir mesafede tutmak için sahip olduğu tün enerjiyi harcarken, tüm bedeni titriyordu. Ancak daha fazla tutamazdı.

Sonunda, daha fazla devam edemeyen Thor, enerji kalkanını serbest

bıraktı ve kaçtı. Bu sırada, ejderhanın ayağı yere indi ve toprağın içine daldı.

Öfkelenen ejderha kükredi.

Diğer Lejyon üyeleri durdu ve huşu içinde seyretti.

Her zamankinden çok daha öfkeli olan ejderha, Thor'a doğru hücum etti. Onu bütünüyle yutmayı hedefleyerek, ağzını kocaman açtı ve dalışa geçti.

Thor, içinde yükselen bir ısı hissetti ve gücünü tekrar çağırdı. Bu kez gücünü zıplamak için kullandı ve ejderha eğildiğinde, başının üzerinden atlayıp, sırtına bindi.

Ejderha onu üzerinden atmaya çalışırken, can havliyle pullarına tutundu. Bir dağa binmek gibiydi. Ejderhanın enerjisini hissedebiliyordu

ve bu şimdiye dek hissetmiş olduğu en güçlü şeydi. Ejderhanın enerjisini yönlendirmek için gücünü kullandı. Ejderhanın zihnine, uçup gitmesinin görüntüsünü yerleştirdi.

Ve ejderha da tam olarak bunu yaptı.

Aniden kalktı ve kanyonun dışına uçtu. Ejderha uzaklara uçmaya devam ederken, Thor, onun zihnini kontrol etti. Daha yükseğe tırmanıp daha hızlı uçarlarken, yüzüne çarpan rüzgâr ve sisin içinde can havliyle tutundu. Kısa bir süre sonra, toprak sadece aşağılarındaki bir leke gibi göründü.

Thor, ejderhayı denize doğru yönlendirdi ve uçmaya devam ettiler. Sözünü dinlemesi için dua ederek,

ejderhaya alçalmasını ve kıyıya yaklaşmasını fısıldadı.

Ejderha söyleneni yaptı. Kıyının üzerinden uçarlarken, Thor eline geçen fırsatı kullandı. Nefesini tuttu ve başarmayı umarak, ejderhanın sırtından atladı.

Çalkantılı denizin derinliklerine battı. Soluk soluğa suyun yüzeyine çıktı ve denizin üzerinden uçarak uzaklaşan ejderhayı izledi.

Kalan son gücüyle kıyıya doğru yüzdü ve kumların üzerine yığıldı. Asa hala elindeydi. Buna inanamıyordu.

Başarmıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çıplak bir şekilde yere zincirlenmiş bir düzine hizmetçi kızla etrafı çevrilmiş olan Andronicus, tahtında oturuyordu. Karşısında sergilenen eğlenceyi seyrederken, kızların bir kısmı serinlemesi için yelpaze sallıyor, bir kısmı da ağzına meyve veriyordu. Büyük taht odasının dairesel zemininde, gece oyunları başlamıştı.

Saygılarını sunmak için İmparatorluk'un her köşesinden gelmiş olan yüzlerce insan, odanın içine yayılmıştı. Birkaç gecedir yaptıkları gibi eğleniyorlardı—bu odada dans ediyorlar, içki içiyorlar ve uyuşturucu

kullanıyorlardı. Hürmet etmek istedikleri için gelen mevki sahibi insanların oluşturduğu bitmek bilmeyen bir akım vardı. Eğer gelmeselerdi, Andronicus'un orduları onları anında ezerdi. Bu geceki eğlencenin merkezinde olan bu oyunlar, içerek ve ziyafet çekerek geçirdikleri uzun bir gün için güzel bir tamamlayıcıydı.

Gecenin ilk oyunu her zaman en heyecan vericisi olurdu ve bu da istisna değildi. Üç boynuzu, kocaman bir çenesi ve uzun dişleri olan kocaman bir Spokebull bulmuşlardı ve onu, aslana benzeyen ve kanatları olan büyük bir Livara ile eşleştirmişlerdi. Ringin içinde, Spokebull kükreyerek Livara'nın üstüne hücum etti ve Livara da karşılık

verdi. İyi bir dövüş olacak gibi görünüyordu.

Her biri öfkeli olan iki yaratık ortada buluştu ve hırlayarak dişlerini birbirlerine geçirdiler. Yere düşüp yuvarlandılar ve oda, yaratıkların şiddetli hırıltısıyla doldu. Saniyeler içinde, odanın her yeri kan ve salyayla kaplanmıştı. Karışımın bir kısmı kapının arasından fışkırıp yüzüne çarpınca heyecanlanan Andronicus, gülümsedi. Canlanmış bir halde uzandı ve çıplak kızlardan birini tutarak kucağına çekti. Kız ne olduğunu anlayamadan, büyük sivri dişlerini uzattı ve kızın boynuna geçirdi.

Sıcak sıvının boğazından aşağıya aktığını hissederek, acıyla feryat eden

kızın kanını içti ve kıpırdamayı kesene kadar kızı sıkıca tuttu. Sonunda, kız kollarında öldü ve onu kucağında bırakarak elinin tersiyle ağzını sildi. Yeni ölmüş bir bedeni kucağında tutmaktan daha fazla keyif aldığı bir şey yoktu. Gerçekten de bu gece harika bir geceye dönüşüyordu.

Acı verici bir uluma duyuldu ve hayvanlardan biri diğerini yere sererken, kalabalık bağırarak ayağa fırladı. Andronicus da ayağa kalktı ve Spokebull'un yenmiş olduğunu gördü.

Bir görevli sıradaki mücadeleye hazırlanmak için kapıyı açtığında, kalabalık neşeyle tezahürat etti.

Ancak bir şeyler yanlış gitti; öfkelenen Spokebull, görevliye saldırdı.

Adam yeterince hızlı bir şekilde kaçamadı ve yaratık pençelerini adamın midesine geçirerek, adamı arenanın etrafındaki kafese fırlattı. Kalabalık, adama yarım etmek yerine zevk içinde bağırdı.

Ellerinde mızraklar olan üç görevli daha içeri girdi ve canavarı belli bir mesafede tutarak, iş arkadaşlarına yardım ettiler. Canavar, mızrakları ısırıp kırarak, görevlilere saldırdı—ta ki elinde büyük çift başlı balta olan başka bir görevli öne çıkana kadar. Adam temiz bir vuruşla, canavarın kafasını kesti. Kanlar fışkıran ceset yere yığıldı ve kalabalık heyecanla kükredi.

Ortalığı temizlemek için birkaç görevli daha içeri koştu ve arenanın

diğer ucundaki bir kapı açılarak, sonraki tur için iki hayvan daha içeri sokuldu. Bu iki hayvan aynıydı. Gergedana benziyorlardı, fakat bir gergedanın üç katı büyüklüğündelerdi. İnleyen ve hırlayan hayvanların her biri arenanın iki ayrı ucuna yönlendirildi. Ellerinde halatlar olan dört görevli tarafından zar zor zapt edilebiliyorlardı.

Cesetler kaldırılıp kapı kapandığı anda, bir düdük sesi duyuldu ve havanlar serbest bırakıldı. Hiç duraksamadan birbirlerinin üstüne atladılar, sahanın ortasında kafa kafaya tokuştular. Demir gibi sert olan derileri birbirine çarptığında korkunç bir gürültü koptu ve tüm oda sallandı.

Kalabalık sevinçle haykırdı.

Taze cesedi hala kucağında tutan Andronicus, oyunların tadını çıkararak yavaşça yerine oturdu. Bu gece beklediğinden de iyi geçiyordu ve ruh hali, uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Efendim, affedersiniz," diyen bir ses geldi.

Andronicus, ulaklarından birinin yanında durduğunu ve kulağına fısıldadığını gördü.

"Eğlencenizi yarıda kestiğim için beni affedin, efendim, ama önemli haberler getirdim."

"Konuş o halde," diye hırladı Andronicus, adamı görmezden gelmeye çalışarak. Duyacağı şey her neyse,

keyfini bozacağına dair bir hissi vardı. Ve bunu istemiyordu.

"McCloud ordularının, Halka'nın diğer yarısını işgal ettiğine dair söylentiler yayıldı. Casuslarımızın söylediğine göre, MacGil krallığı birkaç gün içinde istila edilecekmiş ve Halka'yı McCloudlar yönetecekmiş."

Öfkesini belli etmeyen Andronicus, yeni bilgiyi kabul ederek yavaşça başını salladı, ardından ayağa kalkarak ulağı yakaladı ve adamı insanüstü bir güçle odanın karşı tarafına fırlattı. İç bölgelerden gelen, küçük ve çelimsiz bir adam olan ulak, çığlık çığlığa havaya uçtu ve tel örgüyü aşıp vahşi hayvanların arasına düştü.

Ürken iki hayvan birbirlerini parçalamaya ara verdi ve ulağa doğru döndü. Birlikte, çığlık atarak kaçmaya çalışan ulağın üzerine doğru koşmaya başladılar. Ancak adamın kaçacak bir yeri yoktu. Arenadan çıkmaya çalışarak duvara tırmanırken, hayvanlardan biri boynuzunu sırtına geçirdi ve adamı kafese mıhladı.

Ağzından kanlar fışkıran ulak çığlık attı ve ölürken, tırnaklarıyla duvara tutundu.

Zevkle haykıran kalabalık ayağa fırladı.

Andronicus, aldığı haberleri düşündü. Gerçekten de morali bozulmuştu. Şu McCloud kralı ona karşı gelmişti. Kanyon'u geçmesine izin

vermemiş ve MacGiller'e birlikte saldırma teklifini kabul etmemişti. Kral, Andronicus'un tahmin ettiğinden çok daha dik başlı çıkmıştı. Andronicus'un erişemeyeceği bir yerdeydi. Ve Andronicus, kontrol edemediği şeylerden nefret ederdi.

Andronicus, böyle bir anı beklemişti. Halka, tüm İmparatorluk içinde beladan başka bir şey değildi, geriye kalan tek özgür bölgeydi. Andronicus, bunu değiştirmeye kararlıydı. Neredeyse İmparatorluk'un her köşesini ele geçirmişti ve Halka'yı işgal etmeden zaferi tamamlanamazdı.

Bu tarz haberler için aklında yedek bir plan vardı ve bunu harekete geçirmenin zamanı gelmişti.

Aniden ayağa kalktığında, tüm odada onunla birlikte ayağa kalktı ve önünde eğildi. Genç kızın artık soğumuş olan cansız bedenini yere fırlattı. Odanın karşısına doğru yürüdü ve sadık danışmanları da onu takip etti. Aksi söylenene kadar, nereye gittiğini sorgulamamaları ve onu itaatkar bir şekilde takip etmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Andronicus odadan çıktı ve kalesinin koridorlarına girerken, adamları da onu yakından takip etti.

Öfkeyle burnundan soluyarak, kalenin derinliklerindeki işkence odalarına doğru yürüdü. Koridorlar, daire şeklindeydi ve kare, demir bir kapıya ulaşıncaya kadar, meşalelerle

kaplı koridorlarda dönerek yürümeye devam etti. Geldiğini gören üç görevli, başlarını eğerek, aceleyle kapıyı açtı.

Kapı arkasından kapatılırken, Andronicus içeriye girdi.

Odada, yıllar önce McCloud gemilerinde yakalanmış olan, McCloud krallığına mensup iki mahkum vardı. Andronicus, adamları inceledi. Karşı duvara zincirlenmişlerdi, elleriyle ayakları bağlıydı ve yaşlanmış gibi görünüyorlardı. Adamları bu gibi anlar için yıllardır burada tutuyordu, onları aç bırakıyor, günde bir kez işkence ederek tamamen kırılmalarını sağlıyordu. Şimdi onları kullanmanın, bir ömür boyunca beklediği cevapları almanın zamanı

gelmişti. Sadece tek bir şansı vardı ve onu da iyi kullanmalıydı.

Andronicus duvardan keskin bir kanca alarak adamlardan birine yaklaştı ve kancayı adamın boğazına dayadı. Adamın derisi delininceye kadar, kancanın ucunu yukarı doğru bastırdı.

Acı içinde bağıran adamın gözleri yaşlarla doldu. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı adam.

Andronicus gülümsedi. "Kanyon," diye hırladı, yavaşça. "İstediğim cevabı vermen için tek bir şansın var. Kanyon'u nasıl geçeceğiz? Bunun sırrı ne? Enerji kalkanı nedir? Kim kontrol ediyor?"

Terleyen adam birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum," dedi. "Yemin ederim—"

Andronicus, hiç de iyi bir ruh hali içinde değildi; silahı yukarı kaldırdı ve adamın kafasını kesti. Bir an sonra, adamın başı bedeninden ayrıldı ve yere yuvarlandı.

Andronicus, duvara zincirlenmiş olan diğer mahkuma baktı. Adam birkaç kez gözlerini kırpıştırdı; Andronicus elindeki kancayla kendisine yaklaştığında titreyerek inlemeye başladı.

"Lütfen!" diye haykırdı, "lütfen, beni öldürme! Lütfen, sana yalvarıyorum!"

Andronicus, adamın yanına geldi ve kancayı boğazına dayadı. "Soruyu biliyorsun," dedi. "Cevaplamayı seçebilirsin. Cevaplamazsan, arkadaşına katılırsın. Üç saniyen var. Bir, iki—"

Kancayı kaldırmaya başladı.

"Tamam!" diye bağırdı adam. "Tamam! Söyleyeceğim! Sana her şeyi anlatacağım!"

Andronicus, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için adamı yakından inceledi. Bu konuda uzmandı. Adamın gözbebeklerinin içine baktığında, doğruyu söylediğini gördü.

Rahatlayarak gülümsedi. Sonunda, Halka onun olacaktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu soğuk sonbahar gününde, Gwendolyn kalenin üst siperlerinde durdu ve muhteşem kırlara baktı. Tarım alanları hasatçılarla dolmuştu, düzinelerce kadın, sepetlerin içini meyvelerle dolduruyorlardı. Etrafındaki her şey değişiyordu. Yapraklar sayısız renklere bürünmüştü. Her sonbaharda olduğu gibi, iki güneş de değişiyordu. Şimdi sarı ve mor renginde parlıyorlardı. Muhteşem bir gündü ve Gwendolyn önündeki manzaraya baktığında, dünyadaki her şey yolundaymış gibi görünüyordu.

Babasının ölümünden beri ilk defa, iyimser hissediyordu. Şafaktan önce

uyanmış ve Lejyon'un dönüşünü haber veren çanların çalmasını beklemişti. Saatlerce bekleyerek, ufuk çizgisine bakmıştı ve gün doğarken, onları karşılamak üzere geçit törenini hazırlamak için aşağıdaki sokaklarda oluşmaya başlayan kalabalığı görebiliyordu.

Heyecandan Gwen'in ağzı kulaklarına varıyordu. Bugün, Thor'un geri döneceği gündü.

Gün doğana kadar dakikaları sayarak, tüm gece ayakta kalmıştı. Sonunda bu günün geldiğine inanamıyordu. Bugün, Thor dönüyordu. Sonunda her şey yoluna girecekti.

Aynı zamanda, Kendrick idam edilmemiş olduğu için sevinçliydi. Her

nasılsa, annesiyle yaptığı görüşme işe yaramıştı. Hala zindanda olmasından hiç memnun değildi ve her gün onu dışarı çıkarmanın yollarını arıyordu, ama şimdilik, en azından onun hayatta kalmasını sağlayabilmişti.

Babasını kimin öldürdüğünü kanıtlamaya kararlıydı, ancak son yüz gün içindeki tüm çabalarına rağmen herhangi bir ipucu bulmakta başarılı olamamıştı. Godfrey'in çabaları da çıkmaza girmişti. Her ikisi de her fırsatta engellenmişti. Gwendolyn, Gareth'ın dikkatli bakışları altında kendini giderek daha çok tehdit altında hissediyordu; günler geçtikçe kalenin içinde kendini daha az güvende hissediyordu. Gareth'ın suikastçısının,

yanağında bıraktığı yarayı düşünürken irkildi; güneş ışığı altında bakılmadığı sürece görülmesi pek mümkün değildi, sadece bir çizik gibi görünüyordu— ancak yine de oradaydı. Aynaya her baktığında, yarayı görüyor ve olanları hatırlıyordu. Yakında bir değişiklik yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Gareth, her geçen günle birlikte aklını biraz daha kaçırıyordu ve neler yapabileceğini bilmek imkansızdı.

Ancak şimdi Thor dönüyorken, küçük erkek kardeşi Reece de dahil olmak üzere tüm Lejyon evde olacağı için, kendini artık yalnız hissetmeyecekti. Havada değişim kokusu vardı ve mevcut durum aynı kalmayacaktı. Abisini serbest bırakmak

için bir yol bulmasının an meselesi olduğunu hissediyordu. Ve en önemlisi, artık Thor ile birlikte olabilirdi. Son görüşmelerinden beri annesiyle konuşmamıştı ve tekrar konuşacağı da şüpheliydi; en azından artık Thor'la arasında bir engel olmayacaktı.

Gwen ufka baktı. Uzaklarda, Kanyon'un ötesinde, okyanusun ufak bir pırıltısını gördü ve yelkenliden herhangi bir iz olup olmadığını görmek için baktı. Onları bu kadar uzaktan görebilmesinin çok iyimser bir düşünce olduğunu biliyordu ve gemileri gelmiş olsa bile önlerinde hala yarım günlük bir yol vardı. Ancak gözlerini oradan ayıramıyordu. Çevresindeki tüm çanlar çalmaya başladı. Bugün için en güzel

beyaz ipek elbisesini giymişti. Bir parçası, Thor'un, kendisini buradan, kaledeki tüm dalaverelerden uzaklaştırmasını, güvende olabileceği bir yere götürmesini istiyordu. Başka bir yerde onunla birlikte yeni bir hayata başlamak istiyordu. Ne yapması gerektiğini veya nereye gideceğini bilmiyordu. Ancak hayatına baştan başlaması gerektiğini biliyordu.

"Gwendolyn?" diyen bir ses geldi.

Düşüncelerinden sıyrılarak arkasını döndü ve birkaç metre uzakta bir adamın durduğunu görerek şaşırdı. Adam gizlice yaklaşmıştı ve daha da kötüsü, adam, Gwen'in hiç hoşlanmadığı biriydi. Ayrıca adam değil—bir çocuktu.

Alton. İkiyüzlülüğün, aristokrasinin, burayla ilgili yanlış olan her şeyin yüz bulmuş haliydi.

Boynuna taktığı fular ve üzerindeki aptalca kıyafetiyle son derece kendinden emin ve kibirli bir şekilde orada duruyordu ve Gwen, ondan her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Bir adamda nefret ettiği her şey onda vardı. Neredeyse ayrılmalarına neden olarak, Thor'la ilgili söylediği yalanlar yüzünden ona hala kızgındı. Onu bir daha görmemeye yemin etmişti.

Şimdiye kadar da başarılı olmuştu. Onu son gördüğünden bu yana aylar geçmişti ve Alton'un, karşısına çıkma cesareti gösterdiğine inanamıyordu. Muhafızları atlatıp, buraya kadar nasıl

gelmiş olduğunu merak ediyordu. Kraliyet ailesinden olmasıyla ilgili saçma bahanesini kullanmış ve muhafızlar da ona inanmış olmalıydı. Yalan söylerken bile son derece inandırıcı olabiliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Gwen.

Alton, Gwen'e doğru bir adım attı. Bu tek adım bile Gwen için çok fazlaydı. Aralarında sadece birkaç metre vardı ve Gwen, bedeninin gerildiğini hissetti.

Gwen'in düşmanlığını fark etmeyen Alton gülümsedi. "Sana ikinci bir şans vermeye geldim," dedi.

Gwen, Alton'un saçmalığına kahkahalarla güldü. "*Bana mı?* İkinci bir şans mı?" diye sordu, inanamayarak.

“Sanki bir şeye başlamak için bir şans istiyormuşum gibi. Hem sen kim oluyorsun da birine şans veriyorsun? Bunu yapacak biri varsa o da *benim*. Ama dediğim gibi, şans verilecek bir şey yok. Sen, benim için bir hiçsin. Bunu asla kabul etmeyecekmiş gibi görünüyorsun. Hayaller dünyasında yaşıyorsun.”

Alton öfkeyle homurdandı. “Bir kadın, bir adama karşı güçlü duygular hissettiğinde anlarım. Bazen bunu inkar edebilir, bu nedenle düşüncesiz sözlerin için seni affediyorum. Küçük birer çocuk olduğumuz zamanlardan beri, birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun. Buna karşı koymayı deneyebilirsin,

ancak bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını sen de biliyorsun.”

Gwen kahkaha attı. “Bizi ayırmak mı?” diyerek alay etti. “Sen gerçekten hastasın. Biz asla birlikte olmadık. *Asla* da birlikte olmayacağız. Thor hakkında yalan söylemeye nasıl cüret edersin!” diye bağırdı.

Alton sadece omuzlarını silkti. “O sadece halktan biri. Kimin umurunda ki?”

“Benim umurumda—hem de çok. Onunla ilgili yalanlar uydurdun ve beni aptal yerine koydun.”

“Gerçekleri söylemem gerekirse, hiç fark etmez. O konuda suçlu değilse bile, kesin başka konuda suçludur. Gerçek şu ki, o aşağı tabakadan ve benim haklı

olduğumu biliyorsun. Senin için asla yeterli olmayacak.

"Diğer taraftan, ben, seni karım olarak almaya hazırım. Düzenlemeleri benim yapmamı isteyip istemediğini teyit etmek için geldim. Sonuçta, düğünler pahalıdır. Masrafları ailem karşılayacak."

Gwen, duyduklarına inanamayarak Alton'a baktı. Bu kadar kendini beğenmiş, gerçeklikten uzak birini hiç görmemişti. "Alton, daha kaç farklı şekilde anlatabilirim bilmiyorum; sana aşık değilim. Senden hoşlanmıyorum bile. Hatta, senden son derece nefret ediyorum. Ve her zaman da nefret edeceğim. Bu yüzden şimdi beni yalnız bırakmanı öneririm. Seninle asla

evlenmeyeceğim. Senin arkadaşın bile olmayacağım. Ayrıca, benim başka planlarım var.”

Alton, kararlı bir şekilde gülümsedi. “Eğer demek istediğin şey Thor’la evleneceğinse, bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin,” dedi kendinden emin bir şekilde, sinsice gülümseyerek.

Gwen, kanının donduğunu hissetti. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Alton, anın keyfini çıkararak gülümsedi. “Aşık çocuk Thor geri dönmüyor. Güvenilir bir kaynaktan Pus Adası’nda öldürüldüğünü duydum. Korkarım, ölümcül bir kaza geçirmiş. Yani, onun eve dönmesi için ümit etmeyi bırakabilirsin. Bu gerçekleşmeyecek.”

Gwen, Alton'un yüzündeki güveni gördü ve yüreği parçalandı. Doğru mu söylüyordu? Eğer öyleyse, onu kendi elleriyle öldürecekti.

Alton, Gwen'in gözlerinin içine bakarak, öne doğru bir adım attı. "Gördüğün gibi, Gwendolyn, kader de ikimizin birlikte olmasını istiyor. İnat etmeyi bırak. Şimdi elimi tut ve durumumuzu resmileştirelim. Kavga etmeyi bırakalım."

Gülümsemesi genişleyen Alton, elini uzattı. Ancak Gwen, alnında biriken terleri görebiliyordu.

"Hala bir yanıtın yok mu?" diye sordu Alton. "O halde bir şeyi vurgulamama izin ver," diye ekledi, uzattığı eli titrerken. "Ailenin seni de

ablan gibi evlendirmeyi planladıklarına dair söylentiler duydum. Sonuçta, bekar bir MacGil'in etrafta dolaşması işlerine gelmez. Şimdi benimle evlenmeyi seçebilirsin—ya da kendini başka bir yabancının kollarında bulabilirsin. Ve bu kişinin, Halka'nın belli bir köşesinden gelen bir vahşi, acımasız bir yabancı olabileceğini de eklemeliyim. Benim gibi biriyle, tanıdığın biriyle çok daha iyi olabilirsin."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Gwen, tüm vücudunun titrediğini hissederek. "Beni kimse evlenmeye zorlayamaz. Ne ailem. Ne de bir başkası."

"Ah öyle mi? Ablan zorlanmıştı ama."

“O zaman babam hayattaydı. Kral oydu.”

“Peki ya şimdi bir kralımız yok mu?” diye sordu Alton, alaycı bir gülüşle. “Kral’ın sözü kanundur.”

Duyduklarını düşünürken, Gwen’in kalbi hızlandı. Gareth? Abisi? Onu evlenmeye zorlayabilir miydi? Bu kadar zalim olabilir miydi? Buna yapmaya hakkı var mıydı? Sonuçta kral olabilirdi, ama Gwen’in babası değildi.

Artık bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Neye inanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Alton’a doğru bir adım attı ve en sert yüz ifadesini takındı. “Şunu netleştirmeme izin ver,” dedi yavaşça, çelik gibi soğuk sesiyle. “Eğer bir daha yanıma yaklaşırsan, kraliyet

muhafızlarına—gerçek kraliyet ailesinin muhafızlarına—seni tutuklatırım. Seni zindana atarlar ve oradan bir daha çıkamazsın. Şimdi defol karşımdan."

Alton, Gwen'e bakarak öylece durdu ve gülümsemesi yavaşça somurtmaya döndü. Yüzü öfkeyle dolup taştı. "Unutma," diye tısladı, "başına gelecekleri sen hak ettin."

Gwen, Alton'un bu kadar sinirlendiğini daha önce hiç görmemişti. İçten içe titreyerek, uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Onu bir daha görmemek için dua etti.

Siperlerin kenarına geri döndü ve dışarı baktı. Alton'un söyledikleri doğru muydu? Olmaması için dua etti. Alton'la ilgili sorun buydu—insanların kafasına

en kötü düşünceleri yerleştirmek gibi bir tarzı vardı.

Gwen gözlerini kapattı ve düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Alton, korkunç bir mahluktu.

Gwen gözlerini açtı, Kraliyet Sarayı'na baktı ve her şeyi unutmaya çalıştı. Alton ortaya çıkmadan önce, Thor'u, dönüşünü ve onun kollarında olmayı düşündüğü o ana geri dönmeye çalıştı. Alton'u görmek, Thor'u ne kadar sevdiğini fark etmesini sağlamıştı. Thor, her yönden Alton'dan farklıydı; yüce gönüllüydü, saf bir kalbi olan gururlu bir savaşçıydı.

Thor'la birlikte olmayı ne kadar çok istediğini, bu yerden uzakta sadece ikisinin olabileceği bir yere gitmek için

her şeyi yapabileceğini fark etti. Aralarına hiçbir şeyin girmesine izin vermemeye kararlıydı.

Orada durup dikilirken, Thor'un yüzünü, çenesinin şeklini, gözlerinin rengini, dudaklarının kıvrımını hatırlamaya çalıştı, ancak yapamadı. Sinirden deliye döndü. Huzuru bozulmuştu. Artık net bir şekilde düşünemiyordu ve Thor gelmeden önce zihnini berraklaştırmak istiyordu.

Gwen, siperlerin yanında ayrılarak içeri girdi ve aşağıya inmeye başladı. Ortamını değiştirmesi gerekiyordu. Kraliyet bahçesine gidecek ve çiçeklerin arasında uzun bir yürüyüş yapacaktı. Böylece zihnini boşaltabilecekti.

Küçüklüğünden belli kullandığı merdivenlerden aşağıya inerken, bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. Soğuk bir enerji dalgası bedenini yalayıp geçti.

Sonra gözünün kenarından onu gördü. Hareketi, karanlığı… Belirsiz bir şekildi. Çok çabuk olmuştu.

Ve ardından hissetti.

Belinden kavrayan kaba eller, arkasından iterek aşağıya doğru sürükledi.

Sertçe yere düşen Gwen, merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Dizlerini ve dirseklerini basamaklara çarparken, içgüdüsel olarak başını korudu.

Birkaç basamak sonra, merdiven boşluğuna açılan koridorlardan birine

düştü. Bir top gibi kıvrılarak, nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Dinlenmek için zaman yoktu. Hızlı bir şekilde aşağıya inen ayak seslerini duydu ve saldırganının peşinde olduğunu anladı. Sahip olduğu tüm enerjiyi ayağa kalkmak için kullandı.

Saldırganı görüş açısına girdiğinde, elleri ve dizleri üzerine kalkmayı başarmıştı. Yine Gareth'ın köpeğiydi. Bu kez, eklem yerleri çivilerle kaplı olan deri bir eldiven giyiyordu.

Gwen hızla beline uzandı ve Godfrey'in vermiş olduğu silahı çıkardı. Ahşap kılıfı geri çekerek bıçağı ortaya çıkardı ve adamın üzerine atıldı. Hızlıydı—hayal edebileceğinden çok

daha hızlıydı—ve adamın tam kalbini hedef almıştı.

Ancak adam daha hızlıydı. Gwen'in eline vurarak, bıçağın uzağa fırlamasına neden oldu.

Gwen, bıçağın uçup gitmesini izledi ve umutlarının da onunla birlikte uçtuğunu hissetti. Artık savunmasızdı.

Gareth'ın köpeği, eldivenli elini havaya kaldırdı ve Gwen'in yüzüne doğru savurdu. Her şey çok hızlı olmuştu. Gwen, çivili eldivenin yanağına doğru geldiğini gördü—ve kısa bir süre içinde yüzünde bir delik açacağını, korkunç bir yara bırakacağını anladı. Gözlerini kapattı ve gelecek acıya kendini hazırladı.

Aniden bir ses geldi ve saldırganın yumruğu, yanağına gelmeden hemen önce durdu. Gwen, kambur ve şişman bir adamın, elindeki metal bastonuyla yanında durduğunu gördü. Yüzünden sadece birkaç santim uzakta duran baston, adamın yumruğunu engellemişti.

Steffen. Gwen'i kurtarmıştı. Ama onun burada ne işi vardı?

Steffen, titreyen eliyle bastonunu tutarak, saldırganın yumruğunun Gwen'i yaralamasını engelledi. Ardından öne eğildi ve bastonuyla adamın yüzüne sertçe vurdu. Darbe adamın burnunu kırdı ve sırtüstü yere düşmesine neden oldu.

Steffen, bir an için arkasını döndü ve endişeli gözlerle Gwen'e baktı. "İyi

misiniz, Leydim?" diye sordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Gwen.

Steffen tekrar arkasını döndü, ama çok geç kalmıştı. Kurnaz suikastçı, Steffen'a doğru süründü ve dizinin arkasına bir tekme atarak, adamı yere düşürdü.

Adam, Steffen'ın üstüne atlayıp, onu yere yapıştırırken, metal baston yere düştü. Suikastçı, Gwen'in bıçağını yerden alıp havaya kaldırdı ve hızlı bir hareketle Steffen'ın boğazına indirdi. "Yaratıcınla tanış, seni deforme yaratık."

Ancak adam bıçağı indirirken, korkunç bir inleme sesi duyuldu—ve sesin kaynağı Steffen değildi. Gareth'ın köpeğiydi.

Elleri titreyen Gwen, ne yaptığına inanamayarak öylece durdu. Düşünmemişti bile, sadece harekete geçmişti. Metal baston yere düştüğü anda, onu almış ve adamın kafasına vurmuştu. Öyle sert vurmuştu ki, adam baygın bir halde yere düşmüştü. Öldürücü bir darbeydi.

Başından kanlar fışkıran adam, gözleri donmuş bir halde yerde yatıyordu. Ölmüştü.

Gwen, elindeki bastona baktı ve hemen yere fırlattı. Ağlamak istiyordu. Steffen, hayatını kurtarmıştı. Ve o da Steffen'ın hayatını kurtarmıştı.

"Leydim?"

Gwen başını kaldırdı ve Steffen'ın endişeyle baktığını gördü.

“Sizin hayatınızı kurtarmak benim görevimdi,” dedi Steffen. “Ama siz benimkini kurtardınız. Hayatımı size borçluyum.”

“Ben de hayatımı sana borçluyum,” dedi Gwen. “Eğer sen olmasaydın, ölmüş olurdum. Burada ne işin vardı?”

Steffen yere baktı, ardından bakışlarını Gwen’e çevirdi. Bu kez bakışlarından kaçmadı, tam gözlerinin içine baktı. Artık cevap vermekten kaçınmıyordu. Değişmiş gibi görünüyordu.

“Özür dilemek için sizi arıyordum,” dedi. “Size ve abinize yalan söyledim. Size gerçeği söylemek için geldim. Babanızla ilgili. Yukarı çıktığınızı söylediler, ben de sizi bulmak için

buraya geldim. Sonra bu adamla yaşadığınız olaya rastladım. Neyse ki buradaydım."

Gwen, yeni bir minnet ve hayranlık duygusuyla Steffen'a baktı. Gerçeği delicesine merak ediyordu. Tam sormak üzereydi ki, Steffen'ın kendiliğinden anlatmaya başladı.

"O gece atık borusundan düşen şey kesinlikle bir bıçaktı," dedi. "Bir hançerdi. Onu ben buldum ve kendim için aldım. Sakladım. Nedenini bilmiyorum. Ancak hançerin sıradışı ve değerli olduğunu düşündüm. Böyle bir şey her gün düşmez. Çöpe atılmıştı, bu yüzden onu almakta bir zarar görmedim."

Steffen boğazını temizledi.

“Ancak kader bu ya, o gece efendim beni dövdü. Burada çalışmaya başladığımdan günden beri, otuz yıl boyunca beni her gece dövdü. Zalim ve korkunç bir adamdı. Dayaklarını her gece kabul ettim. Ama o gece, canıma tak etmişti. Sırtımdaki izleri görüyor musunuz?”

Adam arkasını döndü ve gömleğini yukarı sıyırdı. Gwen, gördüğü şey karşısında irkildi; adamın sırtı derin kesiklerle kaplıydı.

Steffen tekrar Gwen’e döndü. “Sınırıma ulaşmıştım. Ve o hançer, ellerimdeydi. Hiç düşünmeden intikamımı aldım. Kendimi savundum.”

Gwen’e yalvardı. “Leydim, ben bir katil değilim. Bana inanmalısınız.”

Gwen'in yüreği kabardı. "Sana inanıyorum," dedi, adamın ellerini tutarak.

Gözleri yaşaran Steffen, minnetle Gwen'e baktı. "İnanıyor musunuz?" diye sordu, küçük bir çocuk gibi.

Gwen başını salladı.

"Size söylemedim," diye ekledi Steffen, "efendimin ölümü için beni hapse atmanızdan korktum. Ama anlamak zorundasınız, nefsi müdafaaydı. Ve eğer size söylersem, hapse atılmayacağıma dair söz vermiştiniz."

"Hala sözümün arkasındayım," dedi Gwen. "Hapse gitmeyeceksin. Ancak o hançerin sahibini bulma konusunda bana yardım etmek zorundasın. Babamın katilini yakalamam gerek."

Steffen beline uzandı ve beze sarılı bir nesneyi dışarı çıkararak Gwen'e uzattı.

Gwen, bezi yavaşça açarak, Steffen'ın bulmuş olduğu silahı ortaya çıkardı. Kalbi hızla atmaya başladı. Bedeni ürperdi. Babasının cinayet silahını elinde tutuyordu. Onu biran önce atmak, mümkün olduğunca ondan uzaklaşmak istiyordu.

Fakat aynı zamanda, kıpırdayamaz hale geldi. Hançerin kabzasını, üzerindeki lekeleri gördü. Dikkatle çevirerek, her yönden inceledi.

"Üzerinde hiçbir işaret görmedim, Leydim," dedi Steffen. "Sahibini gösterecek hiçbir şey yok."

Ancak Gwen, kraliyet silahlarının etrafında büyümüştü. Nereye bakacağını ve neyi arayacağını çok iyi biliyordu. Hançeri ters çevirdi ve kabzanın altına baktı. Kraliyet ailesinin herhangi bir üyesine ait olup olmadığını görmek için…

Ve gördüğü şey karşısında, kalbi durdu. Baş harfleri vardı: GAM

Gareth Andrew MacGil.

Hançer, abisine aitti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gareth'ın köpeği ve Steffen'la yaşadığı karşılaşma yüzünden sersemlemiş olan Gwen, Godfrey'in yanında yürüyordu. Dizlerindeki ve dirseklerindeki sıyrıkları hala hissedebiliyordu ve ölmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu düşünürken dehşete düşüyordu. Bir adamı öldürmüş olduğuna inanamıyordu. Elleri hala titriyordu.

Ancak aynı zamanda, hayatta olduğu için ve Steffen hayatını kurtardığı için derinden minnettardı. Onu hafife almıştı, ne kadar iyi bir insan olduğunu tahmin etmemişti. Onu görünümüne göre değerlendirdiği için kendinden

utanıyordu. Steffen kendisine bir arkadaş kazanmıştı. Tüm bunlar bittiğinde, Gwen, onu bodrum katından kurtarmaya kararlıydı. Ona olan borcunu ödemeye, hayatını bir şekilde daha iyi bir hale getirmeye kararlıydı.

Birlikte kalenin koridorlarında yürürlerken, Godfrey her zamankinden daha çok endişeli görünüyordu; Gwen'in anlattıklarını dehşet içinde dinlemişti. Getirdiği hançeri incelemiş ve Gareth'a ait olduğunu doğrulamıştı.

Artık cinayet silahı ellerindeydi, ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı; konseye gitmeden önce, gerekli tanığı bulmak zorundalardı. Godfrey, Gareth'ın orman yürüyüşünde yanında Firth'ün de olduğunu hatırlamıştı. Önce onu köşeye

sıkıştırmaları ve itiraf etmesini sağlamaları gerektiğini biliyordu— ardından cinayet silahı ve şahitle birlikte konseyin karşısına çıkıp, abilerini alaşağı edebilirlerdi. Gwen de aynı fikirdeydi; Firth'ü bulmak için ahırlara doğru yola çıkmışlardı ve o zamandan beri yürüyorlardı.

Gwen, babasını öldüren hançeri hala elinde tutuyordu ve ağlayacakmış gibi hissediyordu. Babasını çok özlemişti ve onun bu şekilde öldüğünü düşünmek son derece acı veriyordu.

Ancak tüm bu olanlarda Gareth'ın parmağı olduğunu fark etmek, üzüntüsünü öfkeye dönüştürüyordu. En kötü şüpheleri doğrulanmıştı. Bir parçası, Gareth'ın o kadar da kötü

olmayabileceği, bir şekilde kurtarılabileceği fikrine sarılmıştı. Ancak hayatına kastedilen son girişimi ve cinayet silahını görünce, bunun söz konusu olmadığını anlamıştı—Gareth umutsuz vakaydı. Saf kötülüktü. Ve Gwen'in abisiydi. Bu onu nasıl etkilerdi? Ne de olsa aynı kanı taşıyorlardı. Onun içinde de aynı kötülükten eser var mıydı? Bir erkek ve kız kardeş birbirinden bu kadar farklı olabilir miydi?

"Gareth'ın tüm bunları yapmış olabileceğine hala inanamıyorum," dedi Gwen, Godfrey'e, kalenin koridorlarında yürümeye devam ederlerken.

“İnanamıyor musun?” diye sordu Godfrey. “Gareth’ı bilirsin. Yaşama sebebi her zaman için taht olmuştur.”

“Ama sadece güç elde etmek için babamızı öldürmek? Yalnızca bir unvan için?”

Godfrey, Gwen’e baktı. “Çok safsın, değil mi? Geriye başka ne kaldı ki? Birisi kral olmaktan başka daha ne isteyebilir ki? O tür bir güce sahip olmaktan başka?”

Sinirlenen Gwen, Godfrey’e baktı. “Asıl saf olan sensin,” dedi. “Hayatta, güçten çok daha önemli şeyler vardır. Hatta güç, en itici şeylerden biridir. Babamız mutlu muydu sanıyorsun? Bu krallığa hükmederken son derece mutsuz oldu. Tek yaptığı şey şikayet etmekti ve

bizimle daha fazla vakit geçirmeyi istemekti.”

Godfrey omuzlarını silkti. “Onunla ilgili son derece iyimsersin. Babamla neredeyse hiç anlaşamazdık. Bana göre o da diğerleri kadar güce açtı. Bizimle zaman geçirmeyi gerçekten isteseydi, bunu yapabilirdi. Ama yapmamayı seçti. Ayrıca benimle vakit geçirmediği için son derece rahattım. Benden nefret ediyordu.”

Yürümeye devam ederlerken, Gwen, abisini inceledi ve ilk defa çocukluklarının ne kadar farklı geçmiş olduğunu fark etti. Sanki abisi, kendisinden farklı bir babayla büyümüştü. Bunun sebebinin abisinin bir erkek ve kendisinin de bir kız olması

olup olmadığını merak etti; ya da sadece kişiliklerin çatışması yüzündendi. Bunları düşünürken, abisinin haklı olduğunu fark etti; babası ona hiçbir zaman iyi davranmamıştı. Bunu daha önce neden fark etmediğini bilmiyordu, ama aniden Godfrey için üzüldü. Tüm zamanını neden o meyhanede geçirdiğini şimdi anlıyordu. Babasının, zamanını meyhanede boşa harcadığı için Godfrey'i kınadığını sanmıştı. Ama belki de durum bundan çok daha karmaşıktı.

"Babamın onayını hiçbir zaman kazanamadın, değil mi?" diye sordu Gwen şefkatle, anlamaya başlayarak. "Bu yüzden, belli bir noktadan sonra bunun için zahmet bile etmedin."

Godfrey soğukkanlı görünmeye çalışarak omuzlarını silkti, ama Gwen, yüzündeki kederi görebiliyordu. “O ve ben son derece farklıydık. Bunu hiçbir zaman kabul edemedi.”

Gwen, abisine son derece farklı bir gözle baktı. İlk defa, onu tembel bir sarhoş olarak görmüyordu; mükemmel bir potansiyeli olan ancak son derece kötü yetiştirilmiş bir çocuk olarak görüyordu. Bunun için babasına öfkelendi. Aslında, abisinde babasından izler bile görebiliyordu.

“Eğer sana farklı şekilde davranmış olsaydı, eminim bambaşka biri olurdun,” dedi Gwen. “Tüm hareketlerinin, onun dikkatini çekmek için attığın çığlıklar olduğunu düşünüyorum. Eğer seni

olduğun gibi kabul etmiş olsaydı, sanırım hepimizin içinde en çok sen ona benzerdin.”

Godfrey şaşırmış bir halde Gwen’e baktı, ardından yüzünü çevirdi.

Uzun koridorlardaki kapıları birbiri ardında açarak, sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Sonunda kaleden dışarı, serin sonbahar havasına çıktılar. Gwen, güçlü ışık karşısında gözlerini kıstı.

Avlu, ileri geri hareket eden, erkenden kutlama yaparak sokaklarda içen heyecanlı insanlarla doluydu.

“Neler oluyor?” diye sordu Godfrey.

Gwen aniden hatırladı. “Lejyonlar bugün eve dönüyor.” Yaşadığı şeyler yüzünden, tamamen unutmuştu. Thor yine

aklına gelince kalbi hızlandı. Gemisi yakında eve dönecekti. Gwen onu görmek için sabırsızlanıyordu. “Büyük bir kutlama olacak,” diye sevinçle ekledi.

Godfrey omuzlarını silkti. “Beni hiçbir zaman Lejyon’a kabul etmediler. Neden umurumda olsun ki?”

Gwen, üzgün bir şekilde abisine baktı. “Umursamalısın. Reece eve dönüyor olacak. Thor da öyle.”

Godfrey, kız kardeşine baktı. “O sıradan çocuktan hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Kızaran Gwen sessiz kaldı.

“Nedenini anlayabiliyorum,” dedi Godfrey. “O çocukta bir şey var. Saf bir şey…”

Gwen bunu düşündü ve doğru olduğunu fark etti. Godfrey, fark ettiğinden çok daha zekiydi.

Kale sınırlarından uzaklaşarak yürümeye devam ederlerken, Gwen, hançerin elini yaktığını hissetti ve onu mümkün olduğunca uzağa fırlatmak istedi. İlerideki ahırları gördü ve hızını artırdı. Firth'e yaklaşmışlardı.

"Gareth bundan kurtulmanın bir yolunu bulacak," dedi Godfrey. "Biliyorsun, değil mi? Bunu hep yapar."

"Firth'e itiraf ettirirsek ve şahitlik yapmasını sağlarsak, yapamaz."

"Bunları yapsak bile, sonra ne olacak?" diye sordu Godfrey. "Öylece tahttan ineceğini düşünüyor musun gerçekten?"

“Tabi ki düşünmüyorum. Ama onu zorlayacağız. Konseyin onu zorlamasını sağlayacağız. Elimizdeki kanıtla, muhafızları kendimiz de çağırabiliriz.”

Godfrey omuzlarını silkti. “Bu işe yarasa bile, onu tahttan indirmeyi başarsak bile—sonra ne olacak? Krallığı kim yönetecek? Soylular bu boşluktan yararlanmak için acele edebilir. Tabi içimizden biri tahta çıkmadığı sürece...”

“Kendrick yönetmeli,” dedi Gwen.

Godfrey başını salladı. “Hayır. Tahta sen geçmelisin. Babamızın isteği buydu.”

Gwen kızardı. “Ama ben istemiyorum. Bunları yapmamın sebebi

bu değil. Sadece babamız için adaleti yerine getirmek istiyorum.”

“Bunu yine yapabilirsin. Ancak aynı zamanda tahta çıkmak zorundasın. Aksini yapmak ona saygısızlık olacaktır. Eğer kabul etmezsen, sıradaki en büyük meşru oğlu benim—ve ben tahta çıkmayacağım. Asla”, dedi Godfrey, kararlı bir şekilde.

Gwen’in kalbi hızlandı. Bundan daha az istediği bir şeyi düşünemiyordu.

Yumuşak çimleri geçtiler ve ahırların büyük girişine ulaştılar. İçerinin karanlığına girdiler ve her biri diğerinden mükemmel olan, kişneyen ve şaha kalkan sıra sıra atların yanından geçtiler. Burunları atların kokusuyla dolarak, saman dökülmüş yollarda yürüdüler ve yolun sonuna kadar devam

ettiler. Birkaç koridoru daha geçtikten sonra, sonunda, kraliyet ailesinin atlarının bulunduğu bölmeye geldiler.

Gareth'ın atlarının bulunduğu köşeye gittiler ve Gwen, duvardaki silah rafını inceledi. Hançerlerin bulunduğu sırada bir tane eksik vardı.

Gwen, bezi yavaşça açtı, hançeri dikkatle kaldırdı ve duvardaki boş noktaya yerleştirdi. Mükemmel bir şekilde uymuştu. Gwen'in soluğu kesildi.

"Bravo," dedi Godfrey. "Ama bu, hançeri Gareth'ın kullandığını kanıtlamıyor—ya da cinayet emrini verdiğini. Hançeri birisinin çaldığını iddia edebilir."

“Kanıtlamıyor,” diye karşılık verdi Gwen. “Ama bize yardımı olacak. Ve bir şahitle birlikte, dava kapanacak.”

Gwen, hançeri tekrar sardı, kemerine yerleştirdi ve ahır yöneticisinin bulunduğu yere gidene kadar yürümeye devam ettiler.

“Efendilerim,” dedi adam, kraliyet ailesinin iki üyesini karşısında gördüğü için şaşırmış bir halde bakarak. “Sizi buraya getiren nedir? Atlarınız için mi geldiniz? Bize haber verilmedi.”

“Sorun değil,” dedi Gwen, güven verici bir şekilde adamın bileğini tutarak. “Buraya atlarımız için gelmedik. Farklı bir konuyla ilgili olarak geldik. Gareth’ın atlarıyla ilgilenen seyisi arıyoruz. Firth’ü.”

“Evet, bugün buradaydı. Arka tarafa bir bakın. Saman yığınının içine...”

Aceleyle ahırdan dışarı çıktılar ve binanın etrafını dolaşıp arka tarafa gittiler.

Açık alanda duran Firth, elindeki tırmıkla samanları savuruyordu. Üzgün olduğu yüzünden belliydi.

Onlar yaklaşırken, Firth durup başını kaldırdı ve şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı. Gözlerinde başka bir şey daha vardı—korku.

Gwen, gerekli olan her şeyi o bakışlarda gördü. Gizlediği bir şey vardı.

“Sizi Gareth mı gönderdi?” diye sordu Firth.

Gwen ve Godfrey birbirlerine baktılar.

“Abimiz bunu neden yapsın?” diye sordu Godfrey.

“Sadece soruyorum,” dedi Firth.

“Hayır,” dedi Gwen. “O göndermedi. Göndermesini mi bekliyordun?”

Firth kaşlarını çatarak, bakışlarını iki kardeş arasında gezdirdi. Yavaşça başını salladı, ardından sustu.

Gwen, Godfrey’le bakıştı, ardından tekrar Firth’e döndü. “Buraya kendimiz geldik. Babamızın cinayetiyle ilgili bazı sorular sormak için.” Firth’ü dikkatle izledi, gergin olduğu belliydi. Elindeki tırmıkla oynayıp duruyordu.

“Neden bana soracaksınız?”

“Çünkü sen, kimin yaptığını biliyorsun,” dedi Godfrey, açık bir şekilde.

Firth, kıpırdamayı bıraktı ve gözlerindeki korkuyla Godfrey’e baktı. Ardından yutkundu. “Eğer bunu bilseydim, Lordum, bunu saklamak vatana ihanet anlamına gelirdi. Bunun için idam edilebilirdim. Yani cevap hayır... Kimin yaptığını bilmiyorum.”

Gwen, onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. İleri doğru bir adım attı. “Burada samanlarla uğraşarak ne yapıyorsun?” diye sordu, farkına vararak. “Birkaç ay önce, her zaman Gareth’ın yanındaydın. Hatta eğer yanılmıyorsam, kral olduktan sonra seni terfi ettirmişti.”

“Doğru, Leydim,” dedi Firth, uysal bir şekilde.

“O halde seni neden buraya sürdü? İkiniz anlaşmazlığa mı düştünüz?”

Gözleri, Gwen ve Godfrey arasında gidip gelen Firth, yutkundu.

Ama sessiz kaldı.

“Hangi konu hakkında anlaşmazlığa düştünüz?” diye bastırdı Gwen, içgüdülerini takip ederek. “Babamın suikastıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de cinayetin üstünü örtmekle ilgiliydi?”

“Bir anlaşmazlık yaşamadık, Leydim. Burada çalışmayı kendim seçtim.”

Godfrey güldü. “Öyle mi?” diye sordu. “Kral’ın sarayında bulunmaktan

sıkıldın ve buraya gelip, ahırda gübre temizlemeyi seçtin, öyle mi?"

Yüzü kızaran Firth, bakışlarını kaçırdı.

"Bir kez daha soracağım," dedi Gwen sertçe. "Abim seni neden buraya gönderdi? Niçin tartıştınız?"

Firth boğazını temizledi. "Abiniz, Hanedan Kılıcı'nı kaldıramadığı için üzgündü, hepsi bu. Ben sadece onun öfkesinin kurbanıydım. Başka bir şey yok, Leydim."

Gwen, abisine baktı. Firth'ün söylediklerinde gerçek payı olduğunu hissetti—ancak hala sakladığı bir şey vardı.

"Gareth'ın ahırından kaybolan hançerle ilgili ne biliyorsun?" diye

sordu Godfrey.

Firth yutkundu. “Kaybolan bir hançerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Lordum.”

“Bilmiyor musun? Duvarda sadece dört tane duruyor. Beşincisi nerede?”

“Belki Gareth bir şey için kullanmıştır. Belki de kaybolmuştur,” dedi Firth, güçsüz bir sesle.

“Bunu söylemen çok komik,” dedi Gwen, “çünkü bize farklı şeyler söyleyen bir hizmetliyle konuştuk. Babamızın cinayetinin gerçekleştiği geceyi bize anlattı. Atık borusundan aşağıya bir hançer atılmış ve o da hançeri dışarı çıkarmış. Bunu hatırladın mı?”

Gwen, belindeki hançeri çıkardı ve Firth'e gösterdi.

Firth'ün gözleri kocaman açıldı, ardından bakışlarını kaçırdı. "Onu niçin yanınızda taşıyorsunuz, Leydim?"

"Bunu sorman çok garip," dedi Gwen, "çünkü o hizmetli bize başka bir şey daha söyledi." Gwen, blöf yaparak yalan söyledi. "Hançeri atan adamın yüzünü gördüğü söyledi. Ve o senmişsin."

Firth'ün gözleri kocaman açıldı.

"Hizmetlinin bir şahidi de var," diye ekledi Godfrey. "İkisi de seni görmüşler."

Firth son derece huzursuz görünüyordu.

Gwen, biraz daha yaklaştı. Onun suçlu olduğunu hissedebiliyordu ve onu yakalamak istiyordu. “Sana sadece son bir kez daha soracağım,” dedi, buz gibi bir sesle. “Babamızı kim öldürdü? Gareth mı?”

Açıkça yakalanmış olan Firth yutkundu. “Babanızın cinayetiyle ilgili bir şey biliyor olsam bile,” dedi, “bunu söylememin bana bir yararı olmaz. Dediğim gibi, cezası idam. Bunun sonunda benim kazancım ne olacak?”

Gwen ve Godfrey birbirine baktı.

“Eğer cinayetten kimin sorumlu olduğunu söylersen, bunun arkasında Gareth’ın olduğunu itiraf edersen, sen de o işin bir parçası olsan bile, bağışlanmanı sağlayacağız,” dedi Gwen.

Firth, gözlerini kısarak Gwen'e baktı. "Tamamen bağışlanacak mıyım?" diye sordu. "O işe karışmış olsam bile?"

"Evet," diye cevapladı Gwen. "Eğer abimize karşı şahitlik yaparsan, bağışlanacaksın. Hançeri kullanan sen olsan bile. Neticede, babamızın cinayetinden çıkar sağlayan kişi abim, sen değilsin. Sen sadece onun uşağıydın.

"Şimdi söyle bize," diye ısrar etti Gwen. "Bu senin son şansın. Seni cinayete bağlayan kanıt zaten elimizde… Eğer sessiz kalırsan, hayatının sonuna kadar hapislerde çürüyeceksin. Seçim senin."

Gwen, konuşurken, babasının gücünün tekrar içinde yükseldiğini

hissetti. Ve o anda, ilk defa, krallığa hükmedebileceğini hissetti.

Firth, dikkatle düşünerek, uzun bir süre boyunca Gwen ve Godfrey'e baktı.

Sonunda gözyaşlarına boğuldu.

"Abinizin istediğinin bu olduğunu sandım," dedi, ağlayarak. "Zehri almam için bana para verdi. İlk teşebbüsü buydu. Başarısız olduğunda, düşündüm ki… Onun için işi bitirebileceğimi düşündüm. Kötü bir niyetim yoktu. Yemin ederim. Özür dilerim. Sadece Gareth'ı memnun etmeye çalışıyordum. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Başarısız olduğunda, bunu görmeye katlanamadım. Özür dilerim," dedi hıçkırarak. Yere çöktü ve ellerini başına dayadı.

Godfrey, Gwen'i şaşırtarak, Firth'ü sertçe yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Aşağılık herif. Seni kendi ellerimle öldürmeliydim."

Gwen, Godfrey'in ne kadar sinirlendiğini görerek şaşırdı, özellikle de babasıyla olan ilişkisi düşünüldüğünde. Belki de Godfrey, babasına karşı fark ettiğinden çok daha derin hisler besliyordu.

"Ama öldürmeyeceğim," diye ekledi Godfrey. "İlk önce Gareth'ın asıldığını görmek istiyorum."

"Bağışlanacağına dair sana söz verdik ve sözümüzü tutacağız," diye ekledi Gwen, "konseyin karşısında Gareth'ın aleyhinde ifade vereceğini varsayarsak. Yapacak mısın?"

Hıçkırmaya devam eden Firth, bakışlarını kaçırarak uysalca başını salladı.

"Elbette yapacaksın," dedi Godfrey. "Eğer yapmazsan, seni biz öldüreceğiz." Ardından Firth'ü bıraktı.

Yere düşen Firth, "özür dilerim," dedi defalarca. "Özür dilerim."

Gwen tiksinerek adama baktı. Babası gibi asil ve cesur bir adamın, bu acınası varlığın eliyle ölmüş olduğunu düşünerek, üzüntüye boğuldu. Hala elinde olan hançeri, Firth'ün kalbine saplamak istedi.

Ancak yapmadı. Hançeri dikkatli bir şekilde sardı ve kemerine yerleştirdi. Kanıta ihtiyacı vardı.

Artık bir şahitleri de vardı.

Ve şimdi, abilerini alaşağı etmenin zamanı gelmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ufukta beliren vatanını, Halka'yı gördüğünde, geminin dümeninde duran Thor'un yüreği kabardı. Uzun bir yolculuk olmuştu. Fırtınalı denizleri aşarak Pus Adası'ndan çıkmışlar, ardından yağmur duvarını geçmişlerdi. Neredeyse vatanlarına dönünceye kadar etraflarını sarmış olan bir sisin içine girmişlerdi ve bu, İmparatorluk tarafından görülmelerini engellemişti.

Şimdi Halka görüş alanındayken, iki güneş de serbest kalarak, açık ve mükemmel bir günü ortaya çıkardı. Yelkenler rüzgârı yakaladı ve Lejyon üyelerini kürek çekmekten kurtardı. Thor, yanındaki Krohn ile birlikte ayakta

dururken, artık daha kalın ve güçlü olan bacakları yere daha sağlam bir şekilde basıyordu. Boyu uzamış, omuzları genişlemişti. Esen rüzgârda saçları dalgalanırken, gri gözlerini kısarak vatanına bakıyordu.

Avcunun içinde, ejderhanın sahilinden aldığı parlak Orethist taşını tutuyordu ve taşın gücünü hissedebiliyordu. Onu, Gwen'e vereceği anı hayal ederken, beklentiyle gülümsedi. Tüm yolculuk boyunca onu aklından bir türlü çıkaramamıştı ve şimdi en çok önemsediği şeyin, dört gözle beklediği şeyin o olduğunu fark ediyordu. Onun da hala kendisini umursuyor olmasını umdu. Belki de hayatına devam etmişti. Neticede, o bir

soyluydu—bu süre içinde yüzlerce erkeğe tanıtılmış olmalıydı. Thor, gözlerini kapatarak elindeki mücevheri sıktı ve onun hala kendisini seviyor olması için dua etti.

Tekrar gözlerini açtı ve ufukta, Halka'nın kıyılarını çevreleyen kalın ahşabı gördü. Uzun bir yüz gün olmuştu ve kurtulmuş olduğuna hala inanamıyordu. Eve döndüğü için, hayatta kaldığı için ve Lejyon'un gerçek bir üyesi olmayı başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Kanyon'u geçerek, ormana doğru yaptıkları yolculuğu hatırladı. O zaman ne kadar korkmuş olduğunu hatırladı ve şimdi çok daha farklı hissettiğini fark ederek hayrete düştü. Artık korkmuyordu. Yüz gün

süren yorucu eğitimin ardından, Tepegözle ve özellikle de Ejderha ile yaşadığı karşılaşmaların ardından, artık hiçbir şey onu korkutamazdı. Bir savaşçı gibi hissetmeye başlamıştı.

Tanıdık bir çığlık sesi duydu ve yukarı baktığında Estopheles'i gördü. Tepelerinde daireler çizerek, gemiyi takip ediyordu. Aşağıya doğru dalışa geçti ve geminin küpeştesine kondu. Başını çevirdi ve çığlık atarak, Thor'un gözlerinin içine baktı.

Thor, onu gördüğüne sevinmişti.

Estopheles, geniş kanatlarını çırparak, geldiği hızla geri gitti. Thor, onu tekrar göreceğini biliyordu.

Beline uzandı ve elini, yeni kılıcının kabzasına koydu. Yüzlük sona erdiğinde,

eve dönmek üzere gemilere binmeden önce, Lejyon komutanları kurtulan her çocuğa, artık tam bir Lejyon üyesi olduklarını simgeleyen bir silah vermişti. Reece'e, mücevherlerle donatılmış bir kalkan verilmişti; ejderhanın darbesi yüzünden topallayarak yürüyen O'Connor'a, ahşap bir yay ve ok verilmişti; Elden'a, gümüş topu olan bir gürz verilmişti—ve Thor'a, bu kılıç verilmişti. İpekle sarılı olan kabzası mücevherlerle süslenmişti, bıçağı son derece keskin ve pürüzsüzdü.

Kabzasını sıkıca tutarken, artık Lejyon'un, sonsuza kadar kardeş kalacak bu grubun bir parçası olduğunu hissetti. Birlikte, hiç kimsenin anlayamayacağı şeyler yaşamışlardı. Thor, kardeşlerine

baktı ve onların da daha yaşlı göründüklerini fark etti. Daha güçlü, daha dayanıklılardı. Hepsi de cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Ve bir bakıma bunu yapmışlardı. Orada kaybettikleri, eve dönemeyen tüm kardeşlerini düşündü; bazısı korkaklık ederek pes etmişti ve bazısı da öldürülmüştü. Bugün, kutlama yapılacaktı—ancak aynı zamanda yas tutulacaktı. Bunun ağırlığı tüm Lejyon üyelerinin omuzlarındaydı ve Thor, onlara baktığında, çok daha olgun, daha ciddi göründüklerini fark etti. Sadece birkaç ay önce sahip oldukları, gençliğe özgü delişmenlikleri başka bir şeyle yer değiştirmişti. Sağduyuyla.

Thor, bu çocuklar için, *gerçek* kardeşleri için her şeyi yapardı. Onları ejderhadan kurtardıktan sonra, Thor'a yeni bir saygıyla bakıyorlardı. Hatta belki biraz da korkuyla… Kolk bile farklı bir şekilde bakıyordu ve o zamandan beri Thor'u bir kez bile azarlamamıştı.

Sonunda, Thor, *ait olduğunu* hissediyordu. Sahilde karşılaştığı hiçbir düşmanından artık korkmuyordu. Hatta savaşmak hoşuna gidiyordu.

Artık bir savaşçı olmanın ne demek olduğunu anlıyordu.

*

Thor, Lejyon'la birlikte, atının sırtında Kraliyet Sarayı'na doğru giden yolda ilerliyordu. Bir tarafında Reece, diğer tarafında O'Connor, Elden ve ikizler vardı. Krohn da aşağıdan takip ediyordu. Thor gözlerine inanamadı: binlerce insan önlerindeki yolun iki tarafına sıralanmış, övgüyle tezahürat yapıyordu. Ellerindeki bayrakları sallıyorlar, eve geri dönen Lejyon'un yollarına çiçekler, şekerler fırlatıyorlardı. Askeri bando davullarına vuruyor, ziller ve müzikler çalıyordu. Thor'un şimdiye dek gördüğü en görkemli geçit töreniydi ve o da etrafı kardeşleriyle çevrilmiş bir halde törenin merkezindeydi.

Thor böyle bir karşılama beklemiyordu. Neyse ki, Kanyon'a dönüş yolculukları olaysız geçmişti ve köprüyü geçerken rastladıkları yüzlerce Kraliyet askeri saygıyla başlarını eğdiğinde, Thor şaşkına dönmüştü. Muhafızlar öne çıkmış ve her biri sırayla ellerindeki kargıları indirmişlerdi. Thor onların arasında yürürken, hayatında hiç hissetmediği kadar kabul olmuşluk ve aidiyet duygusu hissetmişti. Yaşadığı her zorluğun buna değdiğini hissetmişti. İşte şimdi, bu büyük adamlar tarafından saygı görüyordu ve artık onların grubunun bir parçasıydı. Hayatında bundan daha fazla istediği hiçbir şey olmamıştı.

Kanyon'un kendi taraflarındaki güvenli bölgesine ayak bastıkları anda, başka bir sürprizle karşılaşmışlardı: Şimdiye dek görmüş oldukları en güzel atlar onları bekliyordu. Artık o atların bakımını yapmak ve pisliğini temizlemek yerine, Thor da onlardan birine biniyordu. Beyaz burnu olan simsiyah ve görkemli bir attı. Thor, ona Percival adını vermişti.

Kraliyet Sarayı'na giden küçük tepeye ulaşıncaya kadar, günün büyük bir çoğunluğunda at sürmüşlerdi. Zirveye çıktıklarında, Thor'un nefesi kesilmişti: Kral Yolu'na toplanmış büyük bir kalabalık tezahürat yaparak onları bekliyordu. Etrafları sonbahar yaprakları ve çiçeklerle kaplıydı.

Mükemmel bir gündü. Yaz aylarında yola çıkmışlardı ve sonbaharda geri dönmüşlerdi. Değişiklik şaşırtıcıydı.

Şimdi, Kraliyet Sarayı'ndaki geçit törenine doğru atlarını sürerlerken, güneş batmaya başlıyordu. Thor, kendini bir rüyadaymış gibi hissetti.

"Tüm bunların bizim için yapıldığına inanabiliyor musun?" diye sordu O'Connor.

"Bizler de artık Lejyon üyesiyiz," dedi Elden. "*Gerçek* bir Lejyon üyesi… Eğer savaş çıkarsa, yedek asker olarak biz çağırılacağız. Artık öğrenci değiliz: biz de askeriz."

Kalabalık alkışlamaya ve bağırmaya devam ediyordu, ancak etrafındaki yüzlere bakan Thor, sadece bir kişiyi

arıyordu: Gwendolyn. Aklındaki tek şey oydu. Ne zenginlik ne şöhret ne de onurdu. Sadece onu görmek, hala sevildiğini bilmek istiyordu.

Grup, sarayın kapısına ulaşıp da tahta köprüyü geçerken, tezahüratlar giderek arttı. Taş kemerli kapıdan geçerek, tünelin karanlık kısmından yollarına devam ettiler ve sonunda tünelin diğer ucundan Kraliyet Sarayı'nın önüne çıktılar.

İnsanlar her yönden avluya akın ediyor, geri dönen Lejyon üyelerinin isimlerini bağırıyorlardı. Thor, bazı insanların ağzından ismini duyunca hayrete düştü—birilerinin, kendisini tanıyor olduğuna inanamıyordu.

Avluyu geçmeye devam ederlerken, ziyafet için hazırlanmış masaları gördüler. Thor, bugünün tatil ilan edilmiş olduğunu ve ziyafetin, kendileri için hazırlandığını fark etti.

Avlunun ortasına ulaştılar ve tüm silahlı kuvvetlerin başkomutanı Brom'un, kendilerini selamlamak için beklediğini gördüler. Yanında komutanları ve düzinelerce Gümüş üyesi vardı. Çocuklar sırayla atlarından indiler ve onların karşısında sıraya dizildiler.

Kolk, Brom'un yanına gitti ve yan yana durarak, çocuklara baktılar. Kalabalık aniden sustu.

"Baylar," diye bağırdı Brom, "şu andan itibaren size bu şekilde hitap

edilecek—Lejyon üyeleri olarak eve hoş geldiniz diyoruz!”

Kalabalık coşkuyla alkışladı ve Gümüş şövalyeleri öne çıkarak, her çocuğun kalbinin üstüne Lejyonlar’ın amblemi olan, kılıç tutan siyah bir şahin broşu taktılar. Her bir Lejyon üyesi, yaverlik yaptığı şövalye tarafından ödüllendirildi—ve Thor, ne Erec ne de Kendrick orada olduğu için üzülmüştü. Onların yerine geçen Kolk öne çıktı ve Thor’un broşunu taktı. Ardından gülümseyerek, Thor’u büyük bir şaşkınlığa uğrattı. “Fena değilsin,” dedi.

Thor, onu ilk defa gülümserken görüyordu. Ancak bu da kısa sürdü. Tekrar kaşlarını çatan Kolk, aceleyle uzaklaştı.

Müzisyenler çalgılarını çalmaya başladı ve kalabalık kutlama havasına girdi.

Etraf bira fıçılarıyla doluydu ve kısa bir süre içinde Thor'un eline de köpüklü bir bira bardağı tutuşturuldu. Saniyeler içinde, herkes kendini partiye kaptırmıştı.

Birisi, Thor'u arkasından yakalayarak omuzlarına aldı ve Thor, kendini kardeşleriyle birlikte havaya fırlatılırken buldu. Kahkahalarla gülerken, elindeki bardağı Reece'inkiye tokuşturdu. Sonunda dengesini kaybetti ve diğerleriyle birlikte yere indi.

Her yerde şarkılar söyleniyor, danslar ediliyordu. Thor, kendisini, tanımadığı bir kadınla dans ederken

buldu. Kolunu yakalamış olan yabancı, daireler çizerek dans ediyor, Thor'u bir o yana bir bu yana çekiştiriyordu. Savunmasız yakalanmış olan Thor, nihayet kadından kurtuldu; onunla dans etmek istemiyordu. Diğer Lejyon üyeleri yabancılarla dans ediyor olmasına rağmen, Thor başkasıyla birlikte olmak istemiyordu. Sadece Gwendolyn'i istiyordu.

Kalabalığın içinde çılgınca onu aradı. Gelmiş miydi? Hala onunla ilgileniyor muydu?

İnsanlar giderek kendilerini kaybetmeye başladı ve güneş batarken, meşaleler yakıldı, içkiler biraz daha sertleşti. Ortaya çıkan hokkabazlar, alevli sopalarıyla gösteriler yapmaya

başladı. Thor, tüm bunların ortasında olmaktan son derce heyecanlıydı, ancak Gwendolyn'in yokluğunda bir şeyler eksikti.

"Hey, o kız benim!", diye bağırdı birisi tehditkar bir sesle.

Thor, topallayan O'Connor'ın bir kızla dans ettiğini gördü. Ardından sarhoş bir yabancı onlara yaklaştı ve O'Connor'ı sertçe itti. Adam uzun boylu ve kaslıydı. Hazırlıksız yakalanan O'Connor, birkaç metre geriye tökezledi.

Kabadayı, O'Connor'ın üstüne gitmeye devam etti, ancak başka bir adım daha atamadan, Thor içgüdüsel bir tepki vererek harekete geçti—tıpkı diğer Lejyon üyelerinin yaptığı gibi. Saniyeler içinde, Thor, Reece, Elden ve ikizler,

adamın üstüne atlamış ve onu yere sermişlerdi.

Adam korku dolu gözlerle ayağa fırladı ve kaçtı.

Thor, sersemlemiş gibi görünen ancak iyi olan O'Connor'a döndü. Kardeşlerine bakarken, birbirlerini savunmak için ne kadar çabuk harekete geçmiş olduklarını, artık bir bütün olduklarını fark etti. Bu, harika bir histi.

Tüm insanların dans ettiğini gördü ve aklı tekrar Gwendolyn'e kaydı. Dans alanından ve kardeşlerinin yanından uzaklaşarak, masaların arasında gezinerek her yerde onu aradı. Onu bulmak zorundaydı.

Bir bankın üstüne çıktı ve kalabalığın üzerinde gözlerini gezdirdi.

Ancak Gwen'den hiçbir iz olmadığını görünce kalbi kırıldı.

Tekrar aşağıya indiğinde, kalede çalışan güzel bir kızı gördü ve onun yanına koştu. Onu gören kızın gözleri parladı. Thor'la flört ediyordu. "Thorgrin!" diye bağırdı ve çocuğa sarıldı.

Thor, kızı kendinden nazikçe uzaklaştırdı. "Gwendolyn'i gördün mü?" diye sordu.

Kız başını salladı ve Thor'un gözlerinin içine baktı. "Görmedim. Ama ben buradayım. Benimle dans etmek ister misin?"

Thor, hafifçe başını salladı ve başka kimseyle karşılaşmak istemeyerek aceleyle uzaklaştı.

Gwen'i her yerde aramıştı ve artık en kötüsünü düşünmeye başlıyordu. Belki de başka biriyle kaçıp gitmişti. Belki de annesi, birlikte olmalarını yasaklamıştı. Belki de aynı şeyleri hissetmiyordu.

Aniden, omzuna birisinin dokunduğunu hissetti.

Arkasına döndü ve tüm dünyası durdu.

Birkaç adım ötede gülümseyerek duran kişi, hayatının aşkıydı.

Gwendolyn.

*

Thor büyülenmişti. Gwendolyn, kocaman gülümsemesi, mükemmel cildi,

uzun sarı saçları ve iri mavi gözleriyle her zamanki gibi güzel görünüyordu. Sanki onunla ilk defa karşılaşıyormuş gibiydi. Başka hiçbir yere bakamıyordu. Kalbi delicesine çarpıyordu. Gerçekten eve dönmüş gibi hissediyordu.

Gwendolyn, Thor'un kollarına atılarak sıkıca sarıldı. Thor da ona sarıldı. Onun gibi birisi tarafından sevildiğine hala inanamıyordu ve o da Gwen'i tüm kalbiyle seviyordu. Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar ve Gwen, onun uzaklaşmasına izin vermedi.

"Dönmene çok sevindim," diye fısıldadı Gwen, Thor'un kulağına.

"Ben de öyle," diye cevapladı Thor.

Boynunda, Gwen'in sıcak gözyaşlarını hissederek yavaşça geri

çekildi ve eğilip onu öptü. İnsanlar etraflarında bağırmaya, oradan oraya koşturmaya devam ederken, uzun bir süre boyunca öpüştüler.

Bir inleme sesi duydular ve Gwen, üzerine atlayan Krohn'u gördü. Yere eğildi ve hayvanı kucağına alarak sevmeye başladı. "Seni özledim," dedi. Krohn da bir inilti çıkararak karşılık verdi.

Gwen gülümseyerek ayağa kalktı ve parlayan gözlerle Thor'a bakarak, elini tuttu. "Benimle gel," dedi.

Thor, bu sözü ikiletmedi. Gwen, peşlerindeki Krohn'la birlikte zikzaklar çizerek kalabalığın arasından sıyrıldı ve eski kapılardan geçerek, Thor'u kraliyet bahçelerine sürükledi.

Kalabalığın gürültüsünden kurtuldular ve sessiz bahçelerin içindeki labirente girdiler. Sonunda yalnız kalmışlardı. El ele tutuşup, birbirlerinin gözlerine baktılar. Tekrar öpüştüler.

Sonunda Gwen geri çekildi.

"Seni düşünmediğim bir gün geçmedi," dedi Thor.

Gwen gülümsedi. "Benim de öyle," dedi, Thor'un gözlerinin içine bakarak. "Güven içinde eve dönmen için her gün dua ettim."

"Gözlerini kapat," dedi Thor "ve elini aç."

Gwen gülümseyerek gözlerini kapattı ve avcunu uzattı. "Bir yılan vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Thor kahkaha attı. “Hayır. Sanırım değil,” dedi. Ejderhanın adasında bulmuş olduğu Orethist parçasını dikkatle Gwen’in avcuna bıraktı.

Gwen gözlerini açtı ve elindeki parçayı merakla inceledi. Canlı bir şeymiş gibi parlayarak avucunda duran taş, gümüş bir kolye zincirine bağlıydı. “Çok güzel!” diye bağırdı.

“Bu bir Orethist. Ejder Adası’ndaki sahilde bulunan bir taş. Sihirli güçleri olduğu söyleniyor. Efsaneye göre, eğer bu taşı sevdiğin birine verirsen, onun hayatını kurtarırmış.”

Gwen başını eğdi ve ‘sevgi’ kelimesini duyunca kızardı. “Bunu onca yoldan benim için mi getirdin?” diye sordu.

Thor, kolyeyi Gwen'in avcundan aldı ve arkasına geçip, boynuna taktı. Gwen kolyeye dokundu ve ardından Thor'a sımsıkı sarıldı.

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel şey," dedi. "Sonsuza kadar boynumda taşıyacağım." Thor'un elini tuttu ve bahçelerin dolambaçlı yollarına doğru ilerledi. "Korkarım, karşılığında sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Sen bana her şeyi verdin," dedi Thor. "Hala buradasın."

Gwen, Thor'un elini tutarak gülümsedi. "Artık birlikte olabiliriz. Annem... Aklı pek başında değil. Onun için üzülüyorum. Ama bizim için seviniyorum. Artık aramızda hiçbir engel kalmadı."

“Döndüğümde, seni başkasıyla birlikte bulmaktan korktuğumu itiraf etmek zorundayım,” dedi Thor.

“Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?” diye azarladı Gwen.

Thor, utangaç bir tavırla omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Seçebileceğin bir sürü insan var.”

Gwen başını salladı. “Anlamıyorsun. Ben zaten seçimimi yaptım. Sonsuza kadar seninle birlikte olmak istiyorum.”

Thor durdu ve Gwen’i öpmeye başladı. Alacakaranlığın soluk ışığı altında, sonsuza kadar süren bir öpücüktü. Thor, her zamankinden çok daha mutluydu. Çünkü onun da istediği şey tam olarak buydu.

Gwen utanmış gibi görünüyordu. "Ben de bir şeyi itiraf etmeliyim," dedi.

Kafası karışan Thor, Gwen'e baktı.

"Artık güzel olmadığımı düşünebileceğinden korktum," dedi Gwen, gözlerini kaçırarak, "yaram yüzünden."

"Ne yarası?" diye sordu Thor.

"İşte, bu yanağımdaki," dedi Gwen, Gareth'ın köpeğinin bırakmış olduğu izi göstererek.

Thor, gözlerini kısarak baktı. "Yaran görünmüyor bile," dedi.

"Hava karanlık olduğu içindir. Gün ışığında çok daha belirgindi."

Thor başını salladı. "Olduğundan daha kötü göründüğünü sanıyorsun," dedi. "Sadece minik bir iz… Zar zor

görebiliyorum. Ayrıca, güzelliğinden bir şey eksiltiği de yok—hatta güzelliğine güzellik katmış.”

Thor’un ne kadar samimi olduğunu fark eden Gwen’in yüreği ısındı ve uzanıp onu öptü. Geriye çekilirken, “saldırıya uğradım,” dedi.

Thor’un yüzü karardı ve içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzandı. “Kim tarafından?” diye sordu. “Bana kim olduğunu söyle ve ben de onu hemen öldüreyim.”

Gwen başını salladı. “Artık bunun bir önemi yok,” dedi. “Zaten öldü. Burada büyük değişiklikler olacağını bilmelisin, asıl önemli olan bu. “Kraliyet Sarayı eskisi gibi olmayabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Thor, endişeyle. “Her şey yolunda mı?”

Gwen yavaşça başını salladı. “Hem evet, hem hayır… Abim Kendrick hapse atıldı.”

“Ne!” diye bağırdı Thor, çileden çıkarak.

“Gareth, onu babamızı öldürmekle suçladı. Hepsi yalan. Babamızın katili—biz onu bulduk. Sonunda kanıtımız var.”

Thor’un gözleri kocaman açıldı.

“Babamızı öldüren Gareth’tı,” dedi Gwen.

Duyduğu haberler karşısında Thor’un bedeni kaskatı kesildi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bunun, Kraliyet Ordusu, Lejyonlar, krallık ve Kendrick için ne anlama geldiğini

düşünmeye çalıştı. Katil olan bir krala sadakat yemini edeceğini düşünmek bile midesini bulandırdı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bir şahidimiz de var. Yarın, abim Godfrey ve ben, Gareth'ın karşısına çıkacağız. Onu adalete teslim edeceğiz. Ve Kraliyet Sarayı, kralsız kalacak."

Thor, tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştı. MacGil'in katili sonunda bulunmuş olduğu için mutluydu, ancak yine de Gwen'in güvenliği için endişe ediyordu.

"Kendrick'in yarın serbest kalacağı anlamına mı geliyor bu?"

"Evet," dedi Gwen. "Yarın, her şey değişecek. Şahidimizi sadece birkaç saat önce bulduk ve sizin geri dönmenizi

bekledik. Lejyon'un burada olmasını, Gareth'ın karşısında bize destek olmalarını istedik. Kolay kolay pes etmeyecektir."

Thor derin bir nefes aldı. "Adaletin yerini bulması için elimden geleni yapacağım, Leydim. Ve sizi güvende tutmak için." Ardından eğilip, Gwen'i öptü. Bir sonbahar esintisi onları okşadı ve Thor, bu akşamın asla bitmemesini istedi.

"Seni seviyorum," dedi Gwen.

Thor, duydukları karşısında heyecanlandı. Gwen bu kelimeleri ilk defa söylemişti—bir kız bu kelimeleri ona karşı ilk defa söylemişti.

Thor, Gwen'in alacakaranlıkta parlayan mavi gözlerine baktı ve içinde

kendi yansımasını gördü. Karşısındaki yüzü neredeyse tanıyamayacaktı. Her geçen günle birlikte başka birine dönüşüyormuş gibi hissediyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Tekrar öpüştüler ve uzun bir zaman sonra ilk defa, Thor, her şey yolundaymış gibi hissetti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kral McCloud, bu kadar şanslı olduğuna, MacGil topraklarının bu kadar derinliklerine girebildiklerine inanamıyordu. Tecavüzler, yağmalar ve cinayetlerle geçen üç ay boyunca, Doğu'dan Batı'ya doğru ilerlerken yıkım izleri bırakarak, Batı Yüzük Krallığı'nın kalbine saldırmışlardı. Zaferlerle dolu tam yüz gün geçmişti. Şaraplara, sığır etlerine ve kadınlara doymuştu.

McCloud, Batı'ya, ikinci güneşin batımına doğru dörtnala ilerlerken gözlerini kapattı; öldürdüğü tüm adamların yüzleri zihninde canlanınca gülümsedi. İçlerinde, gafil avlanan

masum köylüler vardı; hazırlıksız ve donanımsız olan Kraliyet askerleri vardı. En zevkli ölümler onlarınki olmuştu—en azından mücadele etmişlerdi. Yine de hiç şansları olmamıştı: McCloud'un adamları son derce disiplinli ve hevesliydi. Her zaman ölümüne savaşırlardı. Çünkü eğer yenilirlerse, ya da yeterli mücadeleyi vermezlerse, McCloud, kendi adamlarını öldürürdü. Askerlerini iyi eğitmişti.

McCloud ordusu, geçtikleri her kasabada bir ölüm makinesine dönüşmüştü. Şiddetli bir çekirge fırtınası gibi, hiçbir şeyin onları durdurması mümkün olmamıştı.

McCloud, ilk olarak her köyün etrafını sarmıştı ve tüm çıkışları

kapatarak, herhangi bir ulağın Kraliyet Sarayı'na kaçıp, büyük MacGil ordusunu işgal hakkında uyarmasını önlemişti. Bu işgali uzun bir süre gizli tutmak için, herkesi öldürmeyi başarmıştı. MacGil ordusunu şaşırtmayı ve herhangi bir savunma yapamadan onları yok etmeyi umuyordu. Ardından Kraliyet Sarayı'na gidebilir, Gareth'ın teslim olmasını sağlar ve tüm Halka'yı kendisinin ilan ederdi.

Dörtnala gitmeye devam ettiler. McCloud'un maiyeti, yakaladıkları her bir köleyle ve birliğine katılmaya zorladığı yaşlı erkeklerle birlikte daha da büyümüştü. Şimdi, hepsi güçlü birer savaşçı olan en az bin erkekle birlikte, büyük bir ölüm makinesi olarak hücum

ediyorlardı. Sıradaki kasabayı şimdiden görebiliyordu. Burası diğerlerinden çok daha büyüktü, küçük bir şehir kadardı ve Kraliyet Sarayı'na yaklaştıklarının bir işaretiydi.

Ancak önlerinde hala üç günlük bir mesafe vardı ve MacGiller'in hızlı bir şekilde takviye kuvvet gönderemeyecekleri kadar uzaktalardı. McCloud ordusu karşısında hiç şansları yoktu.

Daha da hızlandılar. Atların toynaklarından çıkan sesler kulağına geliyor, yerden kalkan tozlar burun deliklerini dolduruyordu. Ve kasabalı bir adamın, büyük demir çubukları indirerek kapıyı kapatmak için acele ettiğini görebiliyordu. McCloud neredeyse

etkilenmişti. Diğer kasabaların çoğunda, taş duvarlar ya da demir kapılar yoktu. Bu kasaba daha büyük ve daha gelişmişti, bir saldırı için hazırlıklıydı.

Ancak en önemlisi, askerleri yoktu. Sadece, duvar boyunca sıralanmış üslerde görevlendirilmiş bir avuç çocuk ve yaşlı adam tarafından korunuyordu. Çok fazla boşluk vardı. McCloud, burayı dakikalar içinde istila edeceklerini söyleyebilirdi.

Diğerleri gibi, teslim olmayı deneyebilirlerdi. Ancak onlara bu şansı vermeyecekti. Yoksa işin tüm eğlencesi kaçardı.

"Hücum!" diye bağırdı.

Arkasındaki adamları da onaylayarak kükredi ve birlikte,

McCloud'un önderliğinde kasabaya doğru süratle yol aldılar. Şehrin kapısına yaklaşırlarken, McCloud aşağıya uzandı ve atın koşum takımlarında duran mızrağı alarak ileriye fırlattı.

Mükemmel bir atıştı. Kapıyı kapatmak için avluya doğru koşan bir çocuğun sırtına saplanmıştı. Çocuk kapıyı kapatmayı başarmıştı—ancak bu, genç yaşamının son başarısı olacaktı.

Demir kapı, onları dışarıda tutamazdı. McCloud'un iyi eğitimli adamları, atlarını kapının önünde durdurdular ve birkaçı arkadaşlarının yardımıyla duvarın üzerinden atladı. Teker teker duvarın diğer tarafına indiler ve ardından geri kalanları için kapıyı açtılar.

Binlerce güçlü adamdan oluşan ordu, küçük girişten içeriye akın etti.

İlk kanı dökmeye kararlı olan McCloud, kapıdan ilk geçen oldu. Kılıcını çıkardı ve kaçışan erkeklerle kadınların peşine düştü. Her gittiği yerde aynı sahne yaşanıyordu. Artık Halka'daki hiçbir şey onu durduramazdı.

McCloud hiç düşünmeden, belindeki küçük baltayı çıkardı ve hoşlanmadığına karar verdiği bir adamın tam sırtını hedef alarak, firlattı. Balta havada yuvarlanarak uçtu ve tatmin edici bir gürültüyle adama saplandı.

Adam çığlık atarak, yüzükoyun yere düştü ve McCloud, adamın başının ezildiğinden emin olarak, atını üstünden

geçirdi. Hissettiği tatmin duygusuyla titredi. Baltası için sonra geri dönecekti.

Evine doğru koşan genç ve güzel bir kadın gördü. Atını tüm gücüyle dörtnala koşturdu ve kızın peşine düştü. Kıza ulaştığında atından atladı ve kızın üstüne düşerek, birlikte yere yuvarlandılar. Kızın yumuşak bedeni, yere düşüşünü yumuşattı.

Yerde yuvarlanırlarken, saldırıdan dolayı sersemlemiş olan kız çığlık attı. McCloud, elinin tersiyle vurarak, kızı susturdu.

Ardından ayağa kalkarak, kızı omzuna attı ve bulabildiği ilk boş eve doğru yöneldi. Atılan çığlıkları duyduğunda, etrafa saçılmış kanları

gördüğünde gülümsedi. Bu, harika bir akşam olacaktı.

*

Bronson'un atının sırtında, doğduğu şehre, annesinin vatanına doğru ilerleyen Luanda ağladı ve McCloud'un yıkıp geçmesini izledi. Bu günlerde, onlarla birlikte yol almaktan başka seçeneği yoktu; ağzını kapalı tutmayı öğrenmişti, yaşlı McCloud tarafından birçok kez yola getirilmişti. Sessiz kalmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak artık dayanamıyordu; içinde bir şeyler kopmuştu. Çocukken vakit geçirdiği bu şehri tanıyordu. Gördüğü manzara

karşısında dizleri titredi ve yüreği kabardı. Artık canına tak etmişti.

Yabancı bir ordunun gücü karşısında savunmasız hissetmişti, ama şimdi eve bu kadar yaklaşmışken, yeni bir güçle dolduğunu hissetti. Bunu durdurmak zorundaydı. İşlerin bu şekilde devam etmesine izin veremezdi. Sadece birkaç gün içinde Kraliyet Sarayı'na varacaklardı ve bu vahşiler kim bilir orada ne tür zararlar verecekti.

Her şeye rağmen, babasına hiç benzemeyen Bronson'a aşık olmuştu, ancak McCloud klanından biriyle evlenmenin büyük bir hata olduğunu fark etmişti. Onlar, Luanda'nın insanları gibi değildi. Hepsi, yaşlı McCloud'un demir yumruğu altında korkudan sinmişti.

En azından kocası, diğerlerinin yaptığı gibi bu vahşetin bir parçası olmamıştı. Babası için iyi bir gösteri ortaya koymuştu, ancak Luanda onu çok iyi tanıyordu. Bu yeni şehre girdiklerinde, atını kenarda tuttu ve diğerleri zarar verirken, kendisi ortadan sıvıştı. Kimseyi incitmemek için elinden geleni yaparken, atından indi ve atı yaralanmış gibi yaparak, onunla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Her zamanki gibi Luanda'nın attan inmesine yardım etti ve Luanda, hıçkırıklara boğularak kocasına sarıldı. "Lütfen durmasını sağla!" diye bağırdı.

Bronson, karısına sıkıca sarıldı. "Üzgünüm, aşkım. Keşke yapabilseydim."

“Üzgün olman yetmez,” diye bağırdı Luanda, kocasının gözlerine bakarak. “Benim insanlarımı öldürüyorsunuz!”

“Ben değil,” dedi Bronson, gözlerini kaçırarak, “babam öldürüyor.”

“Sen ve baban aynı ailedensiniz! Aynı hanedandan! Sen de onlarla birliktesin.”

Bronson, ürkek bir tavırla karısına baktı. “Babamı tanıyorsun. Onu nasıl durdurabilirim? Bu orduyu nasıl durdurabilirim? Onu kontrol edemem,” dedi, büyük bir pişmanlıkla.

Luanda, kocasının gözlerinde bunu ne kadar istediğini görebiliyordu—ancak babasının karşısında hiçbir gücü yoktu. “Herkes durdurulabilir,” dedi. “Kimse o kadar güçlü olamaz. Baksana

ona, işte yine gidiyor," diyerek işaret etti, yaşlı McCloud başka bir masum genç kızı bu akşamki oyuncağı olması için baygın bir halde taşırken, midesi bulanarak izleyerek.

"Baban orada savunmasız olacak," dedi. "Sana ihtiyacım yok. O uyurken gizlice yanına girerim ve kafatasına çiviyi çakarım."

Kendi fikrinden cesaret alan Luanda, atın koşum takımına uzandı ve uzun bir çivi çıkardı. Tereddüt bile etmeden, düşündüğünü yapmaya—yaşlı McCloud'u kendi elleriyle öldürmeye—kararlı bir halde gitmek için döndü.

Ancak güçlü bir el, onu kolundan yakalayarak gitmesine engel oldu.

“Babamı bilmezsin,” dedi Bronson. “O yenilmezdir. On adam gücündedir. Ve bir sıçandan daha kurnazdır. Senin yaklaştığını bir mil öteden bile hisseder. Sen o kapıdan girmeden önce, silahını elinden alır ve seni öldürür. Böyle olmaz. Başka yollar da var.”

Luanda, ne demek istediğini anlamaya çalışarak kocasını yakından inceledi. “Bana yardım edeceğini mi söylüyorsun?”

“Ben de senin kadar babamdan nefret ediyorum,” dedi Bronson. “İlerlemeye devam eden ordusunu durduramam. Ancak ordu başarısız olursa, harekete geçmeye hazırım.”

Luanda, kocasının ciddi olduğunu görebiliyordu—ancak onun, bu işin

üstesinden gelecek cesarete sahip olup olmadığını bilemiyordu. İyi bir adamdı, ama söz konusu babası olunca zayıftı.

Luanda başını salladı. “Olmaz. Halkım şimdi ölüyor. Bekleyemezler. Ve ben de bekleyemem. Onu şimdi kendim öldüreceğim. Eğer başarısız olursam da —en azından denerken ölmüş olurum.”

Bu sözlerin ardından, Luanda, kocasını elinden kurtuldu ve korkudan titreyen eliyle tutuğu demir çiviyle birlikte çadıra doğru yürüdü. O canavarı öldürmeye kararlıydı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabahın erken saatlerinde, Gwendolyn ve Thor kalenin koridorlarında hızlıca yürüyorlardı. Belli bir amaçla, konsey odasına doğru gidiyorlardı. Gwen, Gareth'la yaşayacakları yüzleşme için kendini hazırlayarak, derin bir nefes aldı. Hesaplaşma zamanı gelmişti ve gerginliğin yanı sıra büyük bir rahatlama da hissediyordu. Sonunda, tüm o ayların ardından, babasının katilini adaletin karşısına çıkarmak için ihtiyaç duyduğu kanıt elindeydi.

Godfrey ve Firth'le odanın dışında buluşmayı kararlaştırmışlardı, böylece

üçü birlikte içeri girecek ve—tüm konsey üyelerinin önünde—Gareth'la yüzleşip, resmen suçlu olduğunu kanıtlayacaklardı. Thor, ona eşlik etmeyi önermişti ve bu, Gwen'in memnuniyetle kabul ettiği bir teklifti. Birlikte geçirdikleri uzun ve büyüleyici geceden sonra, Thor'un yanından ayrılmak istemiyordu ve onun yanında kendini çok daha güvende hissediyordu. Elbette oda konsey üyeleri ve muhafızlarla dolu olacaktı. Kanıt gözler önüne serildiğinde, Gwen'e destek verip, Gareth'ı tutuklamaktan başka seçenekleri kalmayacaktı. Ancak Thor'un yanında olmak fazladan bir güvence veriyordu.

Başka bir köşeyi daha döndüler ve Gwen, Thor'la geçirdiği geceyi

düşünürken kendi kendine gülümsedi. Kraliyet bahçelerindeki çiçeklerin arasında, onun kollarında uyumuştu. Yıldızları izlerken uyuyakalmışlardı ve bu harikaydı. Babası öldüğünden beri hayatı altüst olmuştu, ancak şimdi Thor geri dönmüşken, Gareth tahttan indirilmek ve Kendrick özgür kalmak üzereyken, sonunda her şeyin normale döneceğini hissediyordu.

Konsey odasına giden son koridoru geçerlerken, kalbi hızla çarpıyordu. Gareth'ı hafife alamazdı ve bunu hiç de iyi bir şekilde karşılamayacağını biliyordu. Hayatı boyunca Kral olmak istemişti ve tahtında kalmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Son derece inandırıcı bir yalancı olabilirdi. Gwen,

onun suçlamalarına ve inkarlarına karşı kendini hazırlamaya çalıştı. Firth'ün, onun aleyhinde güçlü bir şahit olması için dua etti. Cinayet silahının sunumuyla birlikte Firth'ün ifadesinin, hiçbir şüpheye yer bırakmayacağını düşünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Thor kibar bir sesle, Gwen'in elini tutarak. Gerginliğini hissetmiş olmalıydı.

Gwen, Thor'un elini sıkarak başını salladı, ardından elini geri çekti.

Ayak seslerinin yankılandığı koridorda yürümeye devam ettiler. Thor'la birlikte bir çift olarak bir yerlere gitmenin nasıl hissettireceğini anladı. Harikaydı. Son derece doğaldı. Onun yanında kendini huzurlu

hissediyordu. Çok daha güçlü hissediyordu.

Koridorun sonuna ulaştılar ve konsey salonuna açılan büyük meşe kapıyla yüz yüze geldiler. Kapının ardından gelen fısıltı seslerini duydu ve kapının önünde birkaç muhafız duruyordu.

Gwen'in kafası karıştı. Firth ve Godfrey'in burada onları bekliyor olması gerekiyordu. Godfrey'le birlikte planın üstünden birkaç kez geçmişlerdi —onun nerede olduğunu anlayamadı. İkisi de bu konuda son derece dikkatli davranmışlardı. Onlar burada olmadan, Gwen nasıl devam edebilirdi?

"Leydim?" diye sordu muhafızlardan biri. "Korkarım ki konsey oturumu hala

devam ediyor.”

“Abim burada mı? Godfrey?” diye sordu Gwen.

Muhafızlar şaşırmış bir halde birbirlerine baktılar. “Hayır, Leydim.”

Gwen’in kalbi hızlandı. Bir şeyler yanlıştı. Godfrey gelmiyor olamazdı. Nerede olabilirdi? Meyhanelere geri mi dönmüştü yoksa? İçiyor muydu? Peki ya Firth neredeydi? Gwen, bir şeylerin yanlış olduğunu derinden hissetti.

Ne yapacağını bilemez halde, öylece durdu. Öylece yürüyüp gidemezdi. Şimdi olmazdı. Tehlikede olan çok fazla şey vardı ve kaybedecek zaman yoktu. Eğer bunu kendi başına yapmak zorundaysa, o halde öyle yapardı.

Koridorun diğer ucundan gelen gürültülü ayak seslerini duyduğunda, muhafızlara, içeri girmesine izin vermelerini emretmek üzereydi. Thor'la arkalarını döndüler ve son derece endişeli görünen Brom'un liderlik ettiği bir düzine askerin yaklaştığını gördüler. Peşinde de Gümüşler vardı.

"Kapıları açın," diye emretti Brom, muhafızlara.

"Ama efendim, konseyin toplantısı devam ediyor," dedi gergin görünen muhafızlardan biri.

Brom, elini tehditkar bir biçimde kılıcının kabzasına götürdü. "Bir daha söylemeyeceğim," diye gürledi.

Muhafızlar birbirlerine baktılar, ardından kenara çekildiler ve kapıları

açtılar.

Adamları tarafından takip edilen Brom, öfkeyle içeri girdi.

Şaşkınlıkla birbirine bakan Thor ve Gwen de onları takip etti.

Gwen şaşırıp kalmıştı; işler hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Neler olduğunu öğrenmek ve Gareth'la yüzleşmek için doğru zaman olup olmadığına karar vermek zorundaydı.

Büyük meşe kapılar arkalarından kapandı ve yarım daire şeklinde dizilmiş antika sandalyelerde oturan bir düzine konsey üyesi, dönüp onlara baktı. Konseyin ortasında tahtında oturan Gareth şaşırdı ve kaşlarını çattı.

"Bakın hele," dedi. "Bu gelen Brom değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam,

konseyden ayrılmıştın.”

“Korkunç haberler getirdim,” dedi Brom aceleyle. “Adamlarımız, Yüksek Topraklar’da meydana gelen bir işgalden bahsettiler. McCloudlar tarafından yapılan büyük çaplı bir işgal. Tüm köyler yerle bir edilmiş. Görünüşe göre, McCloudlar, senin hükümdarlığında aradıkları fırsatı yakaladılar. Şuan biz burada konuşurken bile insanlarımız öldürülüyor. Savaş başladı.”

Gwen, soluğunun kesildiğini hissetti; duyduklarına inanamıyordu. Gareth’ın yüzünün değişmesini izledi. Abisi, şaşkınlıktan donmuş bir halde, hiçbir yanıt vermeden tahtında oturdu.

“Ne yapmamızı öneriyorsunuz?” diye sordu Brom.

“Ne demek istiyorsun?” diye karşılık verdi Gareth, gergin bir tavırla.

“Yani emriniz nedir? Taktiğiniz nedir? Onların kuvvetlerine nasıl karşılık vermeyi planlıyorsunuz? Hangi düzeni seçeceksiniz? Hangi orduları göndereceksiniz? Hangileri burayı savunmak için kalacak? Ve karşı saldırımız ne olacak? Ne kadar takviye kuvvet gerekiyor? Köyleri nasıl savunmamızı öneriyorsunuz?”

Gareth, konuşmak üzere birkaç kez ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Afallamış ve telaşlanmış gibi görünüyordu. “Ben…” diye başladı, boğazını temizleyerek, ardından sustu.

“Bence… Durum senin düşündüğün kadar kötü olmayabilir. Bekleyelim ve neler olacağını görelim.”

“Bekleyip neler olacağını mı görelim?” diye tekrarladı Brom, dehşet içinde.

“Bu sorunla daha sonra ilgilenebiliriz, eğer çok yaklaşırlarsa,” dedi Gareth. “Muhtemelen sadece küçük bir baskındır ve yakında evlerine dönerler. Ayrıca yaklaşmakta olan bir şenliğimiz var ve parti hazırlıklarımızın aksamasını istemiyorum.”

Brom, şaşkınlık ve tiksinti dolu bakışlarla Gareth’a baktı. Sonunda yüzü mosmor oldu. “Sen bu ailenin yüz karasısın,” dedi ve ardından adamlarıyla

birlikte odadan çıkmak için arkasını döndü.

Gareth kıpkırmızı bir suratla ayağa kalktı ve ellerini yumruk yaptı. “Gel buraya!” diye bağırdı. “Kralına asla sırtını dönme! Bu ihanettir. Seni tutuklatacağım! Sana ne emrediyorsam onu yapacaksın! Brom! BROM! Tutuklayın onu!”

Ancak muhafızlar, Brom’un yanına yaklaşmaya korkarak yerlerinde kaldılar.

Brom ve adamları odadan dışarı çıktı, Gwen ve Thor da onların arkasından fırladı.

Koridora çıkar çıkmaz, Gwen, Brom’un yanına koştu. “Efendim!” diye bağırdı.

Hala öfkeli olan Brom durdu ve arkasını döndü. “Leydim,” dedi saygılı ancak sabırsız bir tavırla. “Babanız bunu asla kabul etmezdi.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Gwen. “Babam, burada yaşanan birçok şeyi kabul etmezdi. Ne yapmayı planlıyorsunuz? İşgal hakkında?”

“Harekete geçmeliyim. Başka bir seçeneğim var mı? Öylece oturup, vatanımın yok edilmesini seyredemem. Kral’ın yetkisi olsa da olmasa da harekete geçeceğim. Güçlerimizi seferber edeceğim. Ordunun başına geçeceğim. Bu, geleneklere aykırı, ama başka çarem yok. Kendimizi savunmak zorundayız.”

“Yapmanız gereken şey tam olarak bu,” dedi Gwen.

Brom, Gwen’e baktı ve bir an için sakinleşmiş gibi göründü. “Kraliyet ailesine mensup birinden bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Tahtta sizin oturmuyor oluşunuz talihsiz bir durum.”

“İlgilenmeniz gereken başka birisi daha var,” dedi Gwen. “Abim Kendrick zindanda. Seferber edeceğiniz güçler için kritik bir unsur olabilir. Adamlar onu seviyor ve onun arkasında duracaklardır. Ve kraliyet ailesinin bir üyesi olarak, size istediğiniz yetkiyi ve adamlara da saldırmak için ihtiyaç duydukları güveni verecektir.”

Brom, etkilenmiş gibi görünerek Gwen'e baktı. "Ama Kendrick cinayet yüzünden hapsedildi. Vatana ihanet yüzünden…"

Gwen başını salladı. "Bunların hepsi yalan. O masum. Hatta Kendrick'in suçsuzluğunu kanıtlayan bir şey buldum. Gerçek katil tarafından tuzağa düşürüldü."

Brom, Gwen'e bakarak, "peki o halde katil kim?" diye sordu.

"Gareth," diye cevapladı Gwen.

Brom'un gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sonunda bilmiş bir tavırla başını salladı. "Savaştan döndüğümüz zaman Gareth'ın icabına bakacağız. Bu arada, haklısınız. Kendrick'i özgür bırakacağız

ve o da bize savaşta önderlik edecek. Zindanlara!”

Kalenin kıvrımlı koridorlarını aceleyle geçtiler, ayak sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Zemin kata ulaşıncaya kadar, sarmal merdivenden aşağıya indiler.

Hücrenin kapısında duran birkaç muhafız, Brom ve Gümüşler’in geldiğini görünce kaskatı kesildiler.

“Açın şu kapıyı!” diye emretti Brom.

“Efendim,” dedi muhafız, titrek bir sesle. “Korkarım ki bu kapıyı sadece kraliyet ailesinden birinin emriyle açabilirim.”

“Ben, Batı Yüzük Krallığı’ndaki yedi lejyonun komutanıyım!” dedi Brom tehditkar bir tavırla, elini kılıcının

kabzasına koyarak. “Sana kapıyı açmanı söylüyorum!”

Muhafızlar gergin bir şekilde birbirlerine bakarak, bocaladılar.

Gwen, karşılıklı bir meydan okumanın gerçekleşmek üzere olduğunu görebiliyordu, bu yüzden öne çıkarak adamların arasına girdi. “Ben kraliyet ailesindenim,” dedi sakince. “Kısa bir süre önce babam kraldı. Onu yetkisiyle hareket ediyorum. Açın kapıyı.”

Muhafızlar birbirlerine baktılar, ardından başlarını sallayarak, yavaşça kapıyı açtılar.

Brom ve grubu koridorun sonuna kadar yürüdüler ve Kendrick’in hücresinin önünde durdular.

Kendrick onlara doğru koştu ve solgun yüzünü parmaklıklara yasladı. Onu böyle gören ve daha önce özgür kalmasını sağlayamamış olan Gwen'in yüreği burkuldu.

"Aç kapıyı," diye emretti, kendilerine eşlik eden muhafıza.

Muhafız öne çıktı ve hücrenin kilidini açtı. Kapı yavaşça açıldı ve Kendrick dışarı çıktı.

Gwen'i sıkıca kucakladı. Ardından Brom'a döndü ve adamı saygıyla selamladı.

Selamına karşılık veren Brom, "McCloudlar saldırdı," dedi. "Askerlerimize liderlik edeceksin. Hemen yola çıkmalıyız."

Kendrick ciddi bir tavırla başını salladı. “Efendim, bu benim için büyük bir onur olacaktır.”

“Yaverinizi geri ister misiniz?” diye sordu Thor, gülümseyerek.

Kendrick dönüp Thor’a baktı ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Yüzlükten yeni döndüm, efendim,” dedi Thor, “ben hazırım. Ve sizin yanınızda yer almak benim için bir şereftir.”

Kendrick uzandı ve elini Thor’un omzuna koydu. Çocuğu baştan ayağa inceledi ve onaylar bir tavırla başını salladı. “Hazır olduğunu görebiliyorum. Yanımda olmasını istediğim bir başkası yok.”

“Gidelim,” dedi Brom. “Halka’nın bizim tarafını işgal etmenin ne demek olduğunu McCloudlar’a göstermenin vakti geldi.”

Grup döndü ve koridorun başına doğru yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra üst kattaydılar ve kalenin ön kapısından dışarı çıkıyorlardı. Köprüden geçerlerken, Thor durdu, endişe ve özlem dolu gözlerle Gwen’e baktı. “Kardeşlerime katılmak zorundayım,” dedi suçlu bir tavırla. “Seni bırakmaktan nefret ediyorum. Ancak Halka’yı savunmak zorundayım.”

İçten içe Gwen’in kalbi kırılıyordu, ama bunu belli etmedi. “Biliyorum,”

dedi, güçlü görünmeye çalışarak. “Gitmek zorundasın.”

Bencil bir şekilde onun kalmasını istiyordu, ancak gitmesinin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordu.

Thor, Gwen’in kolyesine dokundu, ardından elinin tersiyle yanağını okşadı. Eğilerek kızı öptü ve Gwen, mümkün olduğunca unuz bir süre onu bırakmadı.

“Her an seni düşüneceğim,” dedi Thor. “En kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Ve geri döndüğümde, sana sormak istediğim bir soru var.”

Kafası karışan Gwen gülümsedi. “Ne sorusu?”

Thor da gülümseyerek karşılık verdi. “Bence hayatlarımızı değiştirecek olan

bir soru. Elbette, senin vereceğin cevaba bağlı olarak...”

Gwen’in elini tuttu ve parmak uçlarını öptü, sonra gülümseyerek arkasını döndü ve atlarına doğru koşmakta olan diğer adamlara katılmak üzere yola koyuldu.

Gwen, özlem ve hayranlık duygusuyla onun gidişini izledi. Tüm kalbiyle, onu tekrar görebilmek için dua etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Erec, meyhaneye doğru yol alarak, Savaria'nın arka sokaklarında atını dörtnala koşturdu. Alistair'ı oradan kurtarmak ve onunla birlikte gitmek için sabırsızlanıyordu. O günkü mücadelenin ardından tükenmiş bir haldeydi, vücudu morluklar ve kesiklerle kaplıydı, açlık ve susuzluk yüzünden güçsüz düşmüştü —ama yine de, onun dışında bir şey düşünemiyordu. Alistair yanında olana kadar, ne durabilir ne de dinlenebilirdi.

Zırhını giymiş olan Erec, meyhanenin önünde durdu ve atından inip aceleyle kapıya doğru koştu. Alistair'ı görmeyi umarak, kapıdan içeri daldı.

Ancak onun içeride olmadığını fark ederek şaşırdı. Sadece barın arkasında duran barmeni gördü.

Erec her yere baktı, ancak kızdan hiçbir iz yoktu. Müşteriler sessizleşti ve oda gerginlikle doldu. Erec, neler olduğunu anlayamadı.

Barmen bir görevliye doğru başını salladı ve adam arkadaki kapıya doğru koştu. Bir an sonra, yüzünde çarpık bir gülümseme olan hancı kasıntı bir edayla yürüyerek dışarı çıktı. Erec, karşısındaki bu manzaradan hiç hoşlanmadı.

“Gelinim nerede?” diye sordu, öne çıkarak.

Hancı, kasıla kasıla Erec’e doğru yürüdü. “Aman efendim, kimler gelmiş!” dedi.

Hancı yürürken, Erec, iriyarı birkaç adamın onun arkasından geldiğini fark etti.

“Parlayan zırhının içindeki şövalye değil mi?” diye sordu hancı alayla.

“Tekrar sormayacağım,” dedi Erec. “Alistair nerede?” diye sordu ısrarla, öfkesi gitgide yükseliyordu.

Hancının gülümsemesi genişledi. “Bunu sorman çok komik… Bana vermiş olduğunuz yüklü miktardaki para aklıma bir fikir getirdi. Alistair sizin için bu kadar değerliyse, belki başkaları için de aynı şekilde değerli olabileceğini düşündüm. Ve haklı çıktım. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en iyi anlaşmaydı,” dedi dudaklarını yalayarak.

Erec öfkeden köpürüyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, “bu senin son şansın. Nerede—o?” diye hırladı.

Hancı, anın tadını çıkararak gülümsedi. “Eh, görünüşe göre bir başkası senden çok daha fazla değer veriyormuş. Onu, 500 peni vermeye istekli olan bir köle tüccarına sattım. Seks ticareti için yeni fahişeler bulmak üzere buraya gelmiş. Üzgünüm. Çok geç kaldın. Ama fikir için teşekkürler. Geçen gece arkadaşlarıma ettiğin hakaretin tazminatı olarak, verdiğin paraları da geri vermeyeceğim.”

Ellerini beline koyan hancı, sırıtarak karşısında durdu. “Sende artık kendi yoluna gidebilirsin,” diye ekledi, “herhangi bir zarara uğramadan önce.”

Erec, karşısındaki namussuz adamın tatmin dolu gözlerini incelerken, adamın söylediği her şeyin doğru olduğunu anladı. Buna inanamıyordu. Onun Alistair'ı. Elinden alınmıştı. Seks ticareti için köle olarak satılmıştı. Ve bunların hepsi, önünde duran bu iğrenç herif yüzündendi.

Erec daha fazla dayanamıyordu. Sadece kavga etme değil aynı zamanda intikam arzusuyla da dolmuştu.

Hancının adamları Erec'in üstüne atladı ve Erec de hiç vakit kaybetmedi. Birden fazla erkekle savaşmak için eğitilmişti ve bu tür durumlara alışkındı. Bu adamların kime saldırdıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

İri bir adam tarafından yakalanmak üzereyken, adamı kolundan yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Hiç duraksamadan, kendi etrafında döndü ve bir tanesinin midesine tekme attı, bir diğerinin yüzüne dirseğiyle vurdu, ardından öne eğildi ve barmene kafa attı. Adamların dördü de yere serildi.

Erec, çekilen bir kılıcın sesini duydu ve üç tane adamın daha üzerine doğru geldiğini gördü.

Hiç vakit kaybetmedi: belinden bir hançer çıkardı ve ilk adam elindeki kılıçla üzerine saldırırken, hançerini adamın boğazına sapladı. Adam çığlık atarken, Erec uzandı ve adamın elindeki kılıcı aldı. Arkasını döndü ve diğer adamın kafasını kesti, sonra tekrar

döndü ve kılıcı üçüncü adamın kalbine sapladı.

Adamların üçü de ölmüştü.

Yedi tane adam hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu ve geriye, şimdi Erec'e korkuyla bakan hancı kalmıştı.

Büyük bir hata yapmış olduğunu fark ederek, geriye doğru sürüşündü —ama çok geç kalmıştı. Havaya zıplayan Erec, adamı öyle sert tekmeledi ki, adam masaların üzerinden uçarak yere düştü.

Erec, ahşap sandalyelerden birini havaya kaldırdı ve hancının başında parçalara ayırdı. Başından kanlar akan hancı yere yığıldı ve Erec, adamın üstüne çıktı.

Hancı, belindeki hançere uzanmaya çalıştı, ancak bunu gören Erec, adamın

bileğini ezdi, sonra diğer ayağıyla hançeri uzaklaştırdı.

Öne eğilip, adamı boğmaya başladı. "Nerede o?" diye sordu. "Köle tüccarı tam olarak nereye gidiyordu?"

"Sana asla söylemem," dedi adam soluk soluğa.

Erec, adamın yüzü morarıncaya kadar boğazını sıkmaya devam etti. Hançerini eline aldı ve adamın bacaklarının arasına bastırdı. "Son şansın," diye uyardı. Hançeri biraz daha derine itti ve adam sonunda çığlık atarak bağırdı.

"Tamam! Adam güneye doğru gidiyordu. Baluster'e doğru. Dün sabah erkenden yola çıktı. Tüm bildiğim bu. Yemin ederim!"

Erec, adamın doğruyu söylediğinden emin oldu ve hançerini geri çekti. Sonra, tek bir hızlı hareketle, hançeri adamın kalbine sapladı.

Gözleri kocaman açılan hancının soluğu kesildi. Erec, adamı kendine çekerek hançeri biraz daha derine itti ve adam ölürken, gözlerinin içine baktı.

“Bu, Alistair içindi.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen'in kaybedecek vakti yoktu. Godfrey ve Firth'ün, konsey odasının dışında kendisini bekleyip beklemediğini görmek zorundaydı. Belki de gecikmişlerdi ve şimdi orada bekliyorlardı. Gwen, onların yalnız başlarına içeri girmelerine izin veremezdi. Konsey toplantıya devam ediyorken, kanıtlarını sunmak zorundalardı. Eğer Kendrick, Thor, Brom ve diğerleri vatanlarını kurtarmak için yapacakları savaşta hayatlarını riske atabiliyorsa, Gwen de en azından onların cesaretinden örnek alabilir ve Gareth'ı durdurmak için kendini tehlikeye atabilirdi. Neticede, yeni bir

hükümdar tacı giyerse, bunun da orduya büyük ölçüde yardımı dokunurdu.

Gwen, konsey odasının büyük kapılarına ulaşıncaya kadar, kalenin koridorlarında koşturdu. Ne yazık ki, Godfrey ve Firth hala yoktu. Onlara ne olmuş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Konsey odasının kapısı açıldı ve içeriye bakarken, konseyin çoktan dağılmış ve toplantının bitmiş olduğunu gördü. Boş odada kalan tek kişi, tahtında oturan Gareth'tı.

Odada artık sadece ikisi vardı ve Gwen, şimdi tam zamanı olduğuna karar verdi. Belki yalnız olurlarsa, onun aklını başına getirebilir ve görevden sessizce çekilmesini sağlayabilirdi. Sevdiği tüm adamlar, onu ve diğerlerini korumak için

dışarıda savaşıyordu; o da savaşmak zorundaydı. Daha fazla bekleyemezdi. Bildiği şeyleri ona anlatacaktı. Nasıl giderse gitsin önemli değildi, sadece onun gitmesini istiyordu.

Gwen, kapılardan geçti, odaya girerken ayak sesleri yankılandı. Gareth, soğuk ve ruhsuz siyah gözleriyle kardeşine baktı ve Gwen, abisinden yayılan nefreti hissetti. O bakışlarda, abisine karşı nasıl bir tehdit oluşturduğunu görebiliyordu. Belki de bunun sebebi, babası tarafından daha çok sevilmiş olmasıydı. Ya da belki de Gareth, doğuştan beri böyleydi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Gwen, odanın içinde yankılanan bir sesle. Abisinin, babasının tahtında

oturduğunu görmek tuhaftı. Bundan hiç hoşlanmadı. Bu çok yanlıştı. Gözleri bomboş bakıyordu ve sanki yüz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. O tahtta otururken hiç de babalarına benzemiyordu. Gwen, abisinin yapmış olduğu şey aklına gelince öfkelendi. Babasını elinden almıştı.

Aynı zamanda korktu. Gareth'ın ne kadar kindar biri olabileceğini ve bu konuşmanın pek de iyi geçmeyeceğini biliyordu.

Gareth, hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti.

Sonunda, kalbi hızla çarpan Gwen, boğazını temizleyerek devam etti. "Babamızı öldürttüğünü biliyorum," dedi, bu konuya bir an önce son vermek

isteyerek. “Onu Firth’ün bıçakladığını biliyorum. Cinayet silahı elimizde… Hançer bizde.”

Uzun bir sessizlik oldu ve Gareth, tüm bu süre boyunca ifadesiz kaldı. Sonunda alaycı bir kahkaha attı. “Seni aptal, hayalperest, küçük kız,” dedi. “Her zaman böyleydin. Kimse sana inanmaz. Hiçbir zaman da inanmayacak. Bu tahtta senin yerine ben oturduğum için beni kıskanıyorsun. Bu yüzden saçmalıyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu Gwen.

“Benim yerime seni varis olarak seçmesi için babamı kandırdın,” diye karşı çıktı Gareth. “Güce olan açlığın yüzünden onu kendi çıkarların için kullandın. Ama işe yaramadı. Ben

buradayım. Ve sen buna katlanamıyorsun.”

Gwen, Gareth’ın zavallılığına hayret ederek başını salladı. Kendi duygularını başkalarına yansıtıyordu. Akli dengesi yerinde değildi. Gwen, onunla aynı kanı taşıdığını düşünerek titredi.

“Ne kadar hayalperest olduğuma insanlar karar verecek,” dedi Gwen. “Elimdeki bu silahı da mı hayal ediyorum?” diye sordu, belindeki hançeri çıkararak. Abisinin görmesi için hançeri kaldırdı ve Gareth’ın gözleri ilk defa kocaman açıldı.

Tahtın kollarını kavrayarak, dimdik oturdu. “Nereden aldın onu?” diye sordu.

Sonunda yakalanmıştı. Gwen, bunu abisinin yüzünde görebiliyordu. Hala inanamıyordu. Abisi, babasını öldürtmüştü.

"Midemi bulandırıyorsun," dedi. "Sen zavallı bir insansın. Keşke babam burada olsaydı da intikamını kendisi alsaydı. Ama burada değil. Bu yüzden adaleti ben sağlayacağım. Yargılanacak, mahkum edilecek ve öldürüleceksin. Ve babamızın ruhu huzur bulacak."

"Peki ya bunu tam olarak nasıl yapacaksın?" diye sordu Gareth. "Kanlı bir hançer buldun diye tüm insanların sana inanacağını mı düşünüyorsun gerçekten? O hançer herhangi birine ait olabilir. Kanıtın nerede?"

“Bir şahidim var,” dedi Gwen. “Hançeri kullanmış olan adam.”

Gareth, Gwen’i şaşırtarak gülümsedi. “Firth’ten mi bahsediyorsun? Endişelenme; artık ondan haber alacağımızı pek sanmıyorum.”

Şimdi gafil avlanma sırası Gwen’deydi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu, kalbi hızla çarparak.

“Korkarım Firth sonsuza kadar gitti. Birkaç saat önce idam edilmiş olması ne kadar büyük bir talihsizlik, değil mi?” diye sordu, büyük bir gülümsemeyle.

Gwendolyn, boğazının kuruduğunu hissetti. Bu doğru muydu? Yoksa blöf mü yapıyordu? Artık neye inanacağını bilmiyordu. “Sen bir yalancısın,” dedi.

Bu kez, Gareth düpedüz kahkaha attı. "Olabilir. Ama herkesten çok daha iyi bir yalancıyım. Kurduğun komployu en başından beri biliyordum. Beni hafife aldın. Her zaman bunu yapıyorsun. Her yerde casuslarım var. Yaptığın her şeyi, attığın her adımı takip ettim. Doğru zaman geldiğinde harekete geçtim. Tek şahidiniz öldü —ve korkarım o olmadan cinayet silahı da pek işe yaramaz. Sevgili kardeşimiz Godfrey'e gelecek olursak—eh, onunda burada olamamasının bir nedeni var."

Gareth'ın doğru söylediğini hisseden Gwen'in gözleri kocaman açıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Maalesef, dün akşam meyhanede zehirli bir içki içmiş. Şuanda çok hasta

olmalı. Hatta çoktan ölmüş olduğundan neredeyse eminim.”

Gwen paniğe kapıldı. Gareth, içtenlikle kahkaha attı. “Yani gördüğün gibi, canım, sadece sen varsın. Ne Godfrey, ne Firth, ne de bir şahit var. Sadece sen ve hiçbir şeyi kanıtlamayan zavallı hançerin var.”

Gareth içini çekti. “Sevgilin Thor’a gelince,” diye devam etti, “sanırım onun vakti de geldi. Bir nedenden ötürü müsamaha gösterdiğim McCloud baskını bir tuzaktı. Sevgilin de doğruca içine yürüyor. Zamanı geldiğinden onu bir kenara ayırmaları için adamlara para ödedim. Pusuya düşürülecek ve son derece yalnız olacak, seni temin ederim. Bu günün sonuna kadar katledilmiş

olacak ve cennette Godfrey ve Firth'e katılacak —yoksa cehennemde mi demeliydim?"

Gareth içtenlikle güldü ve Gwen, onun çıldırmış olduğunu görebiliyordu. "Umarım ruhun cehennemde çürür," diye bağırdı, öfkeyle yanarak.

"Zaten çürüyor, kardeşim. Artık beni incitebilecek bir şeyin kalmadı. Ama ben hala seni incitebilirim. Yarından itibaren, artık beni rahatsız edemeyeceksin. *Primos Livarius Stantos*," dedi. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gwen, abisinin bu sefer neler planladığını merak ederek ona baktı. "Bir kralın, evlilik düzenlemeye hakkı olduğunu belirten yasal bir terimdir."

Gareth başını salladı ve güldü. “Çok iyi. Her zaman bilgili biriydin zaten. Benden çok daha bilgili… Ama artık bunun bir önemi yok. Seni evliliğe zorlamak için, bu hakkımı kullandım. Halka’nın güneyindeki en ilkel eyaletten, vahşi bir Nevarun askeri buldum. Gelinlerini almak üzere gönderdikleri birlik çoktan yola çıktı. Eşyalarını topla. Artık gidiyorsun. Ve benim yüzümü bir daha görmeyeceksin.”

Gareth histerik bir kahkaha attı ve Gwen, kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Bunların hiçbirine inanmak istemiyordu.

Onun karşısında durmaya bir saniye daha dayanamazdı. Arkasını dönüp odadan dışarı çıktı ve siperliklere

ulaşıncaya kadar merdivenleri koşarak çıktı.

Kenara koştu ve kent meydanına baktı. Doğru olup olmadığını, Firth'ün gerçekten idam edilip edilmediğini görmek zorundaydı.

Ancak aşağıya bakarken kanı dondu. Soluğu kesilerek, göğsüne yapıştı.

Meydanın ortasında, boynuna sarılmış bir iple sallanan kişi Firth'tü. Cesedi rüzgârda sallanıyordu ve artan bir kalabalık etrafında toplanmış onu izliyordu.

Doğruydu. Abisinin söylediği her şey doğruydu.

Gwen, siperliklerin diğer tarafına doğru koştu ve Doğu'ya doğru bakarak, çaresizce Thor'u ve Lejyonlar'ı aradı.

Ufuk çizgisinde, atlarının üstünde dörtnala giden yüzlerce adamı gördü. Thor'un bir tuzağa doğru ilerlediğini, pusuya düşürüleceğini söyleyen Gareth'ın sesi zihninde yankılandı. Ve sevdiği adamın dörtnala uzaklaşmasını izlerken, bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"HAYIR!"

Dizlerinin üzerine çökerek, göklere doğru haykırdı. Bunu hayal bile edemiyordu. Gareth onu öldürebilir, birisine satabilir, hayatındaki her şeyi yok edebilirdi —ancak Thor'un zarar görmesi düşüncesine bile katlanamıyordu.

"THOR!" diye bağırdı. Onun, kendisini duymasını ve bir şekilde geri

dönebilmesini diledi.

Ancak çığlıkları rüzgâra kapıldı ve kısa bir süre sonra yok oldu.

[Google'dan Morgan Rice Kitaplarını İndirin](#)!

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon
Audible
iTunes

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)
EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)
GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)
ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)
KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)
KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)
ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)
ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)

GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)

KADER (11. KİTAP)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca, Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. kitabı) ve KAHRAMANLARIN GÖREVİ

(Felsefe Yüzüğü 1. kitap) ücretsiz olarak Amazon üzerinde indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!